catalunya música revista musical catalana
SETEMBRE 1996 NÚM. 143 PREU: 500 PTES

Adéu a la deessa del jazz

BIBLIOTECA

ELLA FITZGERALD

Entrevista a ALBA VENTURA

REVOLUCIÓ A L'ÒPERA DE PARÍS

Adagio, la vostra botiga de música.

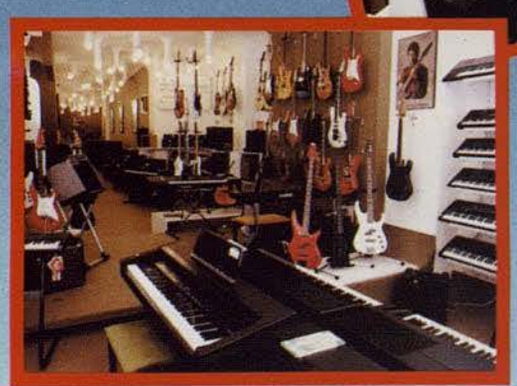

Pianos
Orgues electrònics
Instruments profesionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

adagio

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

143
catalunya música

3A ÈPOCA ANY XIII
NÚM. 143, SETEMBRE 1996

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (Coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de redacció: **Teresa Martínez**
Fotografia: **Pau Barceló**

Publicitat: **Art-Co/ 2000**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet, Josep Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep Caminal, Oriol Carbó, Jordi Casas, Josep Casanovas, Joan M. Clavaguera, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Oriol Martorell, Joan Matabosch, Xavier Montsalvatge, Ramon Muntaner, Ramon Pla i Xavier Turull.**

Col·laboren en aquest número:
ANNA ARGEMÍ, PERE ARTÍS, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JAUME COMELLAS, JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ, RICARD GILI, JORDI MALUQUER, CARME MARTÍNEZ, TERESA MARTÍNEZ, PAU NADAL, DAVID PICÓ S., DAVID PUERTAS, ANDREU PUIG, LLUÍS TRULLÉN, JOAQUIM VILÀ I FOLCH I JOAN VIVES.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1996.

Portada. Foto d'Ella Fitzgerald de Ch. Peterson. Foto d'Alba Ventura d'Antoni Bofill.

SUMARI

revista musical catalana

BIBLIOTECA CATALUNYA BARCELONA

EDITORIAL
5 *Eines de futur*

PANORAMA
6 *Ella Fitzgerald. La gran dama del jazz ens ha deixat*
per Richard Gili

Ella Fitzgerald

8 *L'Òpera de París unifica en una sola gestió La Bastille i el Palais Garnier*
per RRMC

10 *Alba Ventura. Un procés reeixit de maduració artística*
per Teresa Martínez

FOTO: A. BOFILL
Alba Ventura

12 *Mikrokosmos: Sardanes al carrer*
per Pere Artís

14 *Tangents: La Cobla*
per Jordi Maluquer

19 *El bon moment de Joan Pons*
per Lluís Trullén

21 *Whun Chung, millor que l'orquestra*
per X.C.-D.

FOTO: P. BARCELÓ
Pilar Lorengar

24 *Duo Kassner-Quer, un privilegi de concert*
per Jaume Comellas

25 *Creatiu Trio Sekwenza*
per David Picó S.

26 *Pilar Lorengar. L'adéu discret d'una gran figura de la lírica*
per Pau Nadal

28 *Drottningholm, una lliçó vigent*
per Jordi Maluquer

TEMA
29 *Els drets editorials: ús i abús*

30 *Puccini o una realitat sobre els drets de la propietat intel·lectual*
per Andreu Puig

32 *Drets editorials: el preu o el sobrepreu de la música*
per David Puertas

38 *Les emissores de ràdio també paguen drets per lloguer de material*
per Teresa Martínez

39 *Compositors contemporanis: els més perjudicats*
per Anna Argemí

MUSICALIA
44 *Maud Tortelier. Memòria i vivència d'una gran nissaga musical*
per Carme Martínez

50 *El mestre Joan Tomàs, en el centenari del seu naixement*
per Josep Crivillé i Bargalló

SCHERZANDO
54 **per Cesc**

LLIBRES 55

DISCOS 56

Publicitat al servei de la Música

Passeig de Sant Joan, 25, 3r., 2a. • 08010 Barcelona
Tel. 245 21 11 • Fax: 232 88 37

Eines de futur

En qualsevol àmbit, el gruix cultural d'una col·lectivitat és fet de la suma d'aportacions plurals, les quals –alhora– possibiliten la formulació posterior de síntesis globals.

En l'àrea musical –i, més específicament, quant a estudis monogràfics– el nostre país té no poques mancances, per raons no gens difícils d'escatir (i entre les quals, de forma prioritària, la inexistència d'un solatge que atorgui trets de normalitat a treballs d'aquell signe).

D'altra banda, la disponibilitat efectiva d'aquelles aportacions és la premissa inexcusable per poder bastir una panoràmica amb rigor i serietat (aquella exhaustiva *Història de la música catalana* que molts anhelem!); un rigor i serietat que es recolza, justament, en el contrast de múltiples estudis previs.

Això admès, cal dir, tanmateix, que d'un temps ençà –a diversos nivells, especialment l'universitari– la investigació i la musicografia catalanes forneixen materials que han d'esdevenir elements essencials en ordre a l'elaboració futura d'un *corpus* històric ideal.

I ens plau de constatar que algunes de les darreres aportacions, en forma de tesis doctorals, han estat fruit (en l'elaboració, la direcció i el judici valoratiu) de diversos col·laboradors de la nostra publicació.

Efectivament, durant el curs passat, Mª Lluïsa Cortada (davant un tribunal presidit pel Dr. Gerhard Doderer i del qual formaven part els Drs. J. V. González del Valle i Josep M. Gregori) llegí la seva tesi *Anselm Viola, compositor, pedagog i monjo de Montserrat (1738-1798). L'obra per a instruments de teclat*, dirigida pel Dr. Francesc Bonastre. I Jaume Carbonell defensà la seva, *Josep Anselm Clavé i les societats corals a Catalunya, 1850-1874*, dirigida pel Dr. Xosé Aviñoa; el tribunal era presidit pel Dr. Oriol Martorell i hi havia també els Drs. Josefina Roma i Josep Martí.

Dos treballs que meresqueren la màxima qualificació acadèmica i que són ja punt de referència imprescindible.

El fet que comentem (ultra la satisfacció de veure ratificada la categoria docent i la seriositat investigadora de plomes que de forma periòdica es fan present a les pàgines de la nostra Revista) pot ser emmarcat en un context esperançador: l'interès que darrerament susciten els temes de signe musical a l'hora d'escollir treballs de recerca, els fruits dels quals són sovint eines enormement vàlides per al futur.

No sabríem sino felicitar-nos-en, d'aquesta línia que apunta amb força; perquè és la fórmula idònia per conèixer-nos, condició bàsica per obrar eficaçment a benefici del present i del futur musical del país.

Ella Fitzgerald
La gran dama del jazz ens ha deixat

per RICARD GILI

Una altra figura llegendària en el món del jazz ens acaba de deixar.

Ella Fitzgerald ha estat la cantant que, sense moure's de l'estricte terreny del jazz, va gaudir, en vida, d'una popularitat més extensa. Al mateix temps ha estat, entre els músics i afeccionats, la cantant més valorada. Això ens ve a demostrar, una vegada més, que en aquesta música, qualitat i popularitat poden anar perfectament de bracet.

Ella Fitzgerald, com Louis Armstrong, ha estat un dels exemples més clars del que diem. En Ella es fonien aquelles qualitats que sovint, de manera equivocada, suposem contradictòries. El seu cant era espontani, càlid, planer, però al mateix temps era tècnicament impecable, ple de refinament i subtileses i sovint, en les seves improvisacions, d'una complexitat considerable.

Ella Fitzgerald pertanyia a un poble, el dels negres nord-americans, que ha portat l'art vocal a les seves fites més altes d'expressivitat i perfecció. Com la majoria de cantants de la seva comunitat, no rebé formació acadèmica, però tenia darrera seu una tradició de música vocal, els *spirituals* i els *blues*, que era la millor de les escoles.

Es donà a conèixer l'any 1934, quan només tenia setze anys, en guanyar un concurs de cantants *amateurs* en el famós teatre Apollo del barri de Harlem. Immediatament cridà l'atenció d'un dels directors d'orquestra més coneguts de l'època, el geni de la bateria, Chick Webb. Formant part de l'orquestra de Chick Webb començà a adquirir popularitat, sobretot a partir del moment en què es publicaren els seus enregistraments amb aquella formació (*A-Tisket A-Tasket*, *I've found my yellow basket*, *Undecided*, etc.).

És molt interessant escoltar aquests discs de finals dels anys trenta. Per a molts pot ser una revelació. Ens apareix una Ella Fitzgerald molt jove, amb veu quasi de nena, cantant amb una frescor, una senzillesa i un accent ingenu que encanten.

Quan Chick Webb mor prematurament l'any 1939, Ella decideix prendre la direcció de l'orquestra. Pot mantenir-la durant uns anys però acaba per dissoldre-la el 1942.

Aleshores comença una nova etapa en la carrera de la cantant. A partir d'aquell moment actua habitualment al capdavant d'un simple trio d'acompanyament (piano, baix i bateria). Això l'obliga, i al mateix temps li permet, explotar al màxim les seves capacitats vocals i d'improvisació. Comença a tractar la veu com un instrument més i es converteix en una autèntica virtuosa del cant *scat* (aquell en el qual es prescindeix de la lletra de la cançó per utilitzar només sons onomatopeics).

El seu art adquireix amb el temps una certa sofisticació en la interpretació de balades, però l'emoció a flor de pell que se'n desprèn manté l'encant i la

Ella Fitzgerald amb Count Basie

seducció de l'època de joventut. Al llarg de la seva dilatada carrera, a part d'actuar amb el seu propi trio, Ella Fitzgerald col·laborà amb algunes de les orquestres i solistes més importants en la història del jazz. En diverses ocasions fou una de les figures destacades del Jazz at the Philharmonic (JATP), grup organitzat per l'empresari i promotor Norman Granz. Enregistrà diversos LP amb l'orquestra de Count Basie (*Ella & Basie*) i també ho féu amb la de Duke Ellington (*Ella at Duke's Place*), amb el qual efectuà una gira per Europa el 1966.

Fou justament en aquesta ocasió quan Ella Fitzgerald (i també Duke Ellington) actuà per primer cop al nostre país. Foren dos concerts memorables, tarda i nit, en un Palau de la Música ple de gom a gom d'un públic lliurat. La brillantor, la inspiració i l'entusiasme d'aquelles actuacions els retrobem en un disc enregistrat a la mateixa època (*Ella-Duke. The Stockholm Concert. 1966*).

També són antològics els duets amb Louis Armstrong. A part del *Porgy and Bess* de George Gershwin, enregistraren una llarga sèrie d'estàndards que han desbordat el terreny estricte del mercat jazzístic per convertir-se en peces centrals de la música popular del segle XX.

A part de les seves actuacions amb Duke Ellington, Ella Fitzgerald tornà en diverses ocasions al nostre país. Actuà amb el seu trio al Palau de la Música (1967), al Palau dels Esports (1975) i al Festival de Jazz de Sitges (1977). També actuà a Mallorca a començaments dels anys vuitanta.

No cal dir que fou una de les artistes més sol·licitades arreu del món i molts dels seus àlbums ens ho recorden (*Ella in Berlin*, *Ella in London*, *Ella in Hamburg*, *Ella at Juan-Les Pins*, *Ella-Duke on the Côte d'Azur*). Potser de tots aquests el més famós és *Ella in Berlin*, que conté una insuperable versió del tema de Kurt Weill *Mack the Knife* i un vocal en *scat* impressionant en el tema *How High the Moon*.

Ella Fitzgerald va ser una de les primeres cantants de jazz en l'accepció que actualment donem a aquest concepte. Abans d'Ella les cantants es movien bàsicament en el terreny del *blues* (Ma Rainey, Bessie Smith) o bé en el terreny del *music-hall* (Ethel Waters), posant el seu cant al servei d'un espectacle més ampli.

Ella Fitzgerald, primer amb l'orquestra de Chick Webb i després al capdavant dels seus propis grups, contribuí a crear aquesta imatge de la cantant com a figura de primer pla que és la que s'ha imposat posteriorment (Billie Holiday, Helen Humes, Dinah Washington, Sarah Vaughan, Aretha Franklin, etc.). Els aficionats al jazz i a la música en general guardarem sempre un record per a Ella ple de reconeixement i gratitud per tot el que ens ha fet gaudir amb el seu cant incomparable.

L'Òpera de París unifica en una sola gestió La Bastille i el Palais Garnier

per RRMC

La temporada 1996-97 de l'Òpera de París serà, del tot segur, històrica. El motiu fonamental és que començarà una nova etapa marcada per la fusió en un sol ens administratiu i de gestió artística dels dos grans teatres lírics de la capital francesa: l'Òpera de La Bastille i el Palais Garnier.

Com és sabut, la difícil posada en marxa del primer dels teatres esmentats va comportar que el segon passés a renunciar a la seva funció de marc líric per concentrar-se gairebé exclusivament al ballet. Al mateix temps les respectives gestions, malgrat que ambdós són teatres institucionals, es mantenien diferenciades i cadascun tenia, per tant, el seu propi àmbit no sols de dedicació artística, sinó també administrativa.

Ara, ben altrament, els dos grans espais de la lírica i el ballet de França unifiquen tots els aspectes de la gestió i es configuren, doncs, com una realitat d'un potencial extraordinari pel que fa a la seva capacitat de realització i creació.

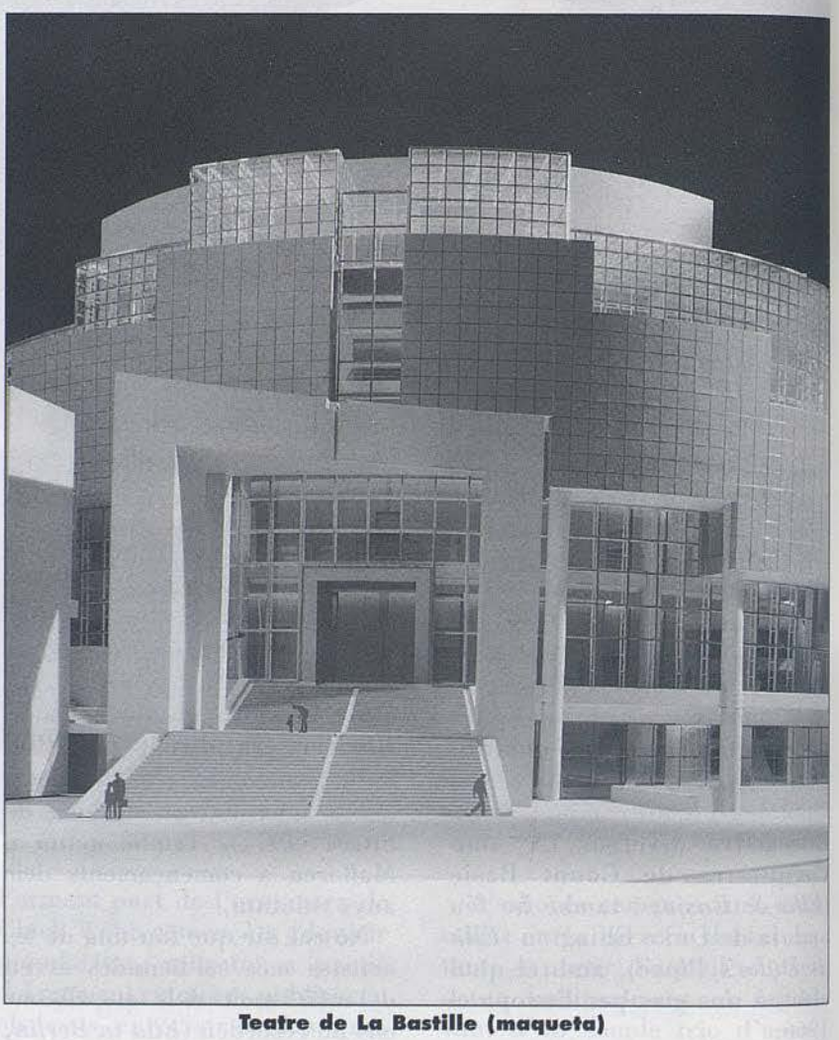

Teatre de La Bastille (maqueta)

En aquest sentit, només cal observar les dades previstes per a aquesta temporada que és a punt de començar. Hom parteix del fet que la capacitat d'espectadors de La Bastille és de 2.700, mentre que el Palais Garnier en pot acollir 1.900. Hom preveu un total de tres-centes cinquanta representacions entre òpera i ballet, dues-centes de les quals tindran lloc a La Bastille i cent cinquanta al Palais Garnier. Això significa que es posa a disposició dels afeccionats parisencs i de tota la resta de l'Estat francès un total de vuit-centes mil localitats. D'aquestes, mig milió corresponen a La Bastille i tres-centes mil al Palais Garnier. Xifres totes d'una grandesa imposant.

El Palais Garnier acollirà un total de cinquanta representacions d'òpera i cent de ballet, mentre que La Bastille, cent cinquanta d'òpera i cinquanta de ballet, dades que permeten constatar que en bona mesura se segueix mantenint un concret grau de protagonisme pel que fa al ballet al vell Garnier mentre que el nou La Bastille seguirà essent la seu central de l'òpera. Cal recordar, de passada, que la companyia de Ballet de l'Òpera de París és una de les formacions més importants del món i tota sola garanteix la base d'una temporada d'un gran nivell d'interès i qualitat. El pressupost de l'Òpera de París es nodreix en un 30 % de subvenció pública.

El cervell que ha de dirigir, que en realitat dirigeix, aquesta operació, és Hugues Gall, esde-

El Palais Garnier

vingut, d'aquesta manera, una figura clau en la vida musical francesa i detentor d'un poder excepcional. Ell és el director dels dos teatres; el responsable de la seva gestió administrativa i també de l'artística.

En unes declaracions recents fetes a "Le Monde de la Musique", assenyala que no pretén imposar cap criteri artístic: *Si nosaltres hem de tenir, a París, una regla, aquesta ha de ser la de la qualitat. Una qualitat musical en primer lloc i tot seguit unes propostes escèniques coherents. Les dues han d'anar juntes i, en tot cas, si cal fer una elecció, sempre privilegiaria la música.* Més endavant precisa: *Jo em dono com a regla la diversitat i reivindico el caràcter heteròclit de la meva tria.*

Una vintena de títols operístics

Una vintena escassa –exactament divuit– de títols operístics ompliran la nova temporada operística de l'Òpera de París. D'aquests, set tindran el caràcter de produccions noves. La Bastille acollirà tretze títols i el Palais Garnier els cinc restants. La Bastille obrirà amb una reposició de *La Bohéme* que deixarà pas a una nova versió de *Rigoletto* dirigida escènicament per aquest home de teatre tan inqualificable i sovint tan avesat a l'exageració que és Jerome Savary. En el paper de protagonista, s'hi alternaran Paolo Gavanelli i Giorgio Zancanaro. Hom oferirà després *Ketia Kabanova*, a la qual seguirà una nova producció de *Lohengrin*. Després hom reposarà el muntatge històric de *Faust* que el gran creador dramatúrgic argentí Jorge Lavelli va fer el 1975, a l'època en què el Palais Garnier era dirigit per Rolf Liebermann.

Després vindran vint representacions de *Porgy amb Bess* en una producció de l'Òpera de Houston, que cada deu anys recrea aquest títol cabdal de la lírica nord-americana. *La Damnation de Faust* deixarà pas a dues noves produccions de la casa. En aquest cas, *Carmen* i *Parsifal*.

Els darrers títols de la temporada seran *Simon Boccanegra*, *Madama Butterfly*, i, finalment, *Manon* en una nova versió que signa Renée Fleming.

Pel que fa al Palais Garnier, la temporada comença amb una nova producció d'*Hippolite et Aricie*, una òpera cabdal de J.Ph. Ramaeu. La batuta de James Colon i el muntatge escènic de Bob Wison serviran una versió de *Pelléas et Mélisande* d'una singular transcendència. *Giulio Cesare* i un muntatge de *La clemenza di Tito* dirigida per Armin Jordan, amb muntatge escènic de Willy Decker, posaran fi a la temporada lírica del Garnier.

No hi ha dubte que la iniciativa endegada pel Ministeri de Cultura francès d'unir en una sola gestió els dos grans teatres d'òpera de la capital francesa és arriscada. En tot cas, això es produeix en el context d'un nou futur per al Théatre du Chatelet, després que el seu director fins ara, Stéphane Lissner, hagi deixat el seu càrrec per ocupar-se de la mateixa funció al Teatro Real de Madrid. Com és sabut, Lissner va donar un gran protagonisme a aquest teatre gràcies a una programació operística d'un gran interès, fins a convertir-lo en bona mesura en una mena de contrapoder operístic del gran monstre de La Bastille. Aquest és, per altra part, un ens que fins ara no ha cobert de forma satisfactòria les expectatives per a les quals va ser creat.

Un bon funcionament de la nova forma de gestió significaria, amb tota seguretat, convertir París en una plaça especialment forta pel que fa al context de la lírica internacional. Els fets han de confirmar-ho o, ben al contrari, desmentir-ho.

ALBA VENTURA
Un procés reexit de maduració artística

La carrera musical de la jove pianista barcelonina Alba Ventura, de 17 anys, continua imparable. Aquest curs que comença serà l'últim a la Purcell School of Music de Londres, que dedicarà a la literatura alemanya i al repertori simfònic, abans d'ingressar al Royal College of Music, també a la capital britànica. També cal destacar com a recent novetat l'enregistrament del seu primer disc, amb obres de Chopin, que veurà la llum d'aquí a pocs mesos.

FOTO: A. ROFELL

per TERESA MARTÍNEZ

Ben segur que els nostres lectors deuen recordar el que vam explicar sobre els estudis d'Alba Ventura en l'article "La càrrega econòmica d'un fill estudiant de música" (CM/RMC núm. 137, pàg. 38) del mes de març, en el Tema sobre el cost dels estudis musicals. I també deuen recordar l'excel·lent crítica que li va dedicar Xavier Casanovas-Danés al núm. 140, pàg. 35, del passat juny. Si més no, recordarem ara a gran trets que Alba Ventura va començar a estudiar música amb Sílvia Llanas als cinc anys. Després va rebre el mestratge, entre d'altres, de Carlotta Garriga i de Dimitri Bashkirov. Ja a Londres, i per recomanació de Vladimir Ashkenazy, l'Alba ha rebut l'ensenyament, el guiatge i el consell de la russa Irina Zaritskaya. La jove pianista té sufragada una part dels seus estudis gràcies al patrocini de la Fundació de l'Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria.

–Quin és el teu primer record conscient relacionat amb la música o amb el fet de voler dedicar-te a la música?

–És molt difícil saber quan vaig tenir aquesta primera consciència, perquè, de fet, sempre, des de molt petita, he estat amb molta música al voltant. Sempre he tingut claríssim el fet de voler ser pianista.

–Després d'haver estat amb Carlotta Garriga a l'Acadèmia Marshall de Barcelona, com valores la teva experiència amb Dimitri Bashkirov a l'Escola Superior de Música Reina Sofía de Madrid?

–El dos anys que vaig estar amb Bashkirov em va servir molt per fer-me una disciplina a mi mateixa i per augmentar la qualitat. Em va servir molt en el seu moment, com tot.

La jove pianista està encantada de ser a Londres continuant els seus estudis. Per començar, segons ella mateixa, l'ambient musical de la ciutat *és fortíssim.*

–Què ha significat per a la teva formació sortir de l'Estat espanyol?

–Ha estat molt important! Si m'hagués quedat aquí no sé què hauria passat... Però sortir a fora m'ha obert moltes experiències diferents a tots els nivells. És molt enriquidor conèixer gent i cultures diferents.

–Conèixer Vladimir Ashkenazy ha estat fruit del teu desig i de la constància dels teus pares... Què significa aquesta relació amb ell?

–Conèixer-lo va ser com un somni! És una persona molt maca! Gràcies al seu consell i a la seva gestió sóc a l'Escola Purcell amb la Zaritskaya.

–Ens pots explicar la vostra trobada?

–Recordo que dels nervis que tenia em feia mal el cap. Aquell dia, a Berlín, va ser molt emocionant. L'audició... Recordo que vaig entrar allà, que vaig tocar per a ell... La seva esposa també hi era, és molt simpàtica! Tots van estar molt agradables, amb mi.

L'Alba ens continua explicant, realment emocionada, que Ashkenazy els va donar, a ella i els seus pares, unes entrades per al concert d'aquell vespre que ell mateix protagonitzava. Era la primera vegada que l'Alba veia tocar en directe el seu ídol.

–Admires altres pianistes?

–Sí... és difícil dir quins, perquè depèn de l'estil, l'època... Alícia de Larrocha m'encanta com toca...

La jove pianista no es decideix per més noms, com tampoc per la predilecció d'un repertori concret. *M'agraden moltes coses. Tant puc gaudir tocant Bach com un romàntic tardà...*

–Aleshores, com et planteges un programa per a un concert?

–Depèn de l'auditori, del públic... Procuro que sigui un repertori equilibrat. O depèn com jo em senti, o si fa temps que no he tocat un compositor en concret... Normalment, munto els concerts escollint les peces conjuntament amb la meva professora, amb la Irina.

–Com entreveus el teu salt cap a la professionalització? El veus dur? Esperaràs el consell d'Ashkenazy?

–No ho sé, perquè això mai no se sap quan pot passar, tot depèn del que puguis anar avançant. Ara cal fer el màxim, perquè els anys d'estudiant són importantíssims. S'ha de donar el màxim, fer molt repertori... El pas cap a la professionalització vindrà d'una manera natural. No vull precipitar-ho, ni retardar-ho. La professionalització es va intuint a mesura que et vas integrant als circuits musicals.

–Malgrat tot, tens ganes de fer el salt?

–Bé, mai no s'ha de deixar d'estudiar... Em fa molta il·lusió que em reclamin per tocar. M'agrada el contacte amb el públic.

–Esperes, si més no, el consell d'Ashkenazy i Zaritskaya?

–I tant! Ells m'estan guiant molt en la meva carrera.

–Crec que ja has deixat de ser una "jove promesa" i que ja ets una ferma realitat. Què necessites demostrar més a aquells que et segueixen?

–Jo vaig fent... El meu objectiu, el que jo crec que és més important per a mi és que quan pugi a un escenari, sigui quin sigui, la gent gaudeixi. Això és el que jo sento. Quan estic damunt l'escenari em sento com en cap altre lloc. Senzillament, m'agrada molt transmetre les coses que sento quan toco.

–Com constates aquest flux de doble direcció, donar i rebre mentre toques?

–Es veu en l'ambient... Tot és una barreja, perquè també ha de ser meitat lliurar-te al piano i meitat controlar. Perquè si et dónes massa pots perdre el control i pots tenir blancs de memòria. Has d'estar molt equilibrat. Has de poder donar molt però al mateix temps controlar què fas.

–Això no estressa?

–No, si s'hi agafa pràctica.

En aquest punt de la conversa

FOTO: A. BOFILL

encetem el tema dels concursos. L'Alba és contundent quan ens diu que *en principi prefereixo no pensar en concursos i procurar-me una base sòlida.*

–La teva trajectòria ha despertat moltes expectatives entre els nostres aficionats i potser esperen més de tu. Et sents d'alguna manera responsable per complir aquestes expectatives?

–No, perquè jo m'ho passo molt bé a l'escenari i intento fer el màxim. Però no m'angoixa. Tot ho faig d'una manera molt relaxada.

De les darreres actuacions d'Alba Ventura, en podem destacar la que va fer al final de juny amb l'Orquestra Simfònica de Balears, a Mallorca, interpretant el *Concert per a piano i orquestra núm. 2* de Chopin; l'actuació el passat 10 de juliol a l'auditori del Royal College of Music de Londres, amb l'orquestra de l'Escola Purcell, tocant el *Concert per a piano i orquestra núm. 1* de Rachmaninov; i la seva participació el passat 3 d'agost al Festival d'Estiu de Gombrèn. Dels molts concerts que ha fet la jove pianista, ella en vol recordar especialment el recital de l'any passat al Palau de la Música Catalana per al cicle Concerts de Tarda al Palau i el concert de Madrid amb l'Orquestra de Cadaqués el 1992.

Alba Ventura és una noia molt dolça i simpàtica. No és gens difícil agafar-li estimació de seguida que la coneixes. Ella sap molt bé el que vol i on està, i sota la seva aparença dolça hi ha tota una persona responsable, amb una experiència poc comuna en altres joves de la seva edat. Les seves aficions fora de la música són ben normals. Li agrada ballar *–ballo fatal, però és igual–*, anar al cinema, llegir (sobretot novel·les de misteri) i passejar.

Respecte al compacte que és a punt de sortir al mercat ens comenta que li fa molta il·lusió, perquè és el primer disc que fa i això suposa un pas més en la seva carrera.

Alba Ventura no vol acabar la nostra conversa sense destacar que hi ha molta gent que l'ha ajudat molt a tirar endavant en els seus estudis. I hi destaca, especialment, a banda de Vladimir Ashkenazy, *Gonçal Comellas, tant a nivell musical com a nivell humà. Gràcies al seu interès la meva carrera va agafar una projecció definitiva. Gràcies a ell i a moltes altres persones que en el seu moment van creure en mi.* I és que Alba Ventura no passa desapercebuda. La pianista va ser convidada el passat 18 de maig a l'ambaixada espanyola a Londres a sopar i a oferir un petit recital amb motiu de la visita del president Jordi Pujol a la capital britànica. Sens dute, tot un honor.

MIKROKOSMOS

Sardanes al carrer

...però no, ara, les que es fan i es desfan en qualsevol espai urbà o rural arran d'una manifestació festiva o lúdica concreta.

Amb "Sardanes al carrer" vull indicar l'exposició viària a diversos establiments comercials barcelonins promoguda per la Fundació Universal de la Sardana.

Aquesta iniciativa, altament lloable, ha posat a l'abast del ciutadà la translació al camp artístic de la bellesa d'una manifestació sovint no prou valorada per la nostra societat.

Fórem mesells si tanquéssim els ulls a la problemàtica real del sardanisme (des de l'àmbit estrictament compositiu fins al generacional, tot passant pels intents de trobar noves fórmules a l'estructura tradicional de la dansa).

Però fórem igualment mesells si no valoréssim en els termes que li escau l'opinió que ha merescut la sardana a figures tan universals com Stravinsky, Strauss, Gerhard o Casals.

O la visió plàstica que n'han donat els pintors i/o dibuixants. Justament aquesta és la que ara ha fet patent l'exposició de referència, que ha aplegat aportacions de prop de cent cinquanta artistes, de generacions plurals i d'estètiques diverses.

El vianant sensible ha pogut gaudir, a la rambla de Catalunya barcelonina, d'un mostrari contrastat, amb la sardana com a eix vertebrador, com si, al seu conjur, hom oblidés antagonismes estètics i s'aprestés a fer més gran la rotllana de l'harmonia.

"La sardana, una dansa per al món" aquest és el lema de la Fundació Universal de la Sardana. Un lema que els artistes han plasmat idòniament; com si en ells s'acomplissin els lluminosos mots maragallians: "Sacerdots els diríeu d'un culte / que en mística dansa se'n vénen i van / emportats per *lo* símbol *oculte* / de l'ampla rodona que els va agermanant".

Pere Artís

Salvador Brotons serà el nou director de l'OSV a partir del juny de 1997

Salvador Brotons prendrà la batuta titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès el juny de 1997 en substitució de l'actual director, Jordi Mora, que passarà a ser principal director convidat de la formació. Salvador Brotons esdevé fins aleshores el princial director convidat durant la temporada 1996-97.

Aquest pas va ser anunciat el passat 17 juny en el transcurs de la junta general d'accionistes de l'OSVSAL (Orquestra Simfònica del Vallès, Societat Anònima Laboral), de la qual també podem destacar altres temes.

Pel que fa a l'aspecte econòmic, durant l'exercici 1995 l'OSVSAL va obtenir un benefici de 8 milions de pessetes —és la primera vegada que s'obté un balanç positiu—, el qual serà destinat a redreçar pèrdues d'anys anteriors. Aquest benefici s'ha produït bàsicament gràcies a dos factors: un augment dels ingressos de 157 milions l'any 1994 a 193 milions l'any 1995 (principalment per l'augment de venda de concerts, de 78 actuacions l'any 94 a 87 el 95) i a una contenció molt forta de despeses. El dèficit històric de l'OSV és actualment de 29 milions de pessetes.

Salvador Brotons

D'altra banda, es va presentar un pla d'actuació a mig i llarg termini, del qual destaquen un cicle de concerts al Palau de la Música en coproducció amb la Fundació Orfeó Catala-Palau de la Música Catalana, i augmentar el nombre de concerts durant el període estival fent produccions pròpies i obrint nous mercats (sobretot a França). ■

Estrena d'una obra de Salvador Pueyo a Copenhaguen

El passat dia 1 de juliol va estrenar-se al Festival Park de Copenhaguen l'obra de Salvador Pueyo *Morta fiamma*, interpretada per l'Orquesta Sinfónica de Estudiantes de la Comunidad de Madrid, dirigida de forma compartida per Giuseppe Mancini i Vicente Sempere. Posteriorment es va interpretar a l'Albertslundhuset Cultura House, al Gillelejehallen i al Tivoli Center Hall, espais que s'integren en l'European Youth Music Festival de Copenhaguen'96, que és la iniciativa que va fer l'encàrrec d'aquesta obra a Salvador Pueyo. Aquests concerts formen part també dels actes de la celebració de la capital danesa com a Capital Europea de la Cultura.

***Morta fiamma* està inspirada en la darrera escena del drama *Othello* de Shakespeare, en què el protagonista acaba amb la vida de Desdèmona mogut per un fort impuls de gelosia. La flama que s'apaga ve a ser com una metàfora de la mort, però a la fi l'espelma pot tornar a fer flama a voluntat.** ■

Salvador Pueyo

FOTO: F. BORRÀS

10è aniversari de l'Orquestra de Cambra de Cervera

Enguany se celebra el 10è aniversari de l'Orquestra de Cambra de Cervera. Aquesta formació nasqué al Conservatori Municipal de Música de Cervera amb direcció compartida de Josep Maria Alpiste i Narcís Saladrigas. Actualment dirigeix l'orquestra Manuel Valdivieso.

L'Orquestra de Cambra de Cervera va ser la primera que es fundà a les comarques de ponent amb solistes com Sofia Puche, Josep Maria Alpiste, Josefina Rigolfas, Virgínia Parramon, Richard Talkovsky i Paul Cortese, entre d'altres. També ha estrenat obres de J. Ll. Guzman i R. E. Pérez, i ha realitzat gairebé 200 concerts i gires que l'han dut a Andalusia, la Rioja, Navarra, el País Basc, Mallorca, França, Alemanya, Hongria, Àustria i Islàndia. ■

Un disc de La Capella Reial de Catalunya torna a ser premiat

El disc compacte de La Capella Reial de Catalunya *Madrigali guerrieri i amorosi, Livro VIII* de Claudio Monteverdi ha rebut recentment el Premio Diez Años que atorga la revista "CD Compact". Aquest compacte, realitzat amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya, va rebre també el Premi a la Millor Producció de l'Any 1995, en la categoria vocal, que atorga la Fundació Giorgio Cini de Venècia.

D'altra banda, acaba de sortir al mercat el darrer enregistrament d'aquesta formació que dirigeix Jordi Savall: *El cançoner del duc de Calàbria (1526-1554).* n

El curs "La veu i els instruments al llarg de la història" per segon any a Múrcia

La segona edició del Curs Internacional de Música Fundació "la Caixa"-Auditorio y Centro de Congresos Región de Múrcia té lloc del 4 al 14 d'aquest setembre a Múrcia. El curs, dedicat a "La veu i els instruments al llarg de la història", es torna a celebrar en aquesta ciutat gràcies a l'acord entre la Fundació "la Caixa" i la Consejería de Cultura y Educación del Gobierno de Múrcia. Com l'any passat, al qual van assistir més de 200 alumnes de tot l'Estat, el curs de música es complementa amb un cicle de concerts i un altre de conferències.

Així, una vintena de professors –dels quals destaquen per la seva categoria Roel Dieltiens, Hopkinson Smith, Max van Egmond i Jaap Schorer–, coordinats artísticament per Carles Riera, imparteixen una sèrie de matèries basades en la interpretació i el coneixement d'un repertori musical amb instruments d'època.

El curs es clausura aquest 14 de setembre amb un concert que ofereix la pianista Alícia de Larrocha. ■

El Conservatori del Liceu prepara el seu 160è aniversari

El Conservatori del Liceu està preparant l'edició d'una memòria que recull el present i el passat del centre amb motiu de la propera celebració, l'any que ve, del seu 160è aniversari. El finançament de l'elaboració d'aquest treball serà a càrrec de Caixa del Penedès, entitat que se suma, d'aquesta manera, a les diverses entitats que patrocinen el Conservatori del Liceu. ■

FOTO: A.O.R.

Robert Gerhard

Editada la partitura vocal de *The Duenna*

La partitura vocal de l'òpera de Robert Gerhard *The Duenna* acaba de ser editada per l'editorial anglesa Boosey & Hawkes.

The Duenna va ser oferta en versió de concert en vida de Gerhard, però no la va veure muntada en escena, ja que l'estrena no va tenir lloc fins al mes de gener de 1992 al Teatro de la Zarzuela de Madrid. Posteriorment s'oferia a diferents escenaris anglesos i també al Gran Teatre del Liceu, sota direcció d'Antoni Ros Marbà, i aconseguint sempre una molt falaguera acollida.

Gran part de l'obra de Robert Gerhard, incloent-hi aquesta òpera, no va ser editada fins a la dècada dels anys cinquanta i ara, a la fi, n'arriba aquesta versió completa. ■

TANGENTS

La cobla

S'insisteix molt –i amb molta raó– en la sardana. Hi ha una fundació exemplar que se n'ocupa. Malgrat que hi vagi implícita, penso, però, que no s'ha parlat prou, de la cobla.

Si s'ha convingut que la sardana és la nostra dansa més representativa, cal pensar que la cobla és la nostra veu musical, el nostre so. Fent una aposta de futur, diria que és la nostra autèntica orquestra de cambra.

Fa més de cent anys que la cobla existeix en una formació similar a l'actual. A l'antiga cobla empordanesa, s'hi afegiren instruments d'àgora del Rosselló i la Provença i va néixer aquest so que ens oprimeix la gola quan fa temps que no l'hem sentit en directe o quan, en el retorn de petits exilis, el retrobem.

La sardana ha suscitat un gran nombre de vocacions musicals per a la composició i ha produït un gran cens –com un món a part– de conreadors que poques vegades s'han inclinat a d'altres modalitats instrumentals. Pocs, comparativament amb els que han compost sardanes, han fet peces per a cobla, per a concert de cobla. Pocs però exquisits: Garreta, Morera, Manén, Toldrà, Gerhard i Oltra, per exemple, a més del cens ja més nodrit de compositors de "sardanes de concert".

Sóc dels que penso que com més posem l'accent en la pròpia identitat –que és global i no només referida a la llengua–, més universals podrem ser. I per això trobo a faltar en les nostres sèries de concert, en els nostres festivals, la presència de música per a cobla. Venturosament, alguns dels festivals més sensibles ja ho tenen en compte. Així, el d'estiu 96 de JJMM de Sabadell, que l'11 de juliol va incloure un concert de la Cobla Sant Jordi entre una oferta en què hi havia quartets de corda, recitals i agrupacions de cambra. També el de Llívia, en els seus concerts de desembre, el dia 15, n'anuncia un de la Cobla Ciutat de Girona. A Peralada, el 15 de juliol, dues cobles –La Selvatana i La Principal de la Bisbal– combinaren concert amb la coral Polifònica de Puigreig. I penso, en amical suggeriment i com ha ocorregut en altres edicions, que un recital dels Montgrins no hauria de faltar mai en l'oferta del festival de Torroella.

Si en música clàssica ens identifica el violoncel, en la música ben pròpia no hi ha dubte que és la tenora i, en conseqüència, la cobla.

Jordi Maluquer

CONVOCATÒRIES

VI CONCURS INTERNACIONAL DE CLARINET CIUDAD DE DOS HERMANAS. Organitzat per l'Ajuntament d'aquesta població sevillana, el concurs té lloc entre el dia 29 de setembre i el 6 d'octubre. És adreçat a tots els músics de qualsevol nacionalitat que no superin els 30 anys el dia 6 d'octubre de 1996. Hi haurà tres proves: eliminatòria, semifinal i final, i s'atorgaran tres premis: 1.000.000, 500.000 i 250.000 pessetes. El termini d'inscripció s'acaba el dia 10 de setembre. Per a més informació, cal adreçar-se a: Delegació de Cultura de l'Ajuntament de Dos Hermanas. Tel.: 95-472 70 01/ 472 90 11. Fax: 95-566 66 45.

CURSOS DE L'ESTUDI DE MÚSICA. A partir del dia 4 de setembre s'obre el període de matrícula de l'Estudi de Música per al curs 96-97. L'escola té diverses àrees: llenguatge musical (iniciació i nivells), veu (cant i cant coral) i instruments (piano, guitarra, violí, violoncel, flauta travessera, clarinet, i aula de jazz i música moderna; a més d'altres activitats complementàries: concerts, conferències, exposicions, audicions, cursets, etc.). Per a més informació: Estudi de Música. C/ de Reding, 15, 2n 1a. 43001 Tarragona. Tel.: 977-23 17 20.

CURSOS DE L'ESCOLA DE PEDAGOGIA MUSICAL. L'Escola de Pedagogia Musical –Mètode Ireneu Segarra– de Terrassa presenta els seus cursos per a la formació de mestres especialistes i professors de música d'aquest curs 96-97 que comença. Bàsicament, l'Escola orienta la seva tasca vers l'educació infantil, primària, llenguatge musical de grau elemental i mitjà per a escoles de música i conservatoris, iniciació a la música assistida per ordinador, i informàtica musical. Per a més informació sobre el contingut dels cursos: Escola de Pedagogia Musical. C/ Portal Nou, 13. 08221 Terrassa. Tel.: 783 79 72. Fax: 784 05 00.

XI PREMI DE COMPOSICIÓ PER A MÚSICA DE CAMBRA CIUTAT D'ALCOI. Convocat per l'Ajuntament d'Alcoi, al premi pot concursar-hi qualsevol compositor presentant les obres que vulgui, inèdites i no estrenades ni enregistrades. Aquestes hauran de ser per a un grup instrumental d'un mínim de tres i un màxim de nou intèrprets, defugint les formacions tradicionals clàssiques. El grup instrumental tampoc no podrà tenir més dos percussionistes ni més de dos instruments iguals. S'atorgarà un premi d'1.500.000 pessetes. El termini de presentació d'obres acaba el dia 16 d'octure. Per a més informació: Premi de Composició Ciutat d'Alcoi. Centre Cultural. Av. de País Valencià, 1. 03801 Alcoi.

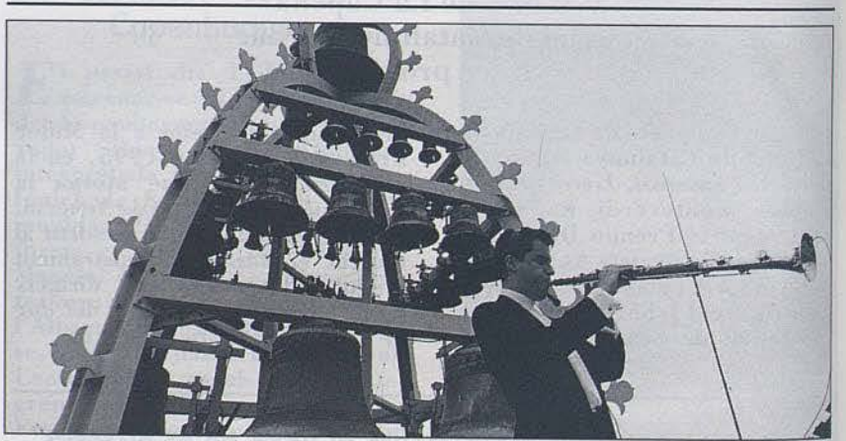

Insòlit concert de carilló i tenora

El proppassat 21 d'abril va tenir lloc el tradicional concert de carilló en celebració de la Diada de Sant Jordi des del Palau de la Generalitat de Catalunya. Aquest concert extraordinari va esdevenir alhora excepcional, atès que, per primera vegada, es "casaven" dos instruments de carrer per excel·lència: el carilló –instrument típic nord-europeu– i la tenora –instrument típic català–, de la mà d'Anna Maria Reverté i Jordi Figaró, respectivament. Ambdós intèrprets van oferir un agradable programa, integrat per obres de Vila (*Senyor Sant Jordi*); Serra (*Cavalleresca*, sardana); Pahissa (*Dues petites fugues*), Garreta (*Juny*, sardana); Ricard Lamote de Grignon (*Engrunes*); Havart (*Frescor*); dues sardanes més: de Ventura (*Per tu ploro*) i Morera (*La Santa Espina*); i diverses cançons populars catalanes de Toldrà, Ribas, Sirés, Llach i Serrat. A la fotografia –de Miquel Gonzàlez de la Fuente i cedida per la Generalitat de Catalunya– es pot veure Jordi Figaró i el carilló del Palau de la Generalitat. ■

Del seu affm.

Sra. Pilar Rahola

Regidora de l'Ajuntament de Barcelona

Estimada amiga:

Disculpi si m'adreço a vostè, d'aquesta manera alhora privada i pública, no havent-hi cap mena de relació personal. Els lectors d'aquesta secció saben olt bé que no és pas la primera vegada que em succeeix això en aquests delers meus de comunicació amistosa i en tot cas em doldria que pogués interpretar que explicito l'absència al·ludida de relació com a prova de menyspreu tàcit envers la classe política. Posat, val a dir-ho, al qual s'estan abonant massa frívolament molts nous conversos i exercitants professionals de la demagògia fàcil... i no gens innòcua, per cert.

Res més lluny del meu ànim. I per tant deixo ben clar a l'avançada que sento un concret i natural respecte per la classe que vostè representa de forma genèrica. Això no vol pas dir que aquest respecte suposi absència de sentit crític i tampoc he de silenciar que sovint trobo dificultats molt serioses de sintonia amb la seva –de tota la classe política– forma d'entendre les coses i amb els seus capteniments o amb les seves absències d'actuació. Professional que sóc de la cultura, em dol que aquest sigui un àmbit pel qual vostès no senten proclivitats suficients ni idees sempre ben clares. I si parlem de cultura musical específicament, aleshores aquests atributs s'acusen d'una manera molt i molt aguda.

A mi em resulta molt sorprenent el superior deler de vostès –insisteixo en la categorització genèrica– per fer-se veure a la llotja del Camp Nou que a la dels auditoris i marcs de concerts. I tanmateix, entenent més de futbol –com es dedueix de la seva superior atenció–, que no de música, deixen aquest esport i tot l'esport en general lliure de pràcticament cap mena de preocupació i, en canvi, tenen una certa propensió a ficar cullerada en allò que a mi i a aquesta revista ateny de forma específica. I tanmateix el futbol i amb ell tot el macromón de l'esport, farcits de galopants i transcendentals inconseqüències de tota mena com estan, tant que necessiten d'una cura crítica aprofundida.

Ara vostè és protagonista de la vida musical del país en el seu esforç de ressuscitar la desapareguda Cobla Ciutat de Barcelona. Intent d'antuvi espectacular però que, compte, crec modestament que exigeix una reflexió ben meditada, la qual no sé veure fins ara. Un molt intel·ligent article seu sobre la sardana publicat ja fa força temps a l'AVUI –potser abans que es dediqués específicament a la política activa– consta a la meva memòria per certificar que la iniciativa d'ara no ha sorgit de vostè del no, res, sinó que se situa en un context de coneixement i de sensibilitat molt assumit. Cosa de què em congratuli i que em satisfà enormement. Però tanmateix, hi insisteixo, cal fer les coses de la millor manera possible.

D'entrada per a mi no queda clar que la responsabilitat específica de crear una cobla institucional sigui de l'Ajuntament de Barcelona. O exclusivament. I el ròssec històric de què havia disposat en un temps no llunyà em sembla un argument força feble. En aquest sentit penso que, en tot cas, potser seria més oportú –i sense que ho consideri solució definitiva– aixoplugar-se en el món –institucional– que configuren el nou auditori i el Consorci de l'OBC. Consorci que compta amb la presència en condicions paritàries de la Generalitat, institució aquesta que per raons òbvies té una superior responsabilitat específica en el tema.

Per altra part, la idea que ha transcendit amb una certa força, de municipalitzar alguna de les cobles ja existents amb un concurs entre elles, tampoc no l'acabo de veure del tot clara, perquè obre un esvoranc molt ampli de contradiccions que podrien malmetre l'empresa ja des del seu mateix principi.

Queda clar que li agraeeixo l'esforç per atacar un tema que considero important i alhora aprofito l'avinentesa per suggerir-li que pensi també en la creació d'un esbart nacional. Entengui, doncs, les meves paraules amb tota la millor voluntat i com un simple intent de col·laboració, des de l'autoritat, modestíssima i elemental, de viure el dia a dia i el cos a cos de la música. La meva i la de l'estatus que represento tan bé com puc i sé, és una veu que, ai!, crec que és massa contumaçment desatesa per la classe que vostè representa, tan sovint procliu a l'autoatribució cofoia de savieses adquirides sobtadament amb l'ajut de la vara màgica que suposa l'assoliment d'un simple escó del relleu que sigui o d'un càrrec funcionarial més o menys destacat. Encara que, i em complau reiterar-ho, no sigui ara aquest exactament el cas.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

3r. Concurs de Música de Cambra

MONTSERRAT ALAVEDRA

Premi

CAIXA DE TERRASSA

INSCRIPCIONS: Fins al 30 de setembre de 1996

CONCURS: Del 7 al 10 de novembre de 1996

CENTRE CULTURAL DE LA CAIXA DE TERRASSA

Organitza Amics de les Arts i Joventuts Musicals

Informació: Teatre 2-2n 08221 TERRASSA.TEL: (93) 731 22 32 / 785 92 31 FAX: (93) 731 60 43

AMICS DE LES ARTS TERRASSA

JOVENTUTS MUSICALS

CATALUNYA MÚSICA

Cinc preguntes a...

JOSEP PONS

Director d'orquestra.
Director artístic de la Jove Orquesta Simfònica de Catalunya (JOSC)

La Jove Orquestra Simfònica de Catalunya (JOSC) culmina el seu sisè encontre pedagògic (el primer del segon cicle), a Cabrera de Mar, amb tres concerts a Reus (Teatre Fortuny, 22 h), Figueres (Teatre El Jardí, 22 h) i Barcelona (Palau de la Música, 21 h), els dies 6, 7 i 8, respectivament, d'aquest setembre. Per aquesta ocasió s'ha preparat un programa integrat per obres de Mendelssohn (obertura *"Les Hèbrides", op. 26*), Beethoven (*Concert de piano núm. 4 en Sol M, op. 58*, amb Jordi Masó com a solista) i Brahms (*Simfonia núm. 1 en do m, op. 68*). Aprofitem l'avinentesa per dialogar breument amb el seu director artístic, Josep Pons, sobre aquest projecte de futur que representa la JOSC.

per RRMC

–Quins criteris presideixen els programes o el repertori que es conrea als encontres de la JOSC?

–Els programes es dissenyen segons tres condicionants: que les obres interpretar siguin d'una gran qualitat, que s'adscriguin als continguts de l'encontre, i que siguin significatives pedagògicament.

–Què diferencia la JOSC d'altres formacions de característiques semblants pel que fa a criteris de funcionament, d'enfocament artístic pedagògic, etc.?

–Bàsicament ens diferenciem perquè cada encontre s'emmarca en un tema monogràfic, ja sigui un període de la història de la música, per tant un període estilísticament diferent, o ja sigui a l'entorn d'un gènere, com pot ser la música programàtica o l'òpera.

–El mercat docent català nodreix de membres de forma satisfactòria la tasca regular de la JOSC?

–En gran mesura. No obstant això, encara que tots els membres de la JOSC són catalans, molts d'ells realitzen els seus estudis a l'estranger.

–Hi ha problemes específics amb alguna corda concreta?

–Respecte d'altres cordes més nodrides, hi ha més escassesa a la secció de trompes i a la de contrabaixos.

–Es pot albirar una realitat més feliç que l'actual pel que fa a la disposició d'una base de professionals ben preparats?

–Evidentment. Per sort, en els darrers anys el país evoluciona cap a millor. Ara, això no treu que ens queda molt camí per recórrer, i que el país ha d'invertir moltíssim en la formació de joves músics si en un futur volem equiparar-nos amb els primers països d'Europa.

Uta Zenke i Carlos Roggan guanyen el Concurs Paper de Música

per RRMC

El passat 9 de juny va tenir lloc a la Sala Paper de Música de Capellades la prova final de la setena edició del Concurs Paper de Música, per a la promoció de joves intèrprets, que organitza Gemma Romanyà. Davant un centenar de persones van concursar sis finalistes d'un total de 28 formacions o solistes de piano que hi van participar. D'aquests finalistes –el duo format per Nabí Cabestany (violoncel) i Eladi Dalmau (piano); el pianista José Enrique Bagaría; el Duo Cantabile, format per Svetlana Tovstukha (violoncel) i Melani Mestre (piano); el Trio Cervantes, format per Carlos Cano (flauta travessera), José-Jorge Gasulla (clarinet) i Reynold-Luis Cárdenas (fagot); el duo format per Uta Zenke (violoncel) i Carlos Roggan (piano); i el Quinteto Médel, format per David Arenas (clarinet), Miguel Navarro (violí), Emilio García (violí), Lorena Vidal (viola) i Eduardo del Río (violoncel)–, van obtenir el primer premi el duo format per Uta Zenke i Carlos Roggan, i van quedar en segon lloc, *ex-aequo*, el Trio Cervantes (cubans residents a Madrid) i el duo format per Nabí Cabestany i Eladi Dalmau.

Si més no, el jurat no ho va tenir fàcil. Van ser difícils les deliberacions? Ens respon el president del jurat, el director d'orquestra Antoni Ros Marbà: *Podem dir que cada vegada és diferent, però en aquesta ocasió no ha estat gens fàcil. El nivell dels participants augmenta cada any i això és totalment positiu, i també s'ha anat rebaixant l'edat dels participants, aspecte aquest que ens apropa a la mitjana europea. D'altra banda,* continua Antoni Ros Marbà, *el concurs té més ressò i els concursants estrangers que*

Carlos Roggan i Uta Zenke

s'hi presenten corroboren aquesta tònica, així com confirmen el nivell i la consolidació del concurs. El duo guanyador, Uta Zenke, que l'endemà de guanyar el concurs feia 24 anys (per molts anys!), és de Colònia, i Carlos Roggan, de 27 anys, va néixer a Canàries i és d'ascendència alemanya. Ambdós viuen a la ciutat alemanya de Mannheim. Carlos Roggan és un assidu de Barcelona, per la qual cosa parla un català més que correcte. Ell ens participa la seva alegria i ens explica que *és la primera vegada que ens presentem a un concurs com a duo. Haver guanyat a Capellades és una satisfacció.* Els joves músics tenen com a projecte més immediat enregistrar per a la ràdio. *Tot plegat ens consolida com a grup i ens anima a seguir participant en altres concursos,* diu el pianista.

Els guanyadors obtenen com a premi una sèrie de concerts a diferents cicles i festivals catalans. D'entrada, ja tenen assegurats 10 concerts remunerats (els guanyadors de la cinquena edició, el Duo Reinecke –José Lozano, clarinet, i Antonio Soria, piano– van ser convidats a 18 cicles i festivals arran de la gestió de Paper de Música). ¿És aquest premi, és a dir, concerts en comptes de diners, el que fa que aquest concurs sigui d'alguna manera diferent? Gemma Romanyà ens diu que sí. *Ho fem així perquè els músics ens diuen que per a ells són més importants els concerts que no els diners.* Per la seva banda, Antoni Ros Marbà hi afegeix que *els concerts són una bona manera de donar-se a conèixer i sens dubte són un bon premi. És una aposta de futur. Aquesta és una feina magnífica de la Gemma: la descoberta de joves artistes.* Antoni Ros Marbà és un fervent admirador de la tasca promotora de Gemma Romanyà. Això i els lligams personals que té amb Capellades no el van fer dubtar d'acceptar la presidència del jurat d'aquest concurs que se celebra concordant les dates lliures que té el director. En *aquesta ocasió hem aprofitat uns dies de descans dels assajos de l'òpera de Gerhard* The Duenna *que estic fent a Londres,* ens explica.

Enguany el jurat ha estat format per 9 persones. A més del director d'orquestra, hi han participat els habituals Albert Atenelle, Benet Casablancas, Xavier Joaquín, Enriqueta Tarrés, Xavier Turull, i els nous incorporats Jaume Cortadellas (en substitució de Claudi Arimany), Cèsar Calmell i Rasvan Neculai (membre del Silvestri String Quartet que imparteix el Curs Internacional de Música de Cambra que també organitza Paper de Música en col·laboració amb l'Ajuntament i l'Escola de Música de Capellades). Enguany s'han incorporat al Comitè Assessor del concurs les universitats de Lleida i Girona, que juntament amb les de Barcelona i Pompeu Fabra fan que el concurs entri al circuit concertístic universitari. El Comitè, format per 9 persones vinculades, com hem dit, al món universitari, i a diversos cicles i festivals musicals catalans, també pot atorgar concerts a qualsevol dels concursants finalistes. La promoció es farà enregistrant una casset amb les actuacions del duo guanyador i amb la del Trio Cervantes com a alternativa variada, i serà enviada a una cinquantena de festivals.

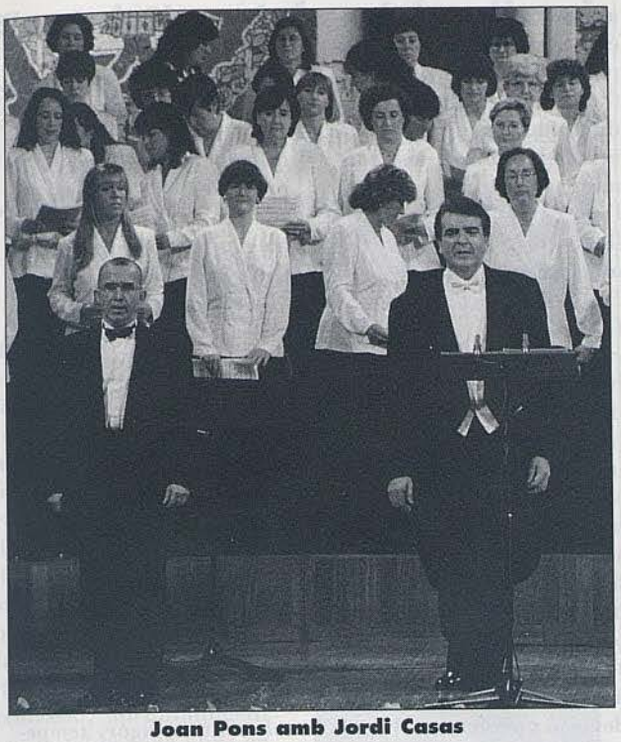
FOTO: G. POCH

Joan Pons amb Jordi Casas

El bon moment de Joan Pons

Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana. 5 de juny de 1996. Palau de la Música Catalana. Cor de Cambra de Ciutadella. Orfeó Català. Joan Pons, barítion. Kemal Khan, piano

per LLUÍS TRULLÉN

El barítion Joan Pons continua travessant un moment musical extraordinari. La seva *mezza voce*, el seu *legato* ple d'exquisideses, el sentiment del seu cant i el preciosisme en la realització de les notes més agudes de la seva tessitura es van poder comprovar en un memorable recital efectuat al costat del Cor de Cambra de Ciutadella i de l'Orfeó Català en un concert que commemorava els cinc anys de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Un repertori eclèctic i atractiu va integrar el concert, amb el qual el barítion va deixar ben clar que la seva saviesa musical pot aplicar-se per un igual al cant de les napolitanes de Tosti (memorable, la seva interpretació de *Non t'amo piú* o de *Vorrei Morire!*) o les cançons del compositor argentí Carlos Gustavino, com *Pueblito, mi pueblo*, cantada amb un refinament expressiu en què la potència de la seva veu resultava perfectament modelada per extreure el màxim lirisme de la peça. No és ara, doncs, moment de descobrir un dels més grans barítons, que s'ha mantingut en un punt culminant en els últims temps, però poder gaudir del seu cant meticulós, de la seva veu vellutada, del seu encant per persuadir amb el fraseig, del seu constant lliurament dalt de l'escenari suposa un plaer inoblidable per a tots aquells que van tenir l'oportunitat d'escoltar-lo. Al costat de Pons, un més que correcte Cor de Cambra de Ciutadella i un Orfeó Català que també va estar a l'altura de l'esdeveniment.

Va ser, doncs, un concert commemoratiu en què, per sobre de tot, va triomfar la música i el lliurament dels seus interlocutors.

Decebedora Cheryl Studer

Temporada del Liceu. 12 de juny de 1996. Palau de la Música Catalana. Cheryl Studer, soprano. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Giuliano Carella. Mozart, Bellini, Gounod, Wagner, Puccini i Cilea.

per X.CASANOVAS-DANÉS

En la seva presentació estatal (per la defecció en una recent *Traviata* de la Zarzuela), la soprano nord-americana Cheryl Studer va palesar alguns trets que fan reflexionar.

En el capítol positiu cal dir que té una veu considerable, sense un volum o un color especialment destacables, mancances que resol amb una tècnica de primer ordre i una construcció exigent, per bé que discutible, dels personatges. En el negatiu, que desafina irremissiblement en les notes llargues. Ho va fer –per a esbalaïment d'uns i indiferència de la majoria– en el "Dove sono" de *Les noces de Figaro* que encetava el recital, hi va insistir en una apressada "Casta Diva" cantada de forma antibelcantista, en l'ària central de *Madame Butterfly*, al final de l'entrada d'*Adriana Lecouvreur* i, com a rematada de la nit, en el "Vissi d'arte" donat com a segona i darrera propina. Notes notòriament falses que no arriben ni a *calando*, irreparables, sostingudes amb obstinació o l'orgull de qui compta amb l'admiració dels apriorístics, aquells que es refien com d'una garantia dels noms que encapçalen els repartiments imposats per les discogràfiques omnipotents.

Studer, la gran Studer dels enregistraments, la cantant versàtil per antonomàsia, defrauda en presentacions com aquesta. M'autoritzen a pensar-ho i a escriure-ho quaranta anys de liceisme, moltes hores de cua a les escales del carrer de St. Pau, haver escoltat amb respecte l'opinió de persones molt més informades que jo, haver viatjat per escoltar òpera i moltíssimes hores d'audició fonogràfica. Em decep que una cantant que passa per eminent es presenti al públic d'un gran teatre amb un programa de sis àries del repertori més fressat, que obviï la *cabaletta* de la "Casta Diva", que escatimi la introducció a l'ària de les joies de *Faust* (és a dir, la "Chanson du Roi de Thulé") o que cerqui la complicitat del públic amb una propina tan concessiva com "O babbino caro" cantat amb un *pathos* que fulminava la capriciositat de Lauretta i la finor de l'arieta.

En això la va secundar un obedient Giuliano Carella, que vam conèixer l'any passat en el *Rigoletto*, una dubtosa carta de presentació. Va espessir l'Orquestra del Liceu, que va instal·lar en el desastre en l'acompanyament de l'ària de Bellini i, sobretot, en la part central de l'"Obertura" de *Tannhaüser* més lenta i rítmicament desestructurada que hagi escoltat mai.

Val a dir que la diva va cantar una estupenda "Dich teure Halle" que va valer per tot el concert. Quines van ser les reaccions dels liceistes? Doncs una barreja proporcionada d'aplaudiments entusiastes, indiferència i la indignació d'alguns, que constaten amb recança com es festeja qualsevol artista que tingui el suport de les discogràfiques. El Liceu, el vell Liceu, passava com un teatre molt, molt exigent. El nou no sembla anar pel camí de mantenir aquells estàndards. La meva nostàlgia vol ser una invitació als neòfits a establir comparacions abans de consagrar artistes sense haver-los escoltat al teatre.

Shostakòvitx ben vist per Bychkov

Ibercamera. 6 de juny de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra de París. Director: Symon Bychkov. *El mar* de Debussy, *Simfonia núm. 11 "L'any 1905"* de Shostakòvitx.

per LL.T.

Directors com Munch, Karajan, Solti i Barenboim han marcat de manera decisiva la trajectòria de l'Orquestra de París, dirigida des de l'any 1989 per la batuta de Semyon Bychkov. La màxima exigència que director i orquestra imposen a les seves versions, la més absoluta entrega envers les obres interpretades, i el rigor i la serietat manifestades en els nombrosos concerts i gravacions que han realitzat en els darrers anys converteixen cadascuna de les seves actuacions en un esdeveniment de primera magnitud musical.

Ibercamera va cloure la seva temporada amb l'actuació de l'orquestra francesa i la batuta del director rus tot endinsant-se en un programa integrat pels colors impressionistes de *El mar* de Debussy i en l'amargor, en la força interna i en l'angoixant poder descriptiu de la *Simfonia 1905* de Shostakòvitx, escrita l'any 1957 en commemoració dels quaranta anys de la Revolució d'Octubre, malgrat que la partitura relata els esdeveniments de la Revolució frustrada de l'any 1905.

Debussy va submergir-se dins un món en què la descripció i evocació mitjançant la paleta orquestral ens situen dins un constant joc ple de subtileses i detallistes pinzellades, que cal transmetre sota el més acurat rigor tècnic, i igualment amarades de les combinacions de colors càlids que ens transportin a la peculiar atmosfera de la partitura impressionista. L'equilibri absolut en totes les seccions, una disciplina més pròpia de les reconegudes formacions alemanyes, la ductilitat amb què enfocaven cadascuna de les dinàmiques que apareixen a l'obra i una sonoritat brillant (pròpia d'orquestres americanes, com la que Bychkov dirigeix a Buffalo), que permetia valorar unes bellíssimes combinacions sonores plenes d'efectisme i alhora de profunditat musical, van impregnar una refinadíssima i també espectacular interpretació de *El mar*, sempre curosa amb els *tempi*, delicada en l'expressió, més subtil que no temperamental, però per sobre de tot transmesa amb veritable il·lusió, devoció i professionalitat.

Si l'orquestra francesa va demostrar que l'obra de Debussy esdevé un dels plats forts del seu repertori, el director rus va palesar que coneix els més recòndits detalls de la producció simfònica de Shostakòvitx. La *Simfonia 1905* resulta complexíssima no només per qüestions de tècnica musical (rítmica, diàlegs entre seccions instrumentals, sonoritats regides sota uns *pianissimi* summament complexos), sinó també pel que fa a qüestions merament expressives. Per sobre del seu relat musical (dels tràgics esdeveniments de l'inici de la partitura, "La plaça del Palau", fins al suggestiu final "Tocsin") han de planar unes sonoritats apianades, en què les combinacions de les seves harmonies evoquin un caràcter misteriós, tenebrós, marcial i vehement, ple de frases melòdiques incisives i harmònies punyents. Bychkov va dirigir amb el punt de mira enfocat a deixar de banda els efectes gratuïts, i sempre buscant solemnitat, rigor, temperament, transparència i el poder descriptiu que ha d'emanar en tota interpretació magistral de la densa simfonia de Shostakòvitx.

L'Orquestra de París, sota la direcció de Bychkov continua enfortint amb pas ferm la impecable trajectòria marcada des de la seva creació.

Joves músics de gran nivell

17 de juny de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra de Cambra de l'Escuela Superior de Música Reina Sofía (Orquestra de Cambra Freixenet). Director: James Judd. Vivaldi, Mendelssohn.

per LL.T.

El treball que es duu a terme a l'Escola Superior de Música Reina Sofia, que dirigeix Paloma O'Shea, resulta primordial per al futur musical del nostre país. Joves intèrprets becats per iniciatives privades i públiques, uns professors de categoria contrastada, i evidentment una disciplina músical del tot primordial ofereixen una plataforma prou sòlida per potenciar una tasca que en un futur hauria de repercutir en l'augment de la qualitat interpretativa de les nostres orquestres.

L'Orquesta de Cambra Freixenet va actuar al Palau sota la direcció de James Judd, amb un programa dedicat a concerts de violí de Vivaldi (durant els quals es va poder comprovar el treball de nou joves solistes) i a l'*Octet* de Mendelssohn. L'orquestra preparada per José Luis García Asensio està integrada per uns vint-i-cinc instrumentistes de corda amb edats que oscil·len entre els setze i els vint-i-set anys.

La lluminositat veneciana que va envoltar les seves interpretacions vivaldianes, l'apaivagat melodisme, el joc de clarobscurs, l'altíssima qualitat tècnica i la compenetració entre diferents solistes i orquestra van marcar unes interpretacions brillants, dinàmiques i portadores d'un evident estudi meticulós en qüestions tècniques i d'efectes expressius.

L'adaptació per a orquestra de corda de l'*Octet* de Mendelssohn esdevé una de les partitures emblemàtiques del repertori per a orquestra de corda. L'equilibri del classicisme, l'enginy creatiu del romanticisme proporciona als seus intèrprets la possibilitat d'adoptar diferents tendències, bé cercant la simetria dels cànons del seu disseny formal, bé enfocant la notorietat del variat joc de dinàmiques. Una interpretació summament precisa en la realització de detalls, amarada d'una refinada sensibilitat, curosa amb el disseny formal, amb el traç del fraseig, amb la clara diferenciació de motius melòdics van situar-nos en una versió que transmetia el bo i millor dels seus aspectes clàssics i romàntics. Fou un *Octet* de Mendelssohn que res no envejava a paradigmàtiques interpretacions que s'han efectuat d'aquesta bellíssima partitura.

Claret, intèrpret de música d'avui

XI Cicle de Música del Segle XX: Música al Nick Havanna. 17 de maig de 1996. Lluís Claret, violoncel. Sardà, Soler, Guinjoan, Bleuse, Fourés, Garrido, Zimmermann i Penderecki.

per X.C.-D.

El Cicle de Música del Segle XX que empara la Fundació Música Contemporània va acabar de forma brillant amb un recital de Lluís Claret que incloïa tres estrenes absolutes i una primera audició. El violoncel·lista va destacar en tres fronts: el de la tècnica, el de la musicalitat, tan important quan es presenten obres farcides de dificultats, i el de la capacitat de concentració, aprofundiment que instal·la cada obra en les seves últimes conseqüències i li permet dotar-les d'una personalitat que les individua. Tocades en primera aproximació o de manera superficial, moltes d'elles convergirien en un mateix motlle, com si la inspiració creativa hagués estat compartida.

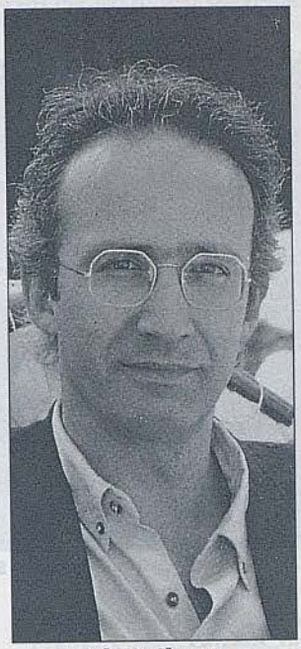

Lluís Claret

Del conjunt emana la confirmació que actualment es compon "a favor" dels instruments i que les composicions de fa trenta anys eren més radicals i combatives, més *enragées*, com els *Quatre estudis breus* de Zimmermann o l'obra de Penderecki. La peça de Josep Soler, *Escena amb cranis*, del 1994, va ser la més lírica, però no s'esgota en un intent de melodia sinó que es fa introspectiva en una anàlisi de sonoritats i cadències que convoquen el record de les sarabandes bachianes.

El *Soleil Blanc* de Marc Bleuse (ànima del Conservatori de Tolosa) en primera audició i *L.C.* d'Henri Fourés, un compositor molt vinculat al món àrab, van sonar brillants i estremoses i palesaven l'alta consideració en què es té Lluís Claret a França com a intèrpret i pedagog.

Em va cridar l'atenció *Khana*, escrita l'any 1991 per Albert Sardà, un exercici d'intensificació que juga bipolarment amb la contraposició exuberància/austeritat i que revela una elaboració formal que no preocupa molts altres compositors capficats en l'exploració de les possibilitats instrumentals considerades com un fi en si mateixes. Extralimiten el violoncel en tractar-lo com una guitarra gran o com un minicontrabaix, es serveixen d'efectes que percudeixen i de la sonoritat àtona de les cordes per sota del cavallet, el situen en les tessitures extremes, com *De Actuum Natura* de Tomás Garrido, que sona com una improvisació, o menen al límit la tècnica d'arquet, com el *Capriccio per a Sigfried Palm* de Penderecki, l'obra més "antiga" del programa, del 1968. El resultat d'aquestes innovacions pot ser punyent, com el final de la peça de Guinjoan, un plany anomenat *Elegia (Monodia)*.

Whun Chung, millor que l'orquestra

Concert extraordinari per a La Fenice de Venècia. 18 de juny de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra de l'Acadèmia Nacional de Sta. Cecília de Roma. Dir.: Myung-Whun Chung. Schubert i Mahler.

per X.C.-D.

Si el Palau de la Música de Barcelona és la sala de concerts més bonica del món, La Fenice de Vènecia ho era entre els teatres d'òpera pel seu poder d'evocació. Per fer-li costat en el tràngol del seu anorreament, el Consolat d'Itàlia i l'Institut Italià de Cultura de Barcelona van propiciar la presentació estatal de l'Orquestra de Sta. Cecília en un concert al Palau enfarfegat amb massa components socials.

Myung-Whun Chung

L'Orquestra de Sta. Cecília es va mostrar dúctil, amb unes excel·lents seccions de cordes baixes, però amb un so que s'esberla ocasionalment. De fet, un embolcall de luxe per a un contingut que rebaixa expectatives massa exigents. Un detall: Myung Whu Chung va encaixar amb un somriure comprensiu algunes entrades en fals, talment com si fossin gracietes intranscendents.

Chung, un dels directors més cotitzats del moment, va dirigir una versió de la *Inacabada* de Schubert tan sumptuosa i brillant, tan dramàtica i contrastada en els *tempi*, que era interessant per la seva ultradimensió en un plantejament decididament postromàntc. Però la música em va semblar irreal, artificiosa en la tensió de la seva extremositat.

Brillant, també, la lectura de la *Simfonia núm. 1* de Mahler, que va mostrar un Chung equidistant entre la intencionalitat d'un Kubelik i l'opulència d'un Metha, entesos com dos referents (claríssim el del primer en el "Scherzo") que determinaven un perfilament oportunista de l'obra.

Chung dirigeix a tongades amb absències místiques, arravataments i passatges en els quals es mou con un autòmat dislocat. Una orquestra com el Concertgebouw o alguna de les grans filharmòniques respondria a la seva agressivitat gestual amb contorns de suavitat. Però els romans de Sta. Cecília es prenen amb literalitat l'èmfasi de la batuta i van incórrer en paroxismes que, altra vegada, situen l'obra en un dels seus límits. Em va decebre el començament de la *Simfonia*, que Chung enceta sense misteri, quasi *in media res*, sense implicar-se a suggerir la desorganització dels caos.

Com a indefugible esment operístic –"Adesso, opera per La Fenice!", exclamava un Chung bocabadat per les ovacions que rebia– va sonar com a propina l'obertura de *La forza del destino*. Aquí la correlació entre interpretació i intenció dels pentagrames va ser absoluta, amb equilibri entre una sublimitat i una elegància portades al límit i una portentosa prestació de l'Orquestra. Altra vegada se'm van fer presents l'eficàcia i la contundència de Metha dirigint una música tan melodramàtica.

Mireia Barrera

Cor Madrigal: un molt bon nivell

8 de juny de 1996. Basílica dels Sts. Just i Pastor de Barcelona. Cor Madrigal. Dir.: Mireia Barrera. Cor Infantil de l'Escola Pia Balmes. Monteverdi, Schütz, Vila Blasco i Vila Casañas.

per X.C.-D.

El concert del quaranta-cinquè aniversari del Cor Madrigal va omplir la basílica dels sants Just i Pastor d'un públic majoritàriament jove que semblava satisfet d'escoltar els cantaires i de trobar-se en un ambient cantaire sota unes voltes gòtiques en una de les primeres nits xafogoses de l'any.

En programa quatre motets de la *Gesitliche Chormusik Op. 11* de Heinrich Schütz (1585-1672) i quatre madrigals de Claudio Monteverdi en la primera part; en la segona, sengles obres dedicades al Cor per Josep Vila i Casañas, ex-director de la Coral Carmina i fundador del grup Lieder Camera de Sabadell i per Mariona Vila i Blasco, directora de l'Escola de Música del Palau. Eclecticisme entre la música del gran repertori barroc i la composició autòctona que informa sobre les línies de treball del Cor Madrigal que dirigeix la dinàmica Mireia Barrera en una etapa de franca afirmació professional després d'una rigorosa formació que acabà el 1992 sota el mestratge de Pierre Cao.

El Cor canta amb expressivitat, claredat textual i línies sòlidament construïdes. En aquesta ocasió em van agradar especialment les veus masculines, que vaig trobar més ben texturades i més cohesives que no les femenines. Estupendes, les estrenes de dos compositors catalans vinculats a la pedagogia i a la música coral: les importants per austeres *Victimae Paschali*, una seqüència de la missa pasqual que incorpora un cor de veus blanques de Josep Vila i Casañas i les desimboltes set *Estellesianes* de Mariona Vila i Blasco sobre textos de Vicent Andrés Estellés, basades en la cadència de la parla. Paraules adultes dites en contrast amb una música, de tan immediata, gairebé infantil.

Eclecticisme de la guitarra

7è Festival de Guitarra de Barcelona. 4 de juny de 1996. Palau de la Música Catalana, Orquestra Simfònica del Vallès. Ichiro Suzuki, guitarra. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Elgar, Britten, Hayashi i Hirayoshi.

Ichiro Suzuki

per X.C.-D.

Ichiro Suzuki és l'ànima del Festival de Guitarra de Barcelona. És un guitarrista eminent per a qui han escrit compositors com Leo Brouwer o Tore Takemitsu. El seu concert va ser una digníssima cloenda per a l'edició d'enguany, en la qual la guitarra clàssica de Bream, Henríquez i ell mateix han compartit protagonisme amb la flamenca d'Habichuela i Chicuelo, la transcultural de Toti Soler, la brasilera de Gismondi i la d'aire mestís de Raimundo Amador, tot amanit amb el jazz dels grups de Bill Frisell i John Scoffield.

Suzuki va interpretar dues concertants. *El barco del Norte* és un concert en tres moviments de Hikaru Hayashi (1931) en el qual la guitarra i l'orquestra gairebé s'ignoren, com si l'una retrocedís per deixar parlar l'altra. És una obra innecessàriament dilatada, feixuga, acadèmica i escrita pensant en Occident, que va mostrar un Suzuki recelós de l'amplificació, pulcre i musical com sempre, però nerviós, desconfiat i arraconat en la seva part. *El vent de Catalunya* de Takekuni Hirayoshi (1936) té factura de tema amb variacions. El tema era *El cant dels ocells*, desintegrat i sotmès a un procés de deformació i reconstrucció i, finalment, de paràfrasi, força més interessant que l'obra anterior. Suzuki va tocar amb una major implicació i soltesa i la seva autoritat es va fer palesa.

La satisfacció de la nit la va aportar l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb una prestació entusiasta al servei de la batuta d'Ernest Martínez Izquierdo. La carrera d'aquest director barceloní ha inflexionat i és una de les més interessants del moment. Martínez Izquierdo ha deixat de ser una promesa per convertir-se en un director que projecta les idees amb eficàcia per mitjà d'una gestualitat que s'ha enriquit notòriament. Les versions d'una tendríssima *Serenata per a cordes* d'Elgar i una robusta *Simple Symphony* de Britten van causar una impressió òptima.

Qualitat al II Festival de Música de Cambra de Barcelona

per LL.T.

La música de cambra esdevé un món en què la profunditat, les subtileses que emanen de les diferents combinacions instrumentals, els diàlegs purs dels seus interlocutors, han convertit el seu missatge en la culminació de la música pura. Un cicle dedicat a la música de cambra defuig d'aspectes vinculats amb la grandiloqüència, de gratuïtats innecessàries, de tot allò que pugui distanciar el missatge emès pels músics i la recepció del públic.

L'acurat mosaic de concerts que integraven el II Festival de Música de Cambra de Barcelona va permetre escoltar al Casal del Metge artistes de la categoria de José Luis García Asensio (el reconegut intèrpret i professor, que va deixar mostra del seu talent al costat d'una eficient formació com l'Orquestra Sant Pau del Camp, amb un programa integrat per obres de Corelli, Vivaldi, Mozart i Respighi) o del cada cop més reconegut Grup Manon amb un concert en el qual estaven programades obres tan apassionants com subtils, com el *Trio Op.114* de Brahms i l'emblemàtic *Quartet per a la fi dels temps* de Messiaen.

A més d'aquests dos concerts, l'inici del cicle va tenir com a protagonistes el flautista Bernat Castillejo i el pianista Adolf Pla, que van submergir-nos dins un programa de considerable dificultat integrat per obres de Bach, Brotons, Oltra i Prokofiev. Un Bach meticulosament traçat, defugint de virtuosisme i enfocat cap a la recerca de la profunditat del missatge, una colorística interpretació de la *Sonata op. 21* de Brotons, amb un perfecte engalzament de la varietat de dinàmiques de *tempo* que integren l'obra, una *Sonatina* d'Oltra pronunciada sota una amabilitat evident i un Prokofiev poderós, enèrgic, perfecte en la resolució dels esculls tènics van presidir aquest concert d'obertura en què el públic va poder gaudir dels més selectes ingredients que integren la música de cambra.

Aquest cicle també incloïa actuacions en solitari, com el recital que el prou conegut pianista Jordi Camell va dedicar al món de la fantasia. Les *Peces de Fantasia Op. 116*, la *Fantasia bética* de Manuel de Falla, la *Fantasia en re menor* de Mozart, la fantasia sobre *The last Rose of Summer* de Mendelssohn i per últim la temible *Fantasia Wanderer*, van evidenciar que Camell travessa un moment artístic summament dolç, en què el rigor de la seva meditada i rellevant tècnica pianística (articulat poderós però mai rígid, potència en l'atac dels acords, seguretat en els salts, claredat en la col·locació del pedal), tenen com a idoni contrapunt una expressió musical extraordinària. El seu Brahms va ser model de com un artista ha d'afrontar la poètica del romanticisme (intimitat, reflexió, vehemència, arravatament), i el seu plantejament de la *Wanderer*, sense fissures en l'enllaç dels passatges, d'una intensitat poètica evident, d'una expressió liederística de la qual sorgia el temperament intens de la força musical de Schubert, van ser els punts àlgids d'un recital amb el qual va cloure aquest interessant cicle celebrat enguany al Casal del Metge.

Òpera a la Universitat

26 i 27 de juny de 1996. Pati de Lletres de l'Edifici Central de la Universitat de Barcelona. Aula de Cant Carme Bustamante. *El gato con botas*, òpera de Xavier Montsalvatge.

per X.C.-D.

Xavier Montsalvatge va compondre aquesta pantomima, cantada pel Liceu, on s'estrenà amb èxit a primers del 1948. Nèstor Luján va adaptar el conte de Perrault amb un llibret farcit de frases artificioses i, per tant, difícil de musicar. De l'obra, s'escolta amb molt més interès la partitura –que és una delícia que ret homenatge als procediments propis del segle XVIII– que no el text, que, en tot cas, exigeix uns cantants-actors que, ara per ara, no abunden a l'Aula de Cant Carme Bustamante.

Carme Bustamante

La idea de muntar aquesta obra que no s'escoltava a Barcelona des de l'any 1963 puntua de modernitat –com *El telèfon* de Menotti ofert l'any 1989– una programació de deu anys basada en una línia que arrenca en Purcell i acaba en Humperdink, passant per Pergolesi, Cimarosa Fioravanti, Paisiello, Mozart, Schubert i Offenbach, a la recerca d'espectacles agraïts sense gaire requeriments instrumentals i al servei d'uns cantants que tasten l'escenari. La reposició ha estat, a més, molt oportuna en esdevenir-se a continuació de la recent estrena de la inèdita *Babel 46* del 1960. Ara només manca recuperar *Una voce in off* del 1962 per completar les òperes de Montsalvatge, un compositor que massa afeccionats identifiquen amb una part absolutament reductiva de la seva producció.

En aquesta ocasió la formació era integrada per un piano i sengles quintets de corda i vent, en una arranjament fet per Albert Guinovart. Dirigia el conjunt Francesc Guillén, però l'acústica va desfavorir la seva tasca i la dels músics. La coreografia de Coco Comín i els tres ballarins que interpretaven els animals van ser dels punts forts de l'espectacle.

L'escenografia d'Albert Gasull era succinta: plataformes en desnivell, un fons neutre que reclamava unes ombres xinesques que no es materialitzaren i una il·luminació fixa. La direcció escènica de Joan Anton Sànchez em va semblar tòpica i pobra d'idees i es va salvar el dia 27 per la creativitat de Maite Mer en el paper omnipresent i certament difícil del gat. Amb diferència, ella va ser la millor del repartiment, almenys el del segon dia. Els seus companys de funció, llevat de la correctíssima soprano Margarida Buendia, que feia de princesa, em van semblar força inexperts en el doble vessant, tècnic i actoral.

Aquest espectacle es veurà a l'octubre a l'Auditori Granados de Lleida amb motiu de la inauguració de l'any acadèmic 1996-97.

Duo Kassner-Quer, un privilegi de concert

Cicle Concerts'96. 18 de juny de 1996. Casal del Metge.Duo Kassner-Quer. Obres d'Alfons X el Savi, De la Enzina, De la Torre, García Lorca, A. Soler, E. Granados i F. Tàrrega.

per JAUME COMELLAS

Dins del gairebé anònim cicle Concerts'96 promogut per La Guitarreria, el passat 18 de juny va actuar el duo format per Danielle Kassner i Guillem Pérez Quer. Amb un centenar d'assistents, ambient gairebé familiar, doncs, el Casal del Metge va acollir un concert –només puc jutjar la primera part– d'una categoria poc comuna.

I remarco la meva atenció a la primera part –em va ser impossible seguir la segona–, perquè s'hi va oferir un repertori força atípic en el concertisme guitarrístic, mentre que a la segona passava gairebé totalment a l'inrevés –obres del pare Soler, Granados i Tàrrega.

Efectivament, no és corrent veure interpretar a la guitarra *dues cantigas de Santa María* d'Alfons el Savi, ni dos temes del *Cancionero del Palacio*, concretament de Juan de la Enzina i de Francisco de la Torre, per acabar amb quatre *Cançons gitanes* de García Lorca, cançons que, com va advertir molt oportunament Guillem Pérez Quer, havien estat interpretades pel mateix García Lorca al mateix Casal del Metge.

Per a mi, aquest repertori, en la seva versió a duo de guitarra, em va sonar literalment a glòria, i permeteu-me l'expressió tòpica. Perquè van tenir una profunditat, una intensitat expressiva i una exactitud tècnica, admirables. Danielle Kassner, amb una sòlida formació no solament com a guitarrista, sinó també com a etnomusicòloga i medievalista, i Guillem Pérez Quer, deixeble de la recentment traspassada María Luisa Anido –a qui va ser dedicat el concert– i guitarrista d'historial important, van donar la seva "veritat" d'aquestes obres; una veritat que al marge de disquisicions antropologistes sempre obertes, tenia el mèrit de l'autenticitat; traspuava hores de treball rigorós, de recerca de les essències més exactes d'aquest peculiar món musical; i serietat, intel·ligència i un sentit molt exacte de la creació de bellesa musical.

Si, idealment, un duo no és l'addició de dos instruments o un quartet l'addició de quatre, en aquest cas la cosa es feia palesa del tot, ja que les dues guitarres esdevenien transcendència que reflectia una nova realitat musical rica i creativa. El privilegiat virtuosisme individual dels dos intèrprets, tan explícit, se sotmetia constantment als interessos d'un tot superior, que emergia a cada compàs, tot configurant una realitat "altra" d'una enorme plenitud creativa. Resumint, concert i repertori per a "paladars" molt fins, sorgits de dos artistes que han esdevingut grans, que són indiscutiblement importants per mèrits d'uns atributs de la millor llei.

Que un concert d'aquestes característiques i d'aquesta categoria artística s'hagi de refugiar en un context de projecció pública gairebé clandestí, és un indicador molt clar que alguna cosa important falla en el que podríem anomenar "sistema musical" del país. El tema dóna per a molt.

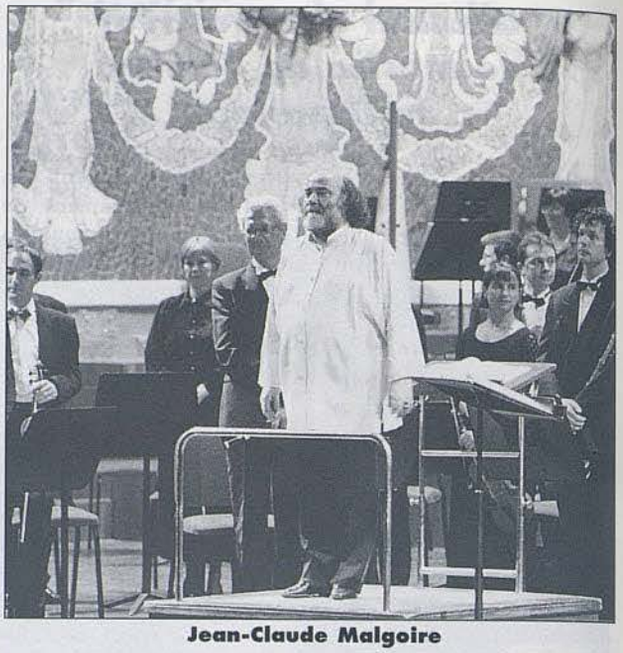

Jean-Claude Malgoire

Excel·lent Orfeo ed Euridice

Euroconcert. 16 de maig de 1996. Palau de la Música Catalana. Le Grand Écurie et la Chambre du Roy. Jean-Claude Malgoire. Cor de Cambra de Namur. Dir.: Pierre Cao. *Orfeo ed Euridice*, de Gluck.

per LI.T.

El trajecte de Malgoire en el camp de l'òpera barroca resulta realment extraordinari; els seus enregistraments, sempre sota l'òptica de la qualitat interpretativa i del màxim rigor de reconstrucció, han convertit les produccions de Malgoire en un punt de referència obligat per als melòmans amants de les versions regides pels anomenats criteris històrics.

I va ser el detallisme en l'expressió el que va presidir el seu exquisit *Orfeo ed Euridice*, representat al Palau en una versió de concert de la partitura vienesa de 1762 de l'obra paradigmàtica de Gluck. La profunda lamentació del missatge que predomina en els dos primers actes de la partitura, la rigorositat en els aspectes de dinàmica que li fa abandonar tota vinculació amb qüestions interpretatives romàntiques, tenen com a complement idoni un equip vocal de veritable luxe. D'una banda, James Bowman, brillant sota una notòria qualitat, amb expressivitat en el seu fraseig, cantant un "Che farò senza Euridice" ple de sentiment i lliurament, i portador d'una línia vocal veritablement sublim. Cal destacar, dins la versió, la tasca de Lynne Dawson, amb un cant ple de colorisme i de jocs d'artifici vocal, que no solament no posaven de manifest una tècnica del tot lloable, sinó que també deixaven ben clar el seu bon gust interpretatiu. Si Dawson va desviar-se cap a una tendència barroca, l'Amor de Claron MacFadeen, va ser plantejat sota una línia marcadament clàssica, amb reminiscències mozartianes i d'una claredat de cant certament destacable. Un Orfeo, doncs, que portava la signatura de Malgoire: perfecció tècnica, rebuig de tota tendència romàntica i de qualsevol aspecte temperamental i una depuradíssima línia musical marcada per l'excepcional tècnica d'orquesta i cor, complementats per uns cantans d'idèntica qualitat.

El piano sensible de Jorba

Teatre de l'Eixample. Miquel Jorba, piano. Beethoven, Berg, Schubert.

per LL.T.

Si calgués definir una de les principals virtuts del pianista Miquel Jorba, la trobaríem en tot el que significa sensibilitat musical, que, conseqüentment, repercuteix en un altíssim poder de comunicació del missatge que transmet.

Miquel Jorba és un pianista d'unes qualitats realment extraordinàries, i poder gaudir de les seves interpretacions suposa endinsar-nos en un món en què la càrrega poètica i la profunditat del missatge assoleixen un constant poder evocador. Jorba, a més, medita acuradament els programes complexos, però d'una dificultat que no només cal cercar-la en aspectes merament tècnics, sinó dins el contingut musical de què són portadors. Obrir el programa amb la *Sonata Op. 110* de Beethoven, meticulosament traçada, d'una riquesa musical inqüestionable, amb una tendència lírica més cristal·lina que no arravatada, va permetre al públic gaudir d'un Beethoven que si bé aportava tot el contingut manifestat en les últimes obres pianístiques del compositor de Bonn, mai no tendia a extreure aspectes sonors que trunquessin la sàvia combinació de melodia i harmonia que caracteritza aquesta *Sonata*. Un Beethoven ric en matisos, meticulós en la realització de dinàmiques, al qual va seguir una versió idènticament profunda de la *Sonata* de Berg. La meditada col·locació del pedal, l'acurada realització dels nombrosos esculls musicals que s'amaguen constantment dins l'obra, va tenir una idònia resolució de tots els aspectes tècnics de la partitura.

Com hem apuntat, Jorba és un pianista que busca sempre la càrrega poètica i l'emotivitat musical implícita en les obres. Així, doncs, el seu pas per la *Sonata en Si bemoll D. 960* de Schubert va convertir-se en una vertadera evocació poètica, en un viatge cap al món del lied, tot retratat amb un lirisme d'una categoria musical extraordinària; vehemència, dicció exquisida, profunditat en la recerca de la pulcritud lírica de la *Sonata* van esdevenir punts sobresortints d'una interpretació, traçada sota una lògica musical absoluta, amb una continuïtat del discurs sàviament pronunciat i, per sobre de tot, d'una capacitat de comunicació que ens va traslladar al món oníric de la música del pianisme vienès de Schubert. Va ser un concert, doncs, en el qual va triomfar, sobretot, la sensibilitat musical.

Creatiu Trio Sekwenza

31 de maig de 1996. Teatre de l'Eixample. Trio Sekwenza (C. De Jong, M. Babinchak i J. Olondo). Obres pròpies.

per DAVID PICÓ S.

El Trio Sekwenza és una formació singular. Els seus components són l'holandès Christian de Jong (flauta), el cubà Javier Olondo (guitarra) i el nordamericà Michael Babinchak (violocel). Els seus currículums deixen ben clar que els tres són especialistes en contemporània. Babinchak, per exemple, ha estudiat amb Pierre Boulez, Karlheinz Stockhausen, Gyorgy Ligeti i Samuel Woodward (alumne de Pau Casals).

Però tot i la seva depurada tècnica, el trio destaca per dos aspectes fonamentals: la composició i la vitalitat interpretativa. El concert del Teatre de l'Eixample no va ser una excepció. El programa estava compost exclusivament per peces pròpies: tres obres i dues improvisacions. Pel que fa a les obres, va destacar el *Trio per a flauta, guitarra i violoncel* de C. de Jong, de l'any 1994; un diàleg fragmentat però fluid, tens i intens alhora, en què els instruments s'allunyaven i apropaven tot dibuixant un original recorregut d'oscil·lacions i encontres. Amb la segona obra, *Duo per a flauta i violoncel* de M. Babinchak, també van demostrar ofici i compenetració, però va ser el *Trio IV* (estrena mundial) l'obra que millor va exemplificar la capacitat d'aquesta formació per articular diferents textures i llenguatges dins d'un mateix impuls expressiu. La seva personalitat, més enllà de la composició, rau en la interpretació. El Trio Sekwenza té el do de la naturalitat. És per aquest motiu que la desimboltura expressiva del trio es va manifestar, sobretot, en les dues improvisacions, que van esdevenir el moment culminant del concert.

Autors catalans ben interpretats

30 de maig de 1996. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Orquestra Catalana de Cambra. Dir.: Joan J. Pàmies. Codina, Pueyo, Boliart, Bonet.

per LL.T.

Programa monogràficament dedicat a autors catalans contemporanis, el que l'Orquestra Catalana de Cambra va oferir al Centre de Cultura Contemporània amb un èxit absolut. Un èxit que cal buscar en dos motius determinants.

En primer lloc, la tasca acurada que el director de la formació, Joan J. Pàmies, està duent a terme: rigor, entusiasme, recerca del detall, coherència, tot complementat no solament per l'excel·lent resposta de l'orquestra, sinó pel treball idoni de l'equip de solistes que van col·laborar en el concert, com les correctíssimes sopranos Hèlène Giraudier i Malgorzata Zygmaniak i el flautista Peter Bacchus.

El segon dels aspectes està vinculat amb l'elecció del programa, obert amb la suggestiva *Cançó de les mentides* de Jordi Codina, una obra distesa, sàviament escrita i amb un refinadíssim sentit de l'humor. Obres com *Quatre cançons* de Salvador Pueyo i el *Divertimento* de Xavier Boliart van precedir l'estrena del *Tríptic de Sinera* de Narcís Bonet, una obra amb una clara escriptura tonal, en la qual es pot percebre un to barroquitzant en el primer dels seus moviments i que a poc a poc sembla transformar-se en una òptica marcada per un sentit romàntic.

Pilar Lorengar

L'adéu discret d'una gran figura de la lírica

per **PAU NADAL**

A l'edat de seixanta-vuit anys ha mort a Berlín, la seva llar, la gran soprano aragonesa Pilar Lorengar. La trista notícia va omplir de dol el món de la lírica, un món del qual s'havia apartat, amb la seva elegància característica, l'any 1991. Pilar Lorengar, dona molt bella i simpàtica, havia triomfat a tot el món, amb una veu que, malgrat un *vibrato* un xic accentuat, era d'una gran qualitat; una veu molt timbrada, d'una gran lluminositat, ben projectada, dominada per una tècnica molt acurada i amb la qual era una intèrpret que captivava per la càrrega expressiva i la musicalitat. Professional molt seriosa i companya excel·lent, el seu pas pel món del cant deixa un record inesborrable.

Pilar Lorengar va néixer a Saragossa, on des de molt menuda va sentir atracció per la música i, especialment, pel cant, tot i que la seva mare i també algunes veïnes deien que tenia "veu de grill". Als disset anys, la família es traslladà a Madrid i Pilar començà seriosament els estudis de cant, en privat (no va passar mai per un conservatori) amb la famosa soprano Ángeles Ottein.

Dos anys després d'arribar a Madrid ja realitzà el que hom podria considerar el debut en públic, quan Ataúlfo Argenta la convidà a interpretar la part solista de la *Simfonia núm. 4*, de Gustav Mahler, amb l'Orquestra Nacional d'Espanya. L'any següent Argenta també la va dur a París per cantar amb la Nacional el *Rèquiem* de Brahms.

Pilar Lorengar durant l'entreacte del recital al Palau de la Música Catalana el 8 de febrer de 1977. Foto: Pau Barceló

La seva popularitat va créixer de sobte quan protagonitzà l'estrena pòstuma de la sarsuela de Jacinto Guerrero *El canastillo de fresas*, l'any 1951, al Teatre Albéniz de Madrid. Aquesta popularitat la va dur també a protagonitzar l'any següent el film d'Antonio Román *El último día*, un melodrama policíac. Aquests són, precisament, els anys d'alguns dels millors enregistraments que mai s'hagin fet de sarsuela, en els quals Pilar Lorengar fou una part ben important, amb Ataúlfo Argenta, Manuel Ausensi, Carlos Munguía, Teresa Berganza i altres.

El debut operístic internacional el va fer l'any 1955 al Festival d'Ais de Provença com a Cherubino de *Le nozze di Figaro*, amb la direcció de Hans Rosbaud. El mateix any també cantà per primera vegada als Estats Units (*Goyescas* a la Town Hall de Nova York) i debutà amb *La Traviata* al Covent Garden de Londres.

L'any 1956 debutà al Festival de Glyndebourne, des d'on Carl Ebert la va dur a Berlín. Ja encarrilada la carrera internacional, l'any 1957 tornà a Madrid amb *Las golondrinas* i el 1958 debutà al Colón de Buenos Aires i també fou l'any en el qual Berlín sorgí en la seva vida. Va anar-hi amb un contracte per un any, però hi va romandre per sempre més i hi trobà fins i tot una llar i un marit, el doctor Jürgen Schaff. A Berlín va fer gairebé totes les obres del seu molt ampli repertori i esdevingué una de les artistes predilectes d'aquell públic, que li deia "la nostra Pilar". L'any 1963 fou nomenada Kammersängerin i, anys després, amb motiu del vint-i-cinquè aniversari del seu debut, hom féu una gala en honor seu, li fou concedit el títol de Membre Honorari de l'Òpera i fou publicat un llibre sobre tota la seva trajectòria.

La soprano a *Manon Lescaut*

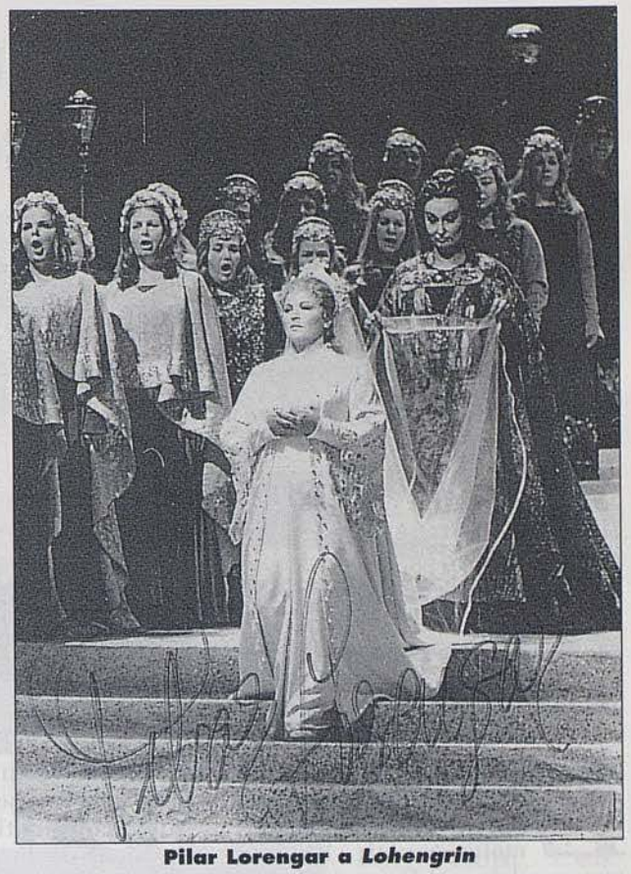

Pilar Lorengar a *Lohengrin*

L'any 1961 cantà al Festival de Salzburg i el 1963 actuà per primera vegada a les temporades del Patronat Pro Música de Barcelona, al Palau de la Música Catalana, amb el *Rèquiem* de Verdi, que dirigí Mario Rossi. Tothom va pensar que era un debut, tot i que ella ja havia cantat a Barcelona, de molt jove, amb el mestre Toldrà. Després d'aquest *Rèquiem* de Verdi, va actuar al Palau, sempre per a Pro Música, els anys 1976 (*Missa Solemnis* de Beethoven, amb la direcció de Fritz Rieger), 1977 i 1984 (dos recitals amb Miguel Zanetti). La temporada 1985-86 debutà, finalment, al Gran Teatre del Liceu amb *Lohengrin*, on el senyor Pàmies sempre havia dit que la volia contractar, tot i que mai no ho arribà a fer. L'any 1991 tornà al Liceu, poc abans del comiat definitiu, en un recital esplèndid, en el qual interpretà obres de Vivaldi, Pergolesi, Esteve, Literes, Brahms, Wolf, Mompou, Granados i Obradors, cantant fins i tot en català (*Damunt de tu només les flors*).

L'any 1958 arribà a Berlín per un any i s'hi va quedar per sempre

També cal consignar que va cantar dotze temporades al Metropolitan de Nova York, amb èxits que va repetir a la Scala de Milà o a l'Òpera de Viena. L'activitat de Pilar Lorengar abastà també un repertori de concert important (des de Bach fins a Honegger) i una discografia força interessant. En el terreny del *lied* també era molt extens, el seu repertori, des de Vivaldi a Villa-Lobos i amb una gran especialitat, els autors espanyols.

Quant als enregistraments discogràfics, la llista fóra massa llarga, però hom podria recomanar-ne alguns, com Glauce de *Medea* amb Gardelli, Nedda de *Pagliacci*, amb Gardelli, Fiordiligi de *Così fan tutte* amb Solti, Elvira de *Don Giovanni* amb Bonynge, Pamina de *Die Zauberflöte* amb Solti o Violetta de *La Traviata* amb Maazel. Pel que fa a la sarsuela, hom pot destacar alguns dels que va fer amb direcció d'Argenta, com *Jugar con fuego*, *El rey que rabió*, *La tempestad*, *El caserío*, *Molinos de viento*, *La Dogaresa*, *La canción del olvido* o els enregistraments de les òperes *Maruxa* i *Las golondrinas*, així com també els d'algunes de les obres de Sorozábal i Moreno Torroba, amb direcció dels autors. En un altre terreny, el *Stabat Mater* de Rossini i el *Rèquiem* de Dvorák, amb Istvan Kerteszt o la *Simfonia núm. 9* de Beethoven amb Georg Solti i molts recitals, seleccions i antologies.

La personalitat encisadora, la gran musicalitat i la capacitat per emocionar amb tota senzillesa van fer que el seu cant fos com la seva persona: bell, natural i lluminós. No l'oblidarem mai.

Drottningholm, una lliçó vigent

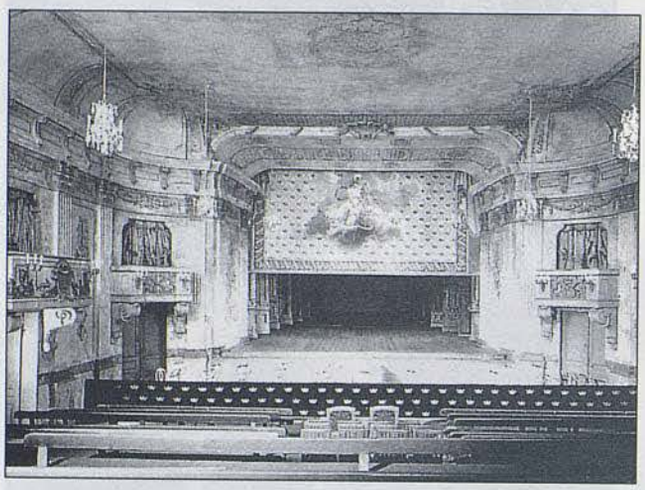

El Drottningholm Slottsteater, tot de fusta, amb bancs de fusta, es conserva igual que en la seva inauguració el 1766

per JORDI MALUQUER

El festival de Drottningholm és una rara degustació per a melòmans molt especials. Fa anys que se celebra al Drottningholms Slottsteater, a pocs metres del palau d'estiu dels reis de Suècia. L'edifici es va construir sobre les runes d'un antic teatre que s'havia cremat el 1762. Es va inaugurar el 1766 i la seva època daurada va ésser a partir de 1777 sota el regnat de Gustau III. Quan l'any 1792 el rei va morir, va quedar tancat sense activitat fins que es va "redescobrir" l'any 1922. Aleshores –i d'aquí prové la vigència de la lliçó– es va reinaugurar interpretant només òperes compostes a l'entorn de la data de construcció del teatre. Així, músic i arquitectura componien una harmonia difícil de trobar i –tal vegada al Liceu, quan s'hi tocava Donizetti o Bellini– en cap altre indret.

La decisió artística d'aleshores és encara actual i així a la cua per entrar al teatre el públic es troba barrejat amb figurants vestits de l'època per provocar una certa complicitat en l'imaginari salt endarrera cap a uns altres temps.

Drottningholm es troba a uns vint minuts en cotxe d'Estocolm i s'hi pot accedir amb vaixell –durant el trajecte s'hi pot dinar–, autobús o taxi. L'aigua, la verdor i uns jardins amb una certa melangia preparen també l'ànim de l'espectador.

L'estiu passat vaig poder-hi escoltar la versió de *Una cosa rara* de Vicent Martín i Soler que es representava per segon any consecutiu. El director musical de la funció, Nicholas Mc Gegan –que és també director del festival Händel de Göttingen– la va descobrir precisament en la gravació discogràfica que va fer Jordi Savall arran de la seva representació l'any 1991 al Liceu barceloní.

La versió va ser digna: els músics, vestits d'època, eren bons; els cantants, també i el vestuari i l'escenografia, magnífics. Hi va faltat, però, per part de la direcció musical, una certa flexibilitat. Va ésser *Una cosa rara* molt germànica. I en la direcció escènica de Francisco Negrín –un espanyol que treballa a França–, hi vaig apreciar el mateix defecte que en la del Liceu: la de no agafar el brau per les banyes. Aquí hi va haver un distanciament en forma que els senyors d'un palau assistien a la representació d'una farsa que els seus criats els dedicaven. A Drottningholm el distanciament venia quan en els episodis musicals transitaven per l'escenari dos nens vestits com Lilla i Lubino, els protagonistes, com si fos un conte. Hi va haver una reina de gran categoria: Lena Nordin i l'anècdota d'una guitarra i mandolina tocades per un músic de nom Björn Colell.

El festival és dirigit per la que fou gran cantant Elisabeth Söderström que, per a la temporada 1996-97 serà substituïda per Per-Erik Öhrn. Allí les coses es preveuen amb temps.

La resta del festival va consistir en un *Dido i Eneas* de Purcell, dirigit per l'especialista en música antiga, però –com hem pogut constatar fa poc– mediocre mozartià Andrew Parrot i la direcció escènica de David Radok, i amb un *Tom Jones* de François-André Philidor dirigida també per Mc Gegan amb una producció de l'any 1929 (!) de John Cox. Va ésser cantada en anglès –més fidels potser a l'obra literària de Fielding–, però no va acabar de quallar ja que Philidor, d'un subjecte anglès, en va fer una òpera molt francesa.

A part de les òperes, pel juny es programen petits concerts al menjador del teatre-palauet i, l'any passat, tres grans concerts.

Enguany, de l'1 al 15 de juny, s'hi representa una producció nova de l'Òpera Reial d'Estocolm amb dues peces de Pergolesi, *La serva padrona* i *Il maestro di musica* dirigides per Andrew Parrot i Michael Bartosch. S'hi reposa el *Tom Jones* de l'any anterior. També hi ha una nova producció de *L'Orphée et Euridice* de Glück, del 27 de juliol fins al 10 d'agost, en la versió de París de l'any 1744 i sota la direció de Reinhard Goebel amb la direcció escènica d'Inger Gaby. Finalment, del 31 d'agost al 14 de setembre, es representen tres ballets d'Ivo Cramér sota el títol conjunt de *Commedia dell'Arte*, interpretats pel Royal Ballet d'Estocolm.

Entre els concerts destaquen tres magnes recitals d'Anne Sofie von Otter sota el títol *Lettera Amorosa et Lamenti* amb vestits d'època i la Musica Antiqua Köln també dirigida per Reinhard Goebel.

Qui, defugint les emocions fortes, vulgui i pugui passejar-se per Drottningholm, segur que retorna impregnat d'un clima exquisit que li perdurarà en el record.

Els drets editorials: ús i abús

El vestidor, el rerateló o l'ombra de la vida musical amaga realitats que difícilment arriben a veure la llum explícita del gran món musical i que, tanmateix, poden tenir una importància destacada. Aquest és el cas del Tema que proposem en aquest número.

L'espectador habitual del concertisme –el que assisteix a les sales de concerts, als teatres d'òpera o els qui escolten atents les programacions radiofòniques o atenen a les televisives– poc poden intuir de sovint els programes de què gaudeixen són els que són i no uns altres –o no poden ser-ho– per raons tan elementals com el cost d'uns drets força desconeguts.

Per a l'home del carrer, fins per al menys atent, la culturització del dret d'autor és un fet absolutament natural i assumit. Hi ha tot un procés de coneixement que ve de lluny i que ha penetrat en el teixit social de forma –insistim en el terme–, natural. Tanmateix hi ha una altra tipologia de drets, els editorials, els de l'ús de les partitures, que resta en un marc de desconeixement poc menys que absolut per bé que té una importància molt acusada. Desconeixement que resulta justificable perquè d'antuvi sembla que els drets d'autor haurien de constituir un àmbit suficient de retribució de la capacitat creativa dels músics. I tanmateix aquests que ens ocupen, els editorials, apareixen, almenys en principi, molt menys "naturals" que no aquells. Cosa que no vol dir que no ho siguin.

Aquesta és una realitat, insistimhi, molt més important del que sembla, con tindrem ocasió d'observar amb el material que s'exposa tot seguit. I gràcies al qual descobrirem aspectes molt interessants, i serà possible també entendre detalls que ens apareixien poc definitius o problemes que acusàvem però dels quals no coneixíem l'entrellat.

En tot cas, hem de fer una advertència elemental. El nostre intent d'abastar tots els aspectes d'aquesta realitat no s'ha pogut complir davant la negativa explícita a col·laborar d'un dels sectors –justament el cabdal de les editorials de música–, i per tant a donar la seva opinió. El fet, segurament ben significatiu, que només una de les empreses amb seu o amb representació a casa nostra amb la qual hem contactat volgués o acceptés donar la seva opinió ha fet que a la fi prescindíssim –malgrat que ens dol– d'aquesta veu, en no poder oferir un ventall d'opinions prou representatiu.

Puccini o una realitat sobre els drets de la propietat intel·lectual

per ANDREU PUIG
Director administratiu de l'OBC

Giacomo Puccini va morir a Brussel·les el 1924 i va deixar una àmplia producció d'òperes. Aquestes obres, durant la seva vida li varen permetre percebre els denominats drets d'autor. Però setanta-dos anys després de la mort de l'autor encara s'estan pagant drets per les seves obres. Evidentment, aquests drets són percebuts pels seus hereus. Aquesta situació pot resultar sorprenent per a qui no estigui familiaritzat amb el tema de la propietat intel·lectual i encara es sorprendrà més si el fem sabedor que, per exemple, l'òpera *Tosca* meritarà drets fins a l'any 2010, és a dir, 86 anys després de la mort del compositor i 110 anys després de l'estrena a Roma.

Per què *Tosca* ha de meritar drets fins al 2010? Què vol dir "meritar drets"? Aquestes són dues preguntes de les moltes que ens poden venir al cap en parlar dels drets de la propietat intel·lectual. El fet bàsic és molt simple; el legislador va decidir que les obres literàries, artístiques o científiques havien de ser objecte de protecció i reconeixement. És en aquest sentit que es reconeix a l'autor el que denominem "la propietat intel·lectual" de les obres que ell crea. El legislador, mitjançant la llei, defineix quin és el contingut d'aquest concepte tan abstracte com és la propietat intel·lectual.

La denominada Llei de la propietat intel·lectual (LPI) regula els drets de caràcter personal i patrimonial, que atribueixen a l'autor la plena disposició i el dret exclusiu de l'explotació de la seva obra (Art. 2 LPI).

El dia de Sant Jordi d'aquest any va entrar en vigor el nou text refós de la Llei de la propietat intel·lectual, per mitjà del Reial Decret Legislatiu 1/96, de 12 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de la propietat intel·lectual, regularitzant, aclarint i harmonitzant les disposicions legals vigents sobre la matèria. Aquest text refós va escollir un dia especialment significatiu per al sector de la cultura a casa nostra i sembla que l'esperit hagués estat el de posar sant Jordi com a defensor dels drets dels autors. Sigui o no sigui sant Jordi el defensor dels drets d'en Puccini, tanmateix encara no hem aclarit per què *Tosca* està protegida 110 anys després de l'estrena. El nou text refós ha reconegut que els drets d'explotació de les obres d'un autor duraran tota la seva vida i setanta anys després de la seva mort. Això vol dir que, transcorregut aquest període de temps, les obres d'un autor passen a domini públic i qualsevol pot fer-ne ús tot reconeixent-ne l'autoria i respectant la integritat de l'obra.

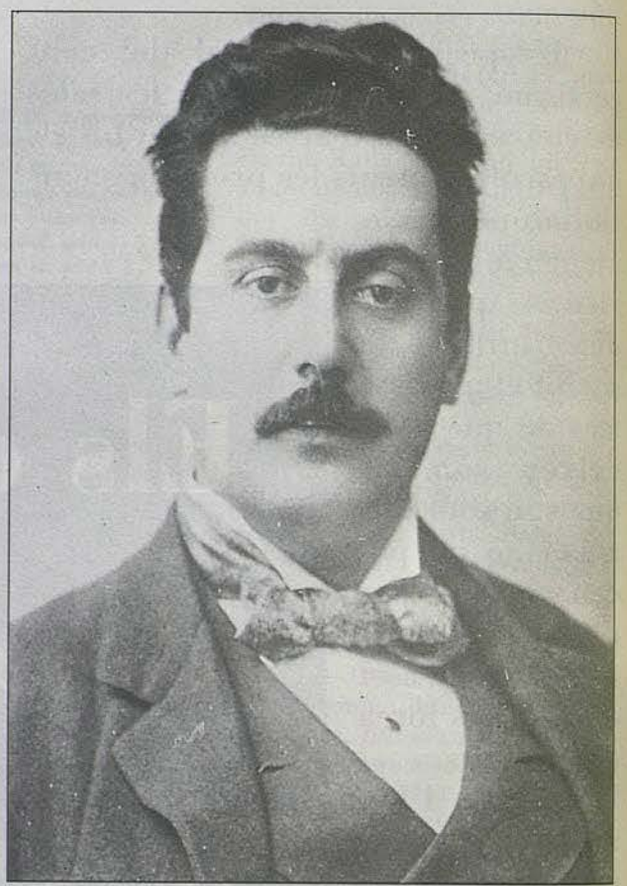

Giacomo Puccini. La seva *Tosca* donarà guanys als seus hereus fins a l'any 2010

Aquest període que ara està fixat en setanta anys després de la mort de l'autor, havia estat fixat en 80 anys per la Llei de la propietat intel·lectual de 1879. Posteriorment la Llei de la propietat intel·lectual de 1987 el va fixar en seixanta anys, però la necessitat d'harmonitzar la durada de la protecció a tota la Unió Europea va fer que, l'octubre de 1995, ja es modifiqués la Llei del 87 per fixar la protecció en els actuals setanta anys.

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de setembre

DILLUNS, 2 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

BOCCHERINI: Stabat Mater. Cecilia Gasdia, soprano. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (39m). WEBER: Quintet amb clarinet, op. 34, J.182. Richard Stoltzman. Quartet de Corda de Tòquio. (28m). MEHUL: Simfonia n. 1. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (26m). POULENC: Napoli. Suite per a piano. Eric Parkin, piano. (10m). TXAIKOVSKI: Marxa eslava, op. 31. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (10m). WALTHER:Ària en sol m, d'"Hortulus chelicus". François Fernandez, violí. Ricercar Consort. (7m). FÜRSTENAU: Concert per a flauta i orquestra n. 8, op. 84 "En la forma d'una escena cantada" Karl-Bernhard Sebon. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Uros Lajovic. (16m). BEETHOVEN: Trio de corda op. 9 n. 3. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitx. (24m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: ÀUSTRIA I HONGRIA**

LISZT: Soirées de Viena, valscapritx n. 7 (sobre obres de Franz Schubert). Vladimir Horowitz, piano. (13m). KRAUS: Quintet amb flauta, VB 184 "Quintet de Viena". Lena Weman. Jaap Schröder. Per Sandklef. Björn Sjögren. Kari Ottesen. (22m). J. STRAUSS: Nova Viena, vals op. 342. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (9m). R.STRAUSS: Música de festa de la ciutat de Viena. The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (12m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICA VOCAL**

JANEQUIN: Le chant de l'alouette. Le chant du rossignol. Ensemble Clement Janequin. (5m). SCHUBERT: El cant del cigne, cicle de lieder D. 957 (extractes). Gérard Souzay, barítion. Dalton Baldwin, piano. (25m). ROSSINI: Duetto buffo di due gatti. Membres de "Le Lieder Quartett". Christian Ivaldi, piano. (3m). PROKOFIEV: L'aneguet lleig, op. 18. Penelope Walmsley-Clark, soprano. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (19m). RAVEL: Històries naturals. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (16m). OLTRA: Bestiari, sobre poemes de Pere Quart. Polifònica de Puig-Reig. (21m). TRADICIONAL: La gata i el belitre. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (3m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

SCRIABIN: Concert per a piano i orquestra, op. 20. Garrick Ohlsson. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Libor Pesek. (30m). MENDELSSOHN: Quartet de corda, op. 44 n. 2. Quartet Melos. (24m). DELALANDE: Segona Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Simphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (38m). CHAUSSON: Viviane, poema simfònic op. 5. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (12m). J.Ch.BACH: Concert per a arpa i orquestra de cambra en Sol M. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (18m). LINDPAINTNER: Simfonia concertant per a quintet de vent i orquestra op. 44. Quintet de vent Aulos. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Bernhard Güller. (18m). DUFAY: Salve flos Tuscae Gentis, motet. The Hilliard Ensemble. Dir.: Paul Hillier. (7m). BUSONI: Esbossos medievals, op. 33. Geoffrey Douglas Madge, piano. (13m).

19.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **ÚLTIMES NOVETATS**

Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de novembre de 1993 a l'Església de Santa Anna de Barcelona. XXè ANIVERSARI DEL COR ARIADNA. Cor Madrigal de Gant. Dir.: Johan Duijk. (68m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 3 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

ELGAR: Falstaff, op. 68. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (35m). J.Ch.BACH: Quartet per a flauta i corda, op. 19 n. 1. Bent Larsen. Peder Elbaek. Henrik Olsen. Birthe Holst Christensen. (13m). SIBELIUS: Serenata per a violí i orquestra, op. 69 n. 2. Julian Rachlin. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: Lorin Maazel. (8m). DANIEL-LESUR: El pom de flors de Beatriu. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano. (4m). KABALEVSKI: Suite de Romeu i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m). VIVALDI: Concert per a mandolina, corda i baix continu, P. 134. Paul Grund. Württembergisches Kammerorchester, Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (10m). BRIXI: Missa íntegra, Nov. I/46. Ibolya Verebics. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). BOELY: Trio op. 5 n. 1. Trio de corda de París. (25m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: ÀUSTRIA I HONGRIA**

LISZT: Hongria, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Arpád Joó. (22m). DOHNANYI: Ruralia hungarica, Op. 32a. Ernst von Dohnanyi, piano. (15m). MERTZ: Fantasia hongaresa. László Szendrey-Karper, guitarra. (7m). DOPPLER: Fantasia pastoral hongaresa per a flauta i piano, op. 26. Robert Aitken. Geir Henning Braaten. (10m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MOMENTS LÍRICS**

FOMIN: Els cotxers a la posta (òpera còmica en un acte). Solistes vocals. Cor Glinka de Leningrad. Orquestra de l'Opera-Studio del Conservatori de Leningrad. Dir.: V. Txernuixenko. (27m). CHABRIER: Une éducation manquée, opereta en un acte. Mireille Delunsch. Brigitte Desnoues. Jean-Louis Georgel. Orquestra del Collegium Musicum de Strasbourg. Dir.: Roger Delage. (42m). SERRANO: Los de Aragón. Toñy Rosado. Carlos Munguia. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (31m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

RAVEL: Concert per a piano (mà esquerra). Pascal Rogé. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (19m). HANDEL: Sonata per a dos violins i baix continu op. 5 n. 3. London Baroque. (10m). ROSSINI: Variacions per a clarinet i petita orquestra, en Do M. Wolfgang Meyer, clarinet. Orquestra de Cambra de Württemberg-Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (8m). SUK: Maduresa, poema simfònic op. 34. Cor de dones i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano op. 69. Pierre Fournier, violoncel. Wilhelm Kempff, piano. (22m). PARRY: Elegía a Brahms. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (10m). TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 3, op. 55. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (42m). SEIXAS: Sonata per a clavecí n. 42. Anne Robert. (5m). TELEMANN: Quartet per a flauta, violí, violoncel i llaüt en mi m. Jean-Pierre Rampal. Issac Stern. Mstislav Rostropovitx. Matthias Spaeter. (9m).

19.00 **GRANS OBRES**

LULLY: Atys, òpera en 5 actes. Guy de Mey. Guillemette Laurens. Agnès Mellon. Jeanm-François Gardeil. Cor i Or-

questra "Les Arts Florissants". Dir: William Christie. (171m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'agost de 1994 a l'Església Parroquial de la Vila de Llívia. XIII Festival de Música. SCHUBERT: Dos Impromptus op. 90. Fantasia Wanderer, op. 15. SMETANA: Recull de danses txeques. LISZT: Sonet de Petrarca n. 123. Rapsòdia espanyola. Igor Ardaschev, piano. (88m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 4 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

HAYDN: La tria d'un director d'orquestra. Cantata Hob. XXIVa: 11. Katalin Szókefalvi-Nagy, soprano. Klara Takács, mezzosoprano. Atilla Fülöp, tenor. János Sebestyén, clavecí. Cor Madrigal de Budapest. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir: Ferenc Szekeres. (28m). STRAVINSKI: Scherzo fantàstic. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (14m). SCHUMANN: Quintet amb piano, op. 44. Philippe Entremont, piano. Quartet Alban Berg. (30m). BAGUER: Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra Reina Sofia. Dir.: Gonçal Comellas. (20m). SPOHR: Concert per a violí n. 9, op. 55. Christiane Edinger. Orquestra Simfònica de la Ràdio Eslovaca. Dir.: Frank Cramer. (28m). DOPPLER: Nocturn per a dues flautes, trompa i piano, op. 19. Robert Aitken. Per Oien. Ingegär Oien. Geir Henning Braaten. (5m). DELIUS: In a Summer Garden. Orquestra de l'òpera nacional Gal.lesa. Dir.: Charles Mackerras. (14m). J.M.BACH: Sei lieber Tag willkommen, motet. Capella Sancti Michaelis. Ricercar Consort. Dir.: Erik Van Nevel. (5m). ROSSINI: "Pecats de vellesa", (Album francès). Maryse Castets, soprano. Mechthild Georg, mezzosoprano. Jean-Luc Maurette, tenor. Michel Brodard, barítón. Raimund Nolte, baix. Elzbieta Kalvelage, piano. Marcel Jorand, percussió. Christoph Spering, harmònium i orgue. Chorus Musicus. Dir.: Christoph Spering. (16m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: ÀUSTRIA I HONGRIA**

MOZART: Simfonia n. 36, KV 425 "Linz". Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (40m). KREISLER: Fantasietta Rapsòdica Vienesa, per a violí i orquestra. Fritz Kreisler. Orquestra RCA Victor. Dir.: Donald Voorhes. (8m). FRIEDMAN: Dues danses vieneses. Peter Froundjian, piano. (7m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICA ANTIGA**

SELECCIÓ D'ÒPERES DE HANDEL. Partenope, extractes (versió original italiana). Krisztina Laki. Helga Müller Molinari. René Jacobs. John York Skinner. Martyn Hill. Stephen Varcoe. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (98m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

R.STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30. Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (35m). MOZART: Una broma musical, KV 522. Zdenek Tylsar i Bedrich Tylsar, trompes. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (23m). SORS: 6 valsos op. 44 bis. Jordi Codina i Josep Mª Mangado, duet de guitarres. (13m). BRAHMS: Obertura per a un festival acadèmic, op. 80. Philharmonia Hungarica. Dir.: Kurt Redel. (10m). M.HAYDN: Larghetto per a trombó i orquestra de cambra en Fa M. Armin Rosin. Orquestra de Cambra de Viena. Dir.: Philippe Entremont. (7m). DONIZETTI: Teresa e Gianfaldoni. Zehava Gal, mezzosoprano. Bruce Brewer, tenor. Jeff Cohen, piano. (30m). KOZELUCH: Quartet de corda op. 33 n. 1. Quartet Stamitz. (22m). SCHMELZER: Sonata con arie zu der kaiserlichen Serenada. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (7m). SAINT-SAENS: La joventut d'Hèrcules, poema simfònic op. 50. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Marek Janowski. (18m).

19.00 **GRAVACIONS HISTÒRIQUES**

ENREGISTRAMENTS DE 1952. BEETHOVEN: Simfonia n. 5, op. 67. Orquestra Simfònica de la NBC. Dir.: Arturo Toscanini. (29m). HANDEL: El Messies (I know that my Redeemer liveth). Kirsten Flagstad, soprano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Anatole Fistoulari. (8m). R.STRAUSS: Don Joan, poema simfònic op. 20. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Bruno Walter. (16m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **ÚLTIMES NOVETATS**

Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'octubre de 1993 al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. SCARLATTI: Tres sonates. BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 32, op. 111. BARBER: Sonata op. 26. COWELL: Tres peces. CHOPIN: Andante spianato i gran polonesa. Christine Diwyk, piano. (84m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 5 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

ROUSSEL: Bacus i Ariadna, ballet op. 43. Orquestra de París. Dir.: Charles Dutoit. (35m). HAYDN: Quartet de corda op. 33 n. 2, Hob. III:38. Quartet Festetics. (20m). DEL ADALID: El lamento op. 9. Patrick Cohen, piano. (7m). GLIERE: Concert per a trompa i orquestra, op. 91. Hermann Baumann. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (23m). MARTUCCI: Tarantella, op. 44. Orquestra Philharmonia. Dir.: Francesco d'Avalos. (6m). LECLAIR: Sonata VIII a tres, amb un violí o flauta alemanya, una viola i un clavecí. B. Kuijken. W. Kuijken. R. Kohnen. (10m). TURINA: Danses fantàstiques, op. 22. Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta. (16m). DITTERSDORF: Simfonia en Fa M. "Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi". Cantilena. Dir: Adrian Shepherd. (23m). JANACEK: La Petita Guineu astuta, Suite orquestral. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Charles Mackerras. (19m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: ÀUSTRIA I HONGRIA**

BARTOK: Cançons camperoles hongareses, Sz 100. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: András Ligeti. (10m). ALLAGA: Rapsòdia hongaresa per a cimbalom i quintet de corda. Viktória Herencsár. Solistes instrumentals. (12m). KODALY: Rondo hongarès. Christopher Warren-Green, violí. Philharmonia Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (9m). LISZT: Fantasia hongaresa. Siegfred Stöckigt, piano. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Václav Neumann. (15m). FARKAS: Antigues danses hongareses del segle XVII. Quintet de vent Harmonia. (9m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICS DE CATALUNYA**

BOTTESINI: Fantasia sobre La Sonnambula. Josep Quer, contrabaix. David Malet, piano. (10m). BRAHMS: Valsos amorosos, op. 52. Antoni Ros-Marbà i Salvador Mas, piano a quatre mans. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (25m). MILÀ: Quatre havaneres, op. 54, op. 55. op. 57 i op. 58. Leonora Milà, piano. (9m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra

n. 7. Claudi Arimany. Orquestra Simfònica Gdsank. Dir.: Janusz Przybylsky. (19m). TOLDRÀ: Tres cançons. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (6m). GERHARD: Danses de Don Quixot. Jordi Camell, piano. (16m). COTÓ: El diputado, schotisch. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (3m). POULENC: Lletanies a la Verge Negre. Escolania de Montserrat. Cassià M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (8m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

HINDEMITH: Metamorfosis simfòniques sobre temes de Carl Maria von Weber. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Eugene Ormandy. (21m). GRIEG: Cançons i balades, op. 9. Hakan Hagegard, barítion. Warren Jones. (17m). L.MOZART: Simfonia Pastorella, per a trompa dels Alps i orquestra de corda. Jozsef Molnar. Capella Istropolitana. Dir.: Urs Schneider. (11m). DEBUSSY: Khamma. Ballet. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (21m). MAZZOCCHI: Dialogo di Lazaro. Nederlands Kamerkoor. Solistes instrumentals. Dir.: René Jacobs. (8m). NOSKOWSKI: L'estepa, poema simfònic, op. 66. Orquestra Simfònica Nacional Polonesa a Varsòvia. Dir.: Witold Rowicki. (17m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 44 n. 4, G 223 "La Tiranna". Ensemble 415. (12m). XOSTAKOVITX: Concert per a piano, trompeta i corda, op. 35. Mikhail Rudy. Ole Edvard Antonsen. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Mariss Jansons. (23m). ERLEBACH: Suite n. 3. L'Arpa Festante München. Dir.: Michi Gaigg. (19m). CHERUBINI: Sonata per a clavicèmbal n. 6. Laura Alvini. (14m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. EL PODER DEL CANT: La gata i el belitre. "EL RETRAT DE..." Bedrich Smetana.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets. CONVIDAT: Jordi Sabatés.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1992 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Programa JOSEP FERRER. Mario Cuéllar, Santiago Figueres, Jordi Codina i Josep Maria Mangado, guitarres. (57m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

PIJPER: Sis adagios per a corda. Orquestra de Cambra de la Ràdio de Hilversum. Dir.: Ernest Bour. (10m). BRITTEN: Concert per a piano op. 13. Joanna Macgregor. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Steuart Bedford. (33m). ZEMLINSKI: Sis cançons sobre poemes de Maurice Maeterlinck, op. 13. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Cord Garben, piano. (16m). IVES: Simfonia n. 3. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Harold Farberman. (23m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 6 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

PROKOFIEV: Simfonia n. 2, op. 40. Orquestra Nacional Escocesa. Dir. Neeme Järvi. (33m). C.STAMITZ: Octet n. 1 en Si b. Consortium Classicum. (10m). LUIGINI: Ballet egipci, op. 12 (Suite). Orquestra Royal Philharmonic. Dir.: Anatole Fistoulari. (14m). GINASTERA: Sonata per a guitarra op. 47. Franz Halász. (12m). BELLINI: Obertura de l'òpera Norma. Philharmonia Orchestra. Dir.: Tullio Serafin. (6m). VACHON: Quartet de corda, Op. 11 n. 1. Edouard Popa, violí (II). Trio de Corda de París. (11m). REGER: Variacions i Fuga sobre un tema de Telemann, op. 134. David Levine, piano. (32m). BACH: Cantata del cafè, BWV 211. Emma Kirkby. Rogers Covey-Crump. David Thomas. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (25m). LISZT / CHOPIN: Sis cants polonesos, op. 74 Leslie Howard, piano. (17m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: ÀUSTRIA I HONGRIA**

SCHUMANN: Carnaval de Viena, op. 26. Pietro Rigacci, piano. (23m). J.STRAUSS(II): Contes dels boscos de Viena, op. 326. Orquestra Nacional de l'ORTF. Dir.: Sergiu Celibidache. (16m). LANNER: Nou Ländler de Viena, op. 1. Conjunt Bella Musica de Viena. (5m). J.STRAUSS(II): Bombons de Viena, op. 307. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (9m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 31 d'octubre de 1992 a la Parròquia de Santa Maria de Badalona. CICLE MÚSICA I MÚSICS DE CATALUNYA. Obres d'ESPELT, BRUNA, CABANILLES, A. SOLER, MASSANA, J.SOLER i M.VALLS. Montserrat Torrent, orgue. (53m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 7 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSICA PER A COBLA**

DANSES DE LA GARROTXA: Ball de cintes, Ball de gegants, Ball pla dels cavallets. Cobla la Principal de la Bisbal. (15m). MORERA: "La Santa espina", "Baixant de la font del gat", "L'Empordà", sardanes. La Principal de la Bisbal. (12m). MORALEDA: Sanjoanesca, poema per a dues cobles. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Dir.: Joan Lluis Moraleda. (8m). BALL DE GITANES: Toc de festa, Masurca, Galop. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (8m). ANÒNIM/DOUTRES: La vie en rose, fox-trot. La Cobla de Joglars. Dir.: Carles Mas. (2m).

10.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. EL PODER DEL CANT: La dama d'Aragó i l'ocell duarat. LA CLAU DEL PENTAGRAMA: El Museu Pau Casals.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **L'ÀUDIOVISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 **GRANS INTÈRPRETS**

NOBUKO IMAI. BERLIOZ: Harold a Itàlia, op. 16. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: C. Davis. (42m). MOZART: Trio per a viola, clarinet i piano KV 498 "Kegelstatt Trio". Janet Hilton. Roger Vignoles. (20m). GLINKA: Sonata per a viola i piano. Roland Pöntinen. (16m). STRAVINSKI: Elegia per a viola. (6m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 8 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSIQUES MÍSTIQUES**

LULLY: Dixit Dominus, motet. Les Arts Florissants. Dir:

William Christie. (8m). BOCCHERINI: Dixit. Solistes vocals. Capella Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra lírico-simfònica del Teatre de Giglio. Dir.: Gianfranco Cosmi. (21m). VIVALDI: Dixit Dominus, RV 594. Margaret Marshall, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Anne Collins, contralt. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Robert Holl, baix. John Alldis Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (30m). DE JERÚSALEM: Dixit Dominus. Chanticleer. Chanticleer Sinfonia. Dir.: Joseph Jennings. (9m). HANDEL: Dixit Dominus. Lynne Dawson. Lynda Russell. Charles Brett. Ian Partridge. Michael George. Cor i Orquetra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (33m). ARAUJO: Dixit Dominus. Cor de Nens cantors de Còrdova. Conjunt Elyma. Dir.: Gabriel Garrido. (4m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets. CONVIDAT: Narciso Yepes.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

BELLINI: Norma, òpera en dos actes. Montserrat Caballé. Fiorenza Cossotto. Carlo Cossutta. Luigi Boni. Cor i Orquestra de l'Òpera de Viena. Dir.: Riccardo Muti. (152m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 9 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

CHERUBINI: Simfonia en Re M. Orquestra de la Toscana. Dir.: Donato Renzetti. (29m). MOZART: "Misero me!" - "Misero pargoletto", recitatiu i ària KV 77. Edith Mathis. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (14m). BRAHMS: 3 Intermezzi op. 117. Gerhard Oppitz, piano. (19m). MYSLIVECEK: Concert per a violí i orquestra en Re M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (21m). GIULIANI: Gran Duet Concertant per a flauta i guitarra, op. 52. James Galway. Kazuhito Yamashita. (17m). ROSSINI: L'Italiana in Algeri, obertura. National Philarmonic Orchestra. Dir: Riccardo Chailly. (8m). SCHMELZER: Vesperae Sollennes. Gradus ad parnassum. Concerto Palatino. Choralschola der Wiener Hofburgkapelle. Dir.: Konrad Junghänel. (21m). M.HAYDN: Simfonia en Re M, P 11. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir: János Rolla. (20m). SCRIABIN: Sonata per a piano n. 5, op. 53. Sviatoslav Richter. (11m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: TXÈQUIA I ESLOVÀQUIA**

SUK: Praga, poema simfònic op. 26. Orquestra Filharmònica Reial Liverpool. Dir.: Libor Pesek. (25m). DVORAK: Cants moravis, op. 20. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. Stanislav Bogunia, piano. (9m). BALAKIREV: Balakirev a Bohèmia. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: Yevgeny Svetlanov. (12m). SMETANA: Records de la Bohèmia en forma de polka op. 13. William Howard, piano. (7m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICA VOCAL**

BRUDIEU: Goigs de Nostra Dona. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (12m). PURCELL: Man that is born of a woman. (L'home que neix d'una dona) Honor Sheppard, soprano. Alfred Deller, contratenor. Neil Jenkins, tenor. Maurice Bevan, barítion. Cors i Orquestra del Festival de Stour. Deller Consort. Dir: Alfred Deller. (11m). BACH: "Es ist dir gesagt, Mensch, was gut ist" (T'han indicat, home, allò que és bo), cantata BWV 45. René Jacobs, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Hanns-Friedrich Kunz, baix. Cor de nens de Hannover. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (20m). SCHUMANN: Frauenliebe und Leben, op. 42 (Amor i vida d'una dona). Brigitte Fassbaender, mezzosoprano. Irwin Gage, piano. (23m). GIESEKING: Kinderlieder. Elisabeth Schwarzkopf. Walter Gieseking. (23m). CANÇONS DE BRESSOL. Lucia Popp, soprano. Conjunt Instrumental. Dir.: Reinhard Seifried. (11m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

SULLIVAN: Overture di Ballo. Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (11m). F.COUPERIN: Concert Reial n. 4. The Smithsonian Chamber Players. Dir.: Kenneth Slowik. (15m). SPOHR: Simfonia n. 9, op. 143, "Les estacions". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir: Karl Anton Rickenbacher. (31m). FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 1. John O'Conor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (21m). R.STRAUSS: Sonatina per a 16 instruments de vent n. 1 "Del taller d'un invàlid". London Winds. Dir.: Michael Collins. (35m). HAYDN: Quartet de corda op. 76 n. 1. Giovane Quartetto Italiano. (21m). VIVALDI: Concert per a violí, violoncel, corda i continu, RV 544 "Il Proteo ò sia Il Mondo al rovescio". Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (10m). TUNDER: Tres cantates. Greta de Reyghere. Ricercar Consort. (16m).

19.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **ÚLTIMES NOVETATS**

Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 de desembre de 1991 a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. CONCERT DE LA COMISSIÓ AMÈRICA I CATALUNYA 1992. Espirituals negres, Gospel i cançons tradicionals africanes i americanes. Los Angeles Jubilee Singers. Byron Smith, piano. Dir.: Albert McNeil. (89m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 10 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 9, op. 70. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (27m). BEETHOVEN: Quintet de corda op. 29. Pinchas Zukerman, viola. Quartet de corda de Tokio. (34m). GAZZANIGA: Stabat Mater per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue. Cappella Musicale de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (32m). CUI: Suite concertant per a violí i orquestra, op. 25. Takako Nishizaki. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (20m). DELALANDE: Cinquena Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Simphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (30m). TXAIKOVSKI: La bella dorment, op. 66 (arranjament de Rakhmaninov) Katia i Marielle Labèque, pianos. (17m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: TXÈQUIA I ESLOVÀQUIA**

MOZART: Simfonia n. 38, KV 504 "Praga". Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (38m). SMETANA: El Moldava. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (14m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MOMENTS LÍRICS**

VERDI: Otello, extractes. Mario del Monaco. Katia Ricciarelli. Aldo Protti. Cor i Orquestra dirigits per Franco Ferraris. (48m). FERNANDEZ CABALLERO: Gigantes y cabezudos. Lily Berchman. Sánchez Cano. Cantores Líricos de Madrid. Rondalla. Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Montorio y Navarro. (38m). OFFENBACH: La bella Helena (extractes). Jane Rhodés, mezzosoprano. Orquestra de Bordeus Aquitània. Dir.: Roberto Benzi. (11m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

HAYDN: Concert per a violoncel Hob. VIIb:2, op. 101. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (23m). RAVEL: Gaspard de la nuit. Ivo Pogorelich, piano. (23m). RAKHMANINOV: Príncep Rostislav, poema simfònic a partir d'Alexei Tolstoi. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir: Leonard Slatkin. (18m). KOHAUT: Concert en Fa M per a llaüt i orquestra de corda. Julian Bream, llaüt. Orquestra Monteverdi. Dir.: John Elliot Gardiner. (14m). BORODIN: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Valery Gergiev. (35m). C.STAMITZ: Sonata per a viola i pianoforte, en Si b M. Anna Barbara Duetschler. Ursula Duetschler. (16m). LISZT: Hamlet, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Arpád Jóo. (15m). IRIBARREN: "Viendo que Jil, hizo raya". Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (6m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 1. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (10m).

19.00 **GRANS OBRES**

CAMPRA: Idoménée, tragèdia lírica en cinc actes. Bernard Deletré. Sandrine Piau. Monique Zanetti. Jean-Paul Fouchécourt. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (167m). 22.00 agenda musical

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de gener de 1993 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OCB. PONCE: Sonata Breve. DEBUSSY: Sonata per a violí i piano. BRAHMS: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 100. Roman Revueltas, violí. Mª Rosa Llorens, piano. (45m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 11 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

CLEMENTI: Simfonia n. 2. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (24m). HAYDN: Concert per a orgue Hob. XVIII:8. Martin Gester, solista i director. Le Parlement de Musique. (15m). STENHAMMAR: Serenata en Fa M, op. 31. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (33m). MOZART: Quartet amb piano KV 493. The Mozarteum Players. (36m). PURCELL: Welcome to all the pleasures, oda per el dia de Santa Cecília, Z 339. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Michael Chance. Charles Daniels. John Mark Ainsley. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (16m). SPOHR: Concert per a violí n. 5, op. 17. Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (26m). G.B.SAMMARTINI: Simfonia en Sol M. Ensemble 415. Dir: Chiara Banchini. (10m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: TXÈQUIA I ESLOVÀQUIA**

DOPPLER: Record de Praga, sobre temes bohemis per a dues flautes i piano, op. 24. Robert Aitken. Per Oien. Geir Henning Braaten. (11m). DVORAK: Valsos de Praga op. 54 (n. 1 a 4). Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlávek. (14m). NOVAK: Bohèmia del Sud, suite per a orquestra op. 64. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Jaroslav Vogel. (29m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICA ANTIGA**

SELECCIÓ D'ÒPERES DE HANDEL. Imeneo, extractes. John Ostendorf. Julianne Baird. D'Anna Fortunato. Beverly Hoch. Jan Opalach. Edward Brewer, orgue. Cor i Orquestra Brewer. Dir: Rudolph Palmer. (100m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

BOCCHERINI: Quintet per a corda op. 11, n. 4, en fa m. Smithsonian Chamber Players. (21m). HUMMEL: Concert per a piano op. 89. Stephen Hough. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Bryden Thomson. (36m). KOZELUCH: Simfonia en Fa M, P.I:4. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Hlavácek. (20m). JANACEK: Rikadla, cicle de 18 peces a 9 veus i orquestra de cambra sobre rimes infantils. Cor Filharmònic Txec. Conjunt de vent de la Filharmònica Txeca. (16m). TELEMANN: Quartet per a flauta de bec, dos violins i continu, TWV 43:g3. Kees Boeke. Alice Harnoncourt. Anita Mitterer. Wouter Möller. Bob van Asperen. (14m). BRUCH: Simfonia n. 1, op. 28. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (28m). L.MOZART: Concert per a dues trompes i corda, en Mi b M. Herman Jeurissen, Michael Höltzel. Concerto Rotterdam. Dir.: Heinz Friesen. (14m). KRUMPHOLZ: Sonata per a arpa op. 13 n. 4. Hana Müllerová. (11m).

19.00 **GRAVACIONS HISTÒRIQUES**

ENREGISTRAMENTS DE 1964. ROUSSEL: Simfonia n. 3, op. 42. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Munch. (24m). PONCE: Sonata romàntica. Andrés Segovia, guitarra. (21m). VIVALDI: Concert per a dos violins, violoncel i corda, op. 3 n. 11. Nathan Milstein. Erica Morini. Harvey Shaprio. Orquestra de Cambra. (11m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **ÚLTIMES NOVETATS**

Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de febrer de 1993 a la LLar del Llibre de Barcelona. Programa MOMPOU. Francesc Garrigosa, tenor. Miquel Villalba, piano. (62m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 12 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

BREVAL: Simfonia concertant per a flauta, fagot i orquestra. Bernard Chapron. Gilbert Audin. Orquestra de Cambra Bernard Calmel. Dir.: Bernard Calmel. (21m). DONIZETTI: Quartet de corda n. 7. The Revolutionary Drawing Room. (20m). KRAUS: Concert per a violí i orquestra en Do M (segona versió). Edith Peinemann. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (27m). BACH: "Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit" (El temps de Déu és el millor temps. Actus tragicus), cantata BWV 106. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (20m). SCHUBERT: Simfonia n. 8 D. 759 "Inacabada". Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir: Bernard Haitink. (26m). CRUSELL: Concert per a clarinet n. 2, op. 5. Hakan Rosengren. Orquestra

Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Okko Kamu. (24m). MOZART: Trio amb piano KV 548. The Mozartean Players. (22m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: TXÈQUIA I ESLOVÀQUIA**

DVORAK: Suite Txeca, op. 39. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (23m). HUSA: Música per a Praga (1968). Eastman Wind Ensemble. Dir.: Donald Hunsberger. (24m). BARTOK: Tres rondos sobre cançons populars eslovaques. Rivka Golani. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: András Ligeti. (8m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICS DE CATALUNYA**

MONTSALVATGE: Tres obres per mà... Ramon Coll, piano. (15m). MONTEVERDI: Vespres de la Mare de Déu (Magnificat). Escolania de Montserrat. Dir.: Ireneu Segarra. (18m). CABEZON: Quatre obres. Trio Unda Maris. (11m). AMARGÓS: Trio per a flauta, clarinet i corn anglès (1980). Jaume Cortadellas, flauta. Xavier Figuerola, clarinet. Philippe Vallet, corn anglès. (16m). TORRENTS / VERDAGUER: Tres poemes amb text de Jacint Verdaguer. Maria D. Laffitte, veu. Mercè Torrents, piano. Lautaro Rosas, guitarra i mandolina. Toni Xuclà, guitarra. (17m). GARCIA MORANTE: Meditacions. Manuel García Morante, piano. (13m). CASSADÓ: Requiebros. LLuís Claret, violoncel. Violoncel·listes de Barcelona. (5m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

DAUVERGNE: Les Troqueurs, intermedi en un acte i un ballet. Mary Saint-Palais. Sophie Marin-Degor. Nicolas Rivenq. Jean-Marc Salzmann. Cappella Coloniensis. Dir.: William Christie. (51m). WEBER: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (25m). LOCATELLI: Concert per a violí, corda i continu op. 3 n. 4 "L'arte del violino". Rodolfo Bonucci. Orquestra de Cambra de Santa Cecília. (21m). HUMMEL: Sonata per a piano, op. 81. Pavel Gililov. (29m). ELGAR: The Sanguine Fan, música de ballet Op. 81. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (19m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 3, G 476. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Vèneto. Dir.: Bruno Giuranna. (15m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. EL PODER DEL CANT: La filadora i el galop de cortesia. "EL RETRAT DE..." Wolfgang Amadeus Mozart.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets. CONVIDAT: Joaquin Achúcarro.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de març de 1993 al Palau de la Música Catalana. HOMENATGE A RICARD VIÑES. Obres d'ALBÉNIZ, DEBUSSY, POULENC i GRANADOS. Albert Guinovart, piano. (84m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

COPLAND: Sonata per a piano. Leo Smit, piano. (23m). ASHMORE: Quatre estacions (cançons populars angleses). Richard Stoltzman, clarinet. Guildhall String Ensemble. (21m). HARTMANN: Simfonia n. 4. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: R. Kubelik. (32m). LEWKOVITCH: Il Cantico delle Creature. Membres del Reial Cor de l'Opera Danesa. Dir.: Steen Lindholm. (8m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 13 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

SAINT-SAENS: Missa a quatre veus, op. 4. Simon Colston. Anthony de Rivaz. John Vickers. Trevor Owen. Brian Harvey. Roy Massey i Paul Trepte, orgue. Cor de la Catedral de Worcester. Dir.: Donald Hunt. (44m). LAWES: Sonata n. 8 en Re M. Conjunt instrumental. Dir.: Gustav Leonhardt. (11m). PLEYEL: Simfonia Periòdica n. 6. Orquestra de Cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (20m). SCHUMANN: Phantasiestücke per a piano, violí i violoncel, op. 88 Jean Hubeau. Membres del Quartet Via Nova. (17m). C.Ph.E. BACH: Concert per a oboè, corda i continu, Wq 165. Burkhard Glaetzner. Neues Bachisches Collegium Musicum de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (22m). HAYDN: Quartet de corda op. 76 n. 2 "De les quintes". Giovane Quartetto Italiano. (20m). BIZET: Pàtria, obertura, op. 19. Orquestra Filharmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (14m). D.SCARLATTI: Se fedele tu m'adori, cantata. Kate Eckersley, soprano. Fiori Musicali. Dir.: Penelope Rapson. (12m).

13.00 **VIATGES MUSICALS: TXÈQUIA I ESLOVÀQUIA**

DVORAK: Boscos de Bohèmia, op. 68. Emanuela Bellio i Massimo Somenzi, duet de piano. (31m). SMETANA: Pels boscos i els prats de Bohèmia, poema simfònic del cicle La meva pàtria. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (12m). JANACEK: Danses de Moràvia. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Libor Pesek. (9m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 d'octubre de 1992 a l'Auditori Nacional d'Andorra. Xè FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA D'ORDINO. WEISS: Sarabanda i Presto. Preludi en Re M. BACH: Suite BWV 1012. Hopkinson Smith, llaüt de 13 ordres. (47m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 14 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSICA PER A COBLA**

BERNAT: "Bressolant", "Quasi un àngel", "Dedicatòria", "Juvenil", sardanes. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Jesús Ventura. (21m). COMÍN: Barcelona. Cobla juvenil de Bellpuig. Cobla Mediterrània. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). DANSES CATALANES: Ball cerdà, de la Seu d'Urgell, Ball de faixes, de St. Martí de Tous. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (8m). TOLDRÀ: Danses de Vilanova, glossa per a cobla. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (4m). OLTRA: Glossa Andorrana, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (4m).

10.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. AUDICIÓ COMENTADA: Bolero, de Ravel.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **L'ÀUDIOVISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 **GRANS INTÈRPRETS**

NONUKO IMAI. MARTINU: Rapsòdia Concert per a viola i orquestra Orquestra Simfònica de Malmö. Dir.: James DePreist. (21m). SCHUMANN: Märchenbilder (Imatges fantàstiques), per a viola i piano, op.

113. Roger Vignoles. (16m). BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88. Thea King. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m). RUBINSTEIN: Nocturn per a viola i piano, op. 11 n. 2. Roland Pöntinen. (7m). VIEUXTEMPS: Sonata en Si b M, op. 36. Nobuko Imai, viola. Roger Vignoles, piano. (22m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 15 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSIQUES MÍSTIQUES**

REGER: Benedictus, op. 59 n. 9. Peter Hurford, orgue. (5m). STANFORD: Benedictus, op. 115. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (5m). VICTORIA: Benedictus Dominus (Ofici de Dijous Sant). Cor de Monjos del Monastir Benedictí de Santo Domingo de Silos. Cor de veus blanques de Burgos. Dir.: Ismael Fernández de la Cuesta. (7m). PURCELL: Benedictus, Z 230. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The KIng's Consort. Dir.: Robert King. (4m). MOZART: Benedictus sit Deus, KV 117. Barbara Bonney. Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (7m). ELGAR: Benedictus, op. 34. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (7m). VIOLA: Missa Alma Redemptoris Mater. Escolania de Montserrat. Cor i Orquestra d'Antics Escolans. Gregori Estrada, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (48m). PALESTRINA: Alma redemptoris mater. Akademia. Dir.: Françoise Lasserre. (3m). DUFAY: Alma Redemptoris Mater, motet. András Soós. Agmés Dobszay. János Mezei. Schola Hungarica. Dir.: László Dobszay. (3m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets. CONVIDAT: Daniel Codina.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

MUSSORGSKI: La Khovantxina, òpera en cinc actes, (orquestrada per Rimski-Korsakov). Alexei Krivtchenia. Irina Arkhipova. Alexander Ognivtsev. Alexei Maslennikov. Victor Netchipailo. Cors i Orquestra del Teatre Bolxoi de Moscú. Dir.: Boris Khaikine. (159m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 16 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

KALINNIKOV: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (37m). DITTERSDORF: Nocturn per a violí, chalumeau, dues violes, dues trompes i contrabaix. Concilium Musicum. (21m). MENDELSSOHN: Variacions serioses, op. 54. Murray Perahia, piano. (12m). ROSSINI: Guillem Tell, obertura. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (12m). BEETHOVEN: Cançons gal_leses. Julie Kaufmann, soprano. Neues Münchner Klaviertrio. (29m). SPOHR: Concert per a violí i orquestra n. 4, op. 10. Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (21m). HÄNDEL: Sonata per a flauta de bec i continu, op. 1 n. 11. Camerata de Colònia. (8m). MERTZ: Record de Choulhoff, mazurca. Raphaella Smits, guitarra. (5m). LISZT: La batalla dels huns, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Arpád Joó. (14m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. Missa solemnis, "Missa de l'orfenat" KV 139. Barbara Bonney. Jadwiga Rappé. Josef Protschka. Hakan Hagegard. Cor Arnold Schonberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncurt. (45m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. LES MISSES I MOTETS DE BACH. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

GOLABEK: Simfonia n. 2. Orquestra Filharmònica de Cambra Poznan. Dir.: Robert Satanowski. (19m). BACH: Sonata per a flauta i baix continu, BWV 1033. James Galway. Phillip Moll. (11m). BUSONI: Indianische Fantasie, op. 44. Jeffrey Swann, piano. Orquestra Filharmònica de Montpellier. Dir.: Gianfranco Masini. (26m). HAYDN: Missa brevis Sancti Joannis de Deo, Hob XXII:7. Jennifer Smith, soprano. John Scott, orgue. Cor St. John's College, Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: George Guest. (20m). BROUWER: Variacions sobre un tema de Django Reinhardt. Jorge Oraison, guitarra. (10m). RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini, op. 43. Bella Davidovitx, piano. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Neeme Järvi. (24m). SIBELIUS: Lemminkäinen a Tuonela, de la llegenda de Lemminkäinen, op. 22. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaïski. (18m). ALBINONI: Concert per a corda i clavicèmbal, op. 10 n. 1. Accademia Instrumentalis Claudio Monteverdi. Dir.: Hans Ludwig Hirsch. (9m). HINDEMITH: Nobilissima Visione. Queensland Symphony Orchestra Brisbane. Dir.: Werner Andreas Albert. (21m). REJCHA: Quartet de flautes, op. 27. Membres del Quartet Kuhlau. (6m).

19.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de setembre de 1995 a l'Església de Santa Anna de Barcelona. XXXenes JORNADES INTERNACIONALS DE CANT CORAL. Obres de diversos autors. Cor Llevant de Barcelona. Chor Kameralny Uniwerytety Mikolaja Kopernika de Polònia. Dir.: Antoni Jorquera, Maria Teresa Giménez i Bozena Jankowska. (62m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 17 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

NIELSEN: Concert per a violí i orquestra, op. 33. Dong-Suk Kang. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Myung-Whun Chung. (34m). MOZART: Variacions "Ah, vous dirai-je, maman", KV 265. Livia Rev, piano. (9m). D'INDY: Poème des rivages, suite simfònica op. 77. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (33m). DANZI: Quintet de vent op. 56 n. 3. Quintet de Vent de la Filharmònica de Berlín. (23m). DVORAK: Cançons zíngares, op. 55. Gabriela Benacková. Rudolf Firkusny. (15m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia Pastoral. Margaret Price. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (34m). GERVAISE: 5 danses. Accademia del Ricercare. Dir.: Pietro Busca. (7m). E.STRAUSS: Carmen-Quadrille, op. 134. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. Missa brevis KV 49. Thomas Rieger. Florian Mock. Gerhard Werlitz. Ulrich Streckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammler. (17m). Missa brevis, KV 65. Helen Donath. Annette Markert. Uwe Heilmann. Andreas Schmidt. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (15m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MOMENTS LÍRICS**

ZELLER: L'ocellaire (extractes). Erika Köth. Renate Holm. Rudolf Schock. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Frank Fox. (32m) SERRANO: Las hilanderas. María Uriz. Isabel Rivas. Cecilia Fondevila. Eduardo Giménez. Ramón Contreras. Joan Pons. Orquestra Sinfònica de Barcelona. Dir.: García Navarro. (36m). VERDI: "Alzira", tragèdia lírica (extractes). Ileana Cotrubas, soprano. Francisco Araiza, tenor. Renato Bruson, barítion. Alexandru Ionita, tenor. Donald George, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (30m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

RESPIGHI: La boutique fantasque, ballet sobre temes de Rossini. Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir: Neville Marriner. (20m). F.BENDA: Sonata per a flauta i clavicèmbal. Jean-Pierre Rampal. Viktorie Svihlikova. (9m). SCHUMANN: Simfonia n. 1, op. 38 "Simfonia Primavera". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Marriner. (31m). COLLASSE: Càntic espiritual de Jean Racine n. 1. Isabelle Poulenard. Miriam Ruggeri. Jacqueline Mayeur. Le Concert Royal. Dir.: Patrick Bismuth. (16m). LISZT: Concert paràfrasi sobre Rigoletto. Jorge Bolet, piano. (7m). HANDEL: Concert per a arpa op. 4 n. 6. U. Holliger. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (14m). TXAIKOVSKI: Fatum, op. 77. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (18m). GRAGNANI: Quartet per a dues guitarres, clarinet i viola, op. 8. Consortium Classicum. (20m). D.SCARLATTI: "Quando miro il vostro fuoco". Cantata. Nella Anfuso, soprano. James Gray, clavecí. (9m). KARLOWICZ: Rapsòdia Lituana. (Poema simfònic). Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Silèsia. Dir.: Jerzy Salwarowski. (20m).

19.00 **GRAVACIONS HISTÒRIQUES**

ENREGISTRAMENTS DE 1969. STRAVINSKY: Tres poemes de la lírica japonesa. Christiane Eda-Pierre, soprano. Orquestra del Domaine Musical. Dir.: Gilbert Amy. (4m). WEBER: Concert per a clarinet i orquestra n. 1, op. 73. Gervase de Peyer. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (22m). RAVEL: La Valse. Orquestra Simfònica de la RAI de Milà. Dir.: Sergiu Celibidache. (14m). RODRIGO: Tríptic de Mossèn Cinto. Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de Concerts Lamoureux. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (11m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **GRANS OBRES**

ELGAR: The Kingdom, oratori op. 51. Solistes vocals. Cor i Orquestra Filharmònica de Londres. Dir: Adrian Boult. (96m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de gener de 1996 al Palau de la Música Catalana. PURCELL: Dioclecià, suite. RAMEAU: Dardanus, suite. HANDEL: Música aquàtica. VIVALDI: Concert per a quatre violins, op. 3 n. 10. BACH: Cantata BWV 171. Sergi Alpiste. Bernat Bofarull. Carles Fibla. Alba Roca. Kim Amps. Ricard Bordas. Josep Benet. Josep Cabré. Cor Madrigal. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (74m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 18 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

ELGAR: Oda de la Coronació, op. 44. Solistes vocals. Societat Musical de la Universitat de Cambridge. Cor del King's College de Cambridge. New Philarmonia Orchestra. Dir: Philip Ledger. (34m). C.STAMITZ: Concert per a flauta i orquestra op. 29. Jean-Pierre Rampal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Dir.: Václav Neumann. (19m). MORERA: Quartet op. 11. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8m). BRAHMS: Simfonia n. 4, op. 98. Orquestra Simfònica de Berna. Dir.: Dmitri Kitaienko. (43m). STANFORD: Sonata per a clarinet i piano, op. 129. Thea King, clarinet. Clifford Benson, piano. (20m). VIVALDI: Concert n. 3 op. 4, RV 301 "La Stravaganza". The Academy of Ancient Music. Dir: Christopher Hogwood. (9m). GLUCK: Música de Ballet d'Orfeu i Eurídice. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (27m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. Missa Dominicus, KV 66. Barbara Schlick. Ulla Groenewold. Markus Schäfer. Klaus Mertens. Köllner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (40m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. HANDEL: Els Concerti Grossi op. 3 i op. 6 (primera part). EL PARNÀS.

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

BRITTEN: Simfonia primavera, op. 44. S. Armstrong. J. Baker. R. Tear. St. Clemens Danes School. Cor Simfònic de Londres. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (44m). HAYDN: Sonata per a piano Hob XVI:52. Andreas Staier, pianoforte. (21m). SCHUMANN: Obertura, scherzo i final, Op. 52. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Järvi. (17m). D.PUCCINI: Canticum Simeonis. Cappella Musicale de Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra Lírico Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (5m). BASTON: Concert per a flauta de bec soprano i orquestra, n. 2. Michala Petri. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (6m). BARTOK: Divertimento Sz 113. Orpheus Chamber Orchestra. (27m). TURINA: Cinc danses gitanes I, op. 55. Begoña Uriarte, piano. (13m). BIBER: Mensa sonora. (Parts I a III). Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (27m). NIELSEN: Willemoes, extractes. Orquestra Simfònica Sonder Jutland. Cor de Cambra Sonder. Vor Frue Cantori, Haderslev. Sct. Marie Kirkes Motetkor, Sonderborg. Dir.: John Frandsen. (5m).

19.00 **NOUS INTÈRPRETS**

SCHUMANN: Tres liederkreis, op. 39. Ofèlia Sala, soprano. Carles Lama, piano. (5m). BACH/MOZART: Preludi i fuga KV 404 a. Trio Florestan. (8m). TOLDRÀ: Tres sonets per a violí i piano. Eva León. Dagmar Muñiz. (13m). DIVERSOS AUTORS: Sis cançons. Conjunt Coral Ars ad Libitum. (21m). HOPIN: Nocturn, op. 27 n. 1. Esperanza Muñoz, piano. (4m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 d'octubre de 1992 a l'Església de Sant Llorenç de Lleida. CICLE "MÚSICA I MÚSICS DE CATALUNYA". Obres de JULIÀ, DEL MILÀ, VIOLA, CABANILLES, A.SOLER i ANÒNIM. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (58m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 19 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

KODALY: Psalmus Hungaricus. J. Simàndy, tenor. Cor de Budapest. Cor de nois de la Ràdiotelevisió Hongaresa. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Antal Dorati. (23m). CLEMENTI: Simfonia n. 3 "Gran Simfonia Nacional". Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (27m). DONIZETTI: Sonata en Re M. Lorenzo Bavaj i Giovanni Valentini, piano a quatre mans. (20m). MOZART: Lucio Silla, KV 135. Obertura. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (9m). J.M.WEBER: Septet en Mi M "De la meva vida". Consortium Classicum. (31m). SCHÖNBERG: Concert per a violoncel i orquestra en Re M (adaptació lliure d'un concert de clavecí de Matthias Georg Monn). Yo-Yo Ma. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (17m). D.PURCELL.: Sonata per a flauta de bec i continu, en Fa M. Les Trésors d'Orphée. (8m). DARGOMIZHSKI: Serenates de Sant Petersburg. Cor de la Ràdio i Televisió de Leningrad. Dir.: Grigory Sandler. (24m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. Missa brevis, KV 140, "Pastoralmesse". Helen Donath. Annette Markert. Uwe Heilmann. Andreas Schmidt. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (18m). Missa in honorem Sanctissimae Trinitatis, KV 167. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (32m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICS DE CATALUNYA**

GARCIA MORANTE: Dos poemes. Manuel García Morante, piano. (5m). BENGUEREL: Duo. BCN Percussió. (8m). VIVALDI: Concert per a fagot, corda i continu, RV 498. Josep Borràs. L'Armonia e l'Inventione. (10m). CASALS: Rosari. Escolania de Montserrat. Dir.: Ireneu Segarra. (11m). CAPDEVILA: Voltes al sol. Ensemble Solar Vortices. Dir.: Jean Pierre Dupuy. (11m). TARREGA: 3 masurques. Recuerdos de la Alhambra. Eduardo Fernández, guitarra. (11m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. Alícia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (30m). GASULL: Punta de dia, per a cor mixt. Conjunt Vocal Contemporani de la Universitat d'Indiana. Dir.: Carmen Tellez. (8m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

BERLIOZ: Simfonia Fantàstica, op. 14. Orquestra Nacional de França. Dir: Leonard Bernstein. (52m). TELEMANN: Concert per a tres trompes, corda i continu en Re M. Hermann Baumann. Timothy Brown. Nicholas Hill. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (11m). HUMMEL: Gran serenata n. 2 per a guitarra, piano, violí, clarinet i fagot, op. 66. Consortium Classicum (19m). VAINBERG: La clau d'or, ballet op. 55 (Suite n. 4, extractes). Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Mark Ermler. (8m). BEETHOVEN: Cantata sobre la mort de Joseph II. Nadine Denize. James Doing. Robert Gierlach. Cors i Orquestra Philharmonia Nacional de Cracòvia. Dir.: Jean-Paul Penin. (37m). CORELLI: Sonata per a flauta de bec en Fa M, op. 5 n. 4. C. Steimann, flauta de bec. M. Huggett, violí barroc. H. S. Smith, llaüt. J. Savall, viola de gamba. (12m). STRAVINSKI: Concert per a orquestra de cambra "Dumbarton Oaks". Orpheus Chamber Orchestra. (16m). SUPPE: Obertura "Poeta i Camperol". Orquestra Simfònica del Festival. Dir.: Louis Bertrand. (10m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de novembre de 1993 a la Parròquia de Sant Bertomeu de La Sènia. TROBADA D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA. Solistes vocals. Coral Joventuts Unides. Cassià M. Just i Gregori Estrada, orgue. Dir.: Andreu Martínez. (61m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

BOULEZ: Tercera sonata per a piano. Herbert Henck. (25m). HENZE: Simfonia n. 2, per a gran orquestra. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Hans Werner Henze. (21m). XOSTAKOVITX: 11 cants populars hebraics, op. 79. R. Bobrineva, soprano. G. Borissova, contralt. A. Maslennikov, tenor. Orquestra Simfònica Acadèmica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (26m). VILLALOBOS: Quintet en forma de Chôros. William Bennett, flauta. Neil Black, oboè. Janice Knight, corn anglès. Thea King, clarinet. Robin O'Neill, fagot. (10m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 20 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

MOZART: Vesperae solennes de confessore, KV 339. Kiri Te Kanawa. Elizabeth Bainbridge. Ryland Davies. Gwynne Howell. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (29m). BLISS: Checkmate. Ballet. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: V. Handley. (27m). B.CARULLI: Trio de Le comte Ory de Rossini, transcrit per a flauta, oboè, clarinet i fagot. Quintetto Arnold. (10m). GRIEG: Sigurd Jorsalfar, op. 22. Música incidental. Kjell Magnus Sandve, tenor. Gösta Ohlin's Vocal Ensemble. Pro Musica Chamber Choir. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (35m). STEFAN: Concert per a pianoforte en Si b M. Andreas Staier. Concerto Köln. (27m). CHOPIN: Les Sílfides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir: Heinz Fricke. (29m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART

Missa brevis KV 192. Dominik Wolff. Michael Hofmeister. Gerhard Werlitz. Ulrich Sreckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammler. (20m). Missa brevis KV 194. Thomas Rieger. Florian Mock. Gerhard Werlitz. Ulrich Streckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammler. (15m). Missa KV 220, "Missa dels pardals". Ann Monoyios. Elisabeth Graf. Oly Pfaff. Franz-Josef Selig. Cor de Cambra de Colònia. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (15m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 **GRANS INTÈRPRETS**

YO-YO MA. LALO: Concert per a violoncel. Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (27m). BACH: Sonata per a viola da gamba i clavecí n. 1, BWV 1027. Kenneth Cooper, clavecí. (13m). BEETHOVEN: 12 variacions sobre un tema del Judes Macabeu de Händel, WoO 45. Emmanuel Ax, piano. (13m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA**

L'any 1924 es va celebrar el centenari de la primera audició de la 9ª Simfonia de Beethoven. BEETHOVEN: Simfonia n. 9, op. 125. (74m). WAGNER: "Consagració del Graal", de l'acte I de l'òpera Parsifal. (9m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 d'abril de 1996 a la Capella de Santa Àgata de Barcelona. GERMÀNIA VERSUS MEDITERRÀNIA. TELEMANN / HANDEL: Suite en sol m i Àries alemanyes. A. SCARLATTI: Cantata i Ària. SELMA Y SALAVERDE: Correnti e balletto. Secretum Musarum. (49m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 21 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSICA PER A COBLA**

CASSÚ: De nit al pont de Sant Agustí. Cobla La Principal de La Bisbal. (8m). TOLDRÀ: El roserar, Salou, sardanes. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (9m). SERRA: La fira, esbós simfònic. Cobles La Principal de La Bisbal i Montgrins. Dir.: Francesc Cassú. (7m). VENTURA: "Per tu ploro", "El cant dels ocells", sardanes. La Principal de la Bisbal. (7m). SABATÉ: Somnis d'amor, per a cobla i mezzosoprano. Gemma Coma. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Marcel Sabaté. (7m). PRENAFETA: Variacions i fuga sobre un tema popular. Cobla Montgrins. (9m).

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **L'ÀUDIOVISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 **GRANS OBRES**

MONTEVERDI: Segones Vespres per a la festa de Santa Bàrbara. Cor i Orquestra "The Sixteen". Dir.: Harry Christophers. (110m).

00.00 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 22 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSIQUES MÍSTIQUES**

ELIES: Pieza 9ª sobre Ave Maria caelorum. Montserrat Torrent, orgue. (12m). ESPLA: De profundis. Solistes vocals. Cor i Orquestra Simfònica de la RTV Espanyola. Dir.: Igor Markevitch. (13m). DESPREZ: Ave Maria, motet. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (5m). CAMPRA: De profundis. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (17m). TUBIN: Ave Maria. Janake Larson, orgue Societat Coral d'Estudiants de Lund. Dir.: Neeme Järvi. (6m). ROSENMÜLLER: De profundis. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (12m). CHERUBINI: Ave Maria per a soprano, corn anglès i orquestra. K. Rymarczyk, soprano. Cor i Orquestra Filharmònica de Sant Paul. Dir.: Silvano Frontalini. (5m). GUBAIDULINA: De profundis, per a acordió sol. Geir Draugsvoll. (12m). COMPÈRE: Ave Maria. Orlando Consort. (6m). BRUHNS: De profundis, cantata. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (12m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

GOUNOD: Faust, òpera en cinc actes. Nicolai Gedda. Victòria dels Àngels. Boris Christoff. Liliane Berton. Cor i Orquestra del Théâtre National de l'Opéra. Dir.: André Cluytens. (172m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 23 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

BOMTEMPO: Simfonia n. 1, op. 11. Nova Filharmonia Portugesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (28m). SANZ: Segona Suite en La. Jorge Fresno, guitarra. (16m). BERLIOZ: Missa en la m. Leila Bersiani. Valentina Di Cola. Stella Salvati. José Antonio Campo. Carlo Lepore. Cor de la Radiotelevisió Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (43m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 47 n. 3, G 109. Trio l'Europa Galante. (12m). LISZT: Gran Fantasia simfònica sobre temes de Lélio de Berlioz, per a piano i orquestra. Michel Béroff. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (23m). TELEMANN: Concert en Si b M per a dues trompetes, corda i baix continu. Virtuosi di Praga. Dir.: Oldrich Vlcek. (15m). SIBELIUS: Escenes històriques, Suite n. 1, op. 25. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (19m). KRAUS: Innocente donzelletta. Barbara Bonney, soprano. Orquestra del Teatre de la Cort de Drottningholm. Dir.: Thomas Schuback. (5m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART

Missa longa, KV 262. Regina Schudel. Ulla Groenewold. Peter Maus. Berthold Possemeyer. Cor de Cambra RIAS. Sinfonietta RIAS Berlín. Dir.: Uwe Gronostay. (29m). Missa KV 257, "Missa de Credo". Ann Monoyios. Elisabeth Graf. Oly Pfaff. Franz-Josef Selig. Cor de Cambra de Colònia. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (26m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. LES MISSES I ELS MOTETS DE BACH. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

LALO: Simfonia espanyola, op. 21. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Nacional de França. Dir.: Seiji Ozawa. (34m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 2. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (12m). J.Ch. BACH: Trio amb piano op. 15 n. 2. Trio 1790. (8m). VIVALDI: Sonata per a violoncel n. 4, RV 45. Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. Ageet Zweistra, violoncel. Eugène Ferré, guitarra barroca. Tom Finucane, arxillaüt. (14m). PROKOFIEV:

Tinent Kijé. Suite Simfònica, op. 60. Orquestra Nacional de França. Dir: Lorin Maazel. (20m). DURANTE: Magnificat en Si b M (atribuït a Pergolesi). Dorothea Röschmann. Claudia Schubert. Alexander Judenkov. Rudolf Rosen. Cor de Cambra de Praga. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (11m). KURPINSKI: Concert per a clarinet i orquestra. Ludwik Kurkiewicz. Orquestra Filharmònica Bydgoszcz. Dir.: Zbigniew Chwedczuk. (13m). HAYDN: Simfonia n. 22 "El filòsof". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (19m). SCHUMANN: Quartet amb piano, op. 47. Samuel Rhodes, viola. Trio Beaux Arts. (29m).

19.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 d'abril de 1996 al Reial Monestir de Pedralbes de Barcelona. XIX FESTIVAL DE MÚSICA DE LA FUNDACIÓ "LA CAIXA". MORALES: Lamentacions del Profeta Jeremies per la Setmana Santa. ALLEGRI: Miserere. A Sei Voci. (67m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 24 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

SUK: Simfonia en Mi M, op. 14. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (46m). M.HAYDN: Divertimento per a violí, violoncel i baix continu, P 99. Salzburger Hofmusik. Dir.: Wolfgang Brunner. (20m). ELGAR: Serenata per a corda, op. 20. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). SPOHR: Tres Salms op. 85. Ricardo Vollprecht. Doris Zucker. Georg Taube. Konrad Urban. Cor de la Ràdio de Berlín. Dir.: Dietrich Knothe. (18m). BACH: Concert per a clavicèmbal i corda, BWV 1052. Le Concert Français. Solista i director: Pierre Hantaï. (21m). RAKHMANINOV: L'Illa dels morts, poema simfònic Op. 29. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (20m). BEETHOVEN: Quartet de corda n. 11, op. 95 "Quartetto serioso". Quartet Brandis. (23m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART

Missa brevis KV 258. Michael Ellenrieder. Benno Graser. Gerhard Werlitz. Ulrich Sreckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammler. (16m). Missa brevis KV 259. Dominik Wolff. Michael Hofmeister. Gerhard Werlitz. Ulrich Sreckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammler. (14m). Missa brevis KV 275. Thomas Rieger. Florian Mock. Gerhard Werlitz. Ulrich Streckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammler. (15m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MOMENTS LÍRICS**

HANDEL: Ottone, Re di Germania (extractes). Drew Minter. Lisa Saffer. Michael Dean. Patricia Spence. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Nicholas McGegan. (19m). RUBINSTEIN: Quatre àries d'òpera. Dmitri Hvorostovsky, barítion. Orquestra Kirov, Sant Petersburg. Dir.: Valery Gergiev. (14m). LUNA: Molinos de viento, sarsuela. Teresa Tourne. Renato Cesari. Luis Frutos. Segundo García. Cor de Cantors de Madrid. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Sorozabal. (49m). KALMAN: La violeta de Montmartre (ària), Edita Gruberova. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Rudolf Bibl. (6m). CUVILLER: "Oh! la troublante volupté", vals cantat de l'opereta La Reine joyeuse. Janine Micheau, soprano. Cor Raymond Saint-Paul. Orquestra Simfònica. Dir.: Paul Bonneau. (4m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

RAFF: Simfonia n. 4, op. 167. Orquestra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (34m). MONTECLAIR: Concert per a flauta n. 1. Hedos-Ensemble. (18m). HOFFMANN: Concert en Re M per a mandolina i orquestra. Elfriede Kunschak. Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m). DE JERÚSALEM (?): Missa en Re M. Chanticleer. Chanticleer Sinfonia. Dir.: Joseph Jennings. (20m). SIBELIUS: Cavalcada nocturna i albada, op. 55. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (16m). SCHEIDT: Suite per a 10 instruments de vent. German Brass. Dir.: Enrique Crespo. (10m). BAGUER: Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra Reina Sofia. Dir.: Gonçal Comellas. (16m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 80. Quartet de corda Coull. (26m).

19.00 **GRAVACIONS HISTÒRIQUES**

ENREGISTRAMENTS DE 1971. BEETHOVEN: Obertura Egmont. Orquestra Simfònica de Torino de la RAI. Dir.: Sergiu Celibidache. (9m). SCHUMANN: Fantasia op. 17. Wilhelm Kempff, piano. (31m). GRIEG: Quatre cançons. Nicolai Gedda. Geoffrey Parsons, piano. (12m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

22.13 **GRANS OBRES**

SCHUMANN: Das Paradies und die Peri, oratori op. 50. Edda Moser. Regina Marheneke. Brigitte Fassbaender. Nicolai Gedda. Alva Tripp. Cor Musikvereins i Orquestra Simfònica de Düsseldorf. Dir.: Henryk Czyz. (95m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 d'abril de 1996 a la Sala d'Actes d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa. XXXè ANIVERSARI DELS COR MONTSERRAT. BRAHMS: Dotze cors mixtos a capella. BIBILONI: Cantata de la fosca i de la llum. Anna Argemí, soprano. Marta Clariana, soprano. Lluís Alcalà, piano. Queralt Roca, clarinet. Cor Montserrat. Dir.: Joan Casals. (62m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 25 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

GOUNOD: Simfonia n. 2. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (31m). ARRIAGA: Quartet de corda n. 3. Quartet de corda Sine Nomine. (26m). MENDELSSOHN: La primera nit de Walpurgis, balada de Goethe per a solistes, cor i orquestra, op. 60. Brigitte Balleys, contralt. Frieder Lang, tenor. Gilles Cachemaille, barítion baix. Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (35m). SCHMELZER: Balletto di centauri, ninfe e salvatici. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (5m). DUPUIS: Macbeth, paràfrasi simfònica. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (11m). MOZART: Sonata per a pianoforte, KV 280 (KV 189e). Paul Badura-Skoda. (17m). BRITTEN: Quatre interludis marins i Passacaglia de Peter Grimes, op. 33. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Steuart Bedford. (25m). VIVALDI: Concert per a

violoncel, RV 417. Ofra Harnoy. Orquestra de Cambra de Toronto. Dir.: Paul Robinson. (10m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. Missa de la Coronació, KV 317. Solistes vocals. King's College Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir: Stephen Cleobury. (27m). Missa Solemnis, KV 337. Solistes vocals. King's College Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephen Cleobury. (24m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. HANDEL: Els Concerti Grossi op. 6 (segona part). EL PARNÀS.

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

SCHUMANN: Simfonia n. 4, op. 120. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Eliahu Inbal. (32m). TARTINI: Concert per a violí i orquestra en la m. Enrico Gatti. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (16m). BERLIOZ: Carnaval romà, op. 9. Orquestra del Conservatori de Música de Quebec. Dir: Raffi Armenian. (9m). HAMERIK: Requiem op. 34. Minna Nyhus. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Ole Schmidt. (47m). CAMBINI: Quintet concertant op. 4 n. 3. Quintet Briccialdi. (16m). KODALY: Simfonia. Philharmonia Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (29m). HANDEL: Concerto grosso, op. 3 n. 2. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (12m).

19.00 **NOUS INTÈRPRETS**

DVORAK: Quartet de corda n. 12, op. 96 "Americà". Isar Cámara. (22m). BIZET: Ària dels Pescadors de perles. Mireia Casas, soprano. Manel Cabero, piano. (6m). BALSACH: Gran copa especial. Ester Vela i Eulàlia Vela, piano a quatre mans. (11m). MARSHALL: Suite Catalònia. Helena Bayo, piano. (9m). CHUECA I VALVERDE / GIMENEZ: Àries de sarsuela. Mª Carme Duran, mezzosoprano. Alan Branch, piano. (5m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de juliol de 1996 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. HOMENATGE A ROBERT GERHARD I JOAQUIM HOMS: MESTRE I DEIXEBLE. GERHARD: Quintet de vent. Sis cançons populars catalanes per a soprano i piano. CARNER-HOMS: Cinc cançons per a soprano i quintet de vent. HOMS: Quintet de vent n. 2 (dedicat a Gerhard). Olga Serra, soprano. Anton Serra, flauta. Emili Pascual, oboè. Joan Pere Gil, clarinet. Eugènia Sequeira, fagot. Enric Martínez, trompa. Guerasim Voronkov, piano.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 26 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

DVORAK: Simfonia n. 6, op. 60. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (43m). QUERFURTH: Concert per a trompeta, corda i continu en Mi b M. Ludwig Güttler. Neues Bachisches Collegium Musicum Leipzig. Dir.: Max Pommer. (13m). DEBUSSY: Nocturns. Cor John Alldis. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (25m). KUHLAU: Gran trio per a flautes, op. 90. Toke Lund Christiansen. Henrik Svitzer. Ole Birger Pedersen. (23m). CORRETTE: Concert per a orgue i orquestra op. 26 n. 4. René Saorgin. Ensemble Baroque de Niça. Dir: Gilbert Bezzina. (9m). CUI: Suite miniatura, op. 20. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (15m). BOYCE: Simfonia n. 7. Bournemouth Sinfonietta. Dir: Ronald Thomas. (9m). SALIERI: Concert per a pianoforte en Do M. Andreas Staier. Concerto Köln. (22m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. MOZART: Gran Missa en do m, KV 427. Krisztina Láki. Zsuzsanna Dénes. Kurt Equiluz. Robert Holl. Konzertvereinigung Wiener Staatsopernchor. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncurt. (55m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICS DE CATALUNYA**

MASSIÀ: 3 Preludis. Maria Carbonell, piano. (12m). VERDI: Nabucco, simfonia. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: José Collado. (8m). FLETXA: La Negrina, ensalada. La Colombina. (8m). BRAHMS: Variacions sobre un tema original, op. 21 n. 1. Josep Colom, piano. (19m). DEBUSSY: Chansons de Bilitis. Victòria dels Angels, soprano. Gonzalo Soriano, piano. (9m). SAINTE COLOMBE: Concert a dues violes n. 8 "La Conférence". Jordi Savall i Wieland Kuijken, baix de viola. (15m). A.SOLER: Concert en Re M, n. 6. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (13m). BERNSTEIN: "Tonight" i "Maria", de West Side Story. Josep Carreras. Orquestra de cambra Anglesa. Dir.: Antoni Ros Marbà. (6m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

RAMEAU: Les Indies galants, Suite. Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Ph. Herreweghe. (43m). WAGENAAR: Cyrano de Bergerac, obertura op. 23. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (14m). LISZT: Rapsòdia espanyola. Evgeny Kissin, piano. (14m). BOCCHERINI: Simfonia op. 41, G 519. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (18m). BACH: "Liebster Immanuel, Herzog der Frommen" (Estimadíssim Emmanuel, príncep dels creients), cantata BWV 123. Stefan Rampf. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (21m). ROUSSEL: Resurrecció, preludi simfònic op. 4. Orquestra del Capitol de Toulouse. Dir.: Michel Plasson. (13m). BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 12 n. 2. Jaap Schröder, violí. Jos van Immerseel, pianoforte. (18m). HAYDN: Simfonia n. 85, "La reina". Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Joseph Keilberth. (19m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 de maig de 1996 al Centre Cultural de la Fundació "La Caixa", a Barcelona. XIX FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. BACH: Dos moviments de la Suite BWV 1012. Sonata per a llaüt en la m, BWV 1003. WEISS: Suite re m. Preludi, Passacaille i Giga en Re M. Hopkinson Smith, llaüt barroc. (59m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

MALIPIERO: Quartet de corda n. 1 "Rispetti e strambotti". Quartet de corda Orpheus. (21m). GUBAIDULINA: Stufen. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Narrador i director: Gennady Rozhdestvensky. (18m). HINDEMITH: Konzertmusik per a corda i metall, op. 50. Orquestra Simfònica de Melbourne. Dir.: Werner Andreas Albert. (18m). BARTOK: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. pòstum. Kyung-Wha Chung. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Georg Solti. (20m). WALTON: Where does the Uttered Music Go?. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (6m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 27 DE MAIG DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, "Polonesa". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (47m). FAURE: Tres romances sense paraules, op. 17. Kathryn Stott, piano. (7m). KREUTZER: Septet per a clarinet, fagot, trompa, violí, viola, violoncel i contrabaix, op. 62. Charis Ensemble. (37m). NIELSEN: Obertura Hèlios, op. 17. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: E-P. Salonen. (10m). PAISIELLO: Concert per a piano i orquestra n. 2. Mariaclara Monetti. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephanie Gonley. (21m). TELEMANN: Ino, cantata. Roberta Alexander. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (39m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LES MISSES DE MOZART. Requiem, KV 626. (Versió instrumentada per Franz Beyer). Ingrid Schmithüsen, soprano. Catherine Patriasz, contralt. Neil Mackie, tenor. Matthias Hölle, baix. Cor de Cambra d'Holanda. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (54m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 **GRANS INTÈRPRETS**

YO-YO MA. WALTON: Concert per a violoncel i orquestra. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (30m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano n. 5, op. 102 n. 2. Emanuel Ax, piano. (22m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA**

El 20 de juliol de 1934 es van inaugurar els nous estudis de Ràdio Barcelona. GRIEG: Concert per a piano i orquestra op. 16. (30m). GRANADOS: Elegia eterna. (6m). GRANADOS: Col.lecció Tonadillas. (17m). GARRETA: Pastoral, poema simfònic. (12m). BIZET: L'Arlesiana, suites 1 i 2. (37m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 de maig de 1996 a La Plana de l'Om, de la Fundació Caixa de Manresa CONCERTS DE PRIMAVERA: EL POSTROMANTICISME. FAURE: Sonata per a violí i piano op. 13. LISZT: Gran duo concertant. R.STRAUSS: Sonata per a violí i piano op. 18. SARASATE: Fantasia sobre Faust de Gounod. Ángel Jesús García. Gerardo López Laguna. (83m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 28 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSICA PER A COBLA**

DANSES DE LA GARROTXA: Ball de nans, Ball de Sant Ferriol, Ball de Capgrossos, Ball del gambeto. Cobla la Principal de la Bisbal. (9m). GIL: "El meu carrer", "La cova gran", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). CANÇONS POPULARS CATALANES: Maria Assumpta, Riallera. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m). ARISA / GENER: Montgrí blues. Cobla Montgrins. Santi Arisa i Lakatans. Dir.: Martí Camós. (8m). BALL DE GITANES: Catxutxa, Xotis, Jota. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (7m). BOU: "El saltiró de la cardina", "Llevantina", sardanes. La Principal de la Bisbal. (6m). BARCELÓ: Matèries eternes, per a cobla. Enregistrament fet per Catalunya Música. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Gabriel Barceló. (5m).

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **L'ÀUDIOVISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 **GRANS OBRES**

MENDELSSOHN: Elies, oratori, op. 70. Christine Schäfer, soprano. Cornelia Kallisch. Michael Schade. Wolfgang Schöne. Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (128m).

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 29 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSIQUES MÍSTIQUES**

ROSENMÜLLER: Confitebor. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (15m). GALUPPI: Confitebor tibi, Domine, motet. Gérard Lesne. Véronique Gens. Peter Harvey. Il Seminario musicale. (35m). MONTEVERDI: Confitebor tibi Domine (secondo) a 3. Salm de "Selva Morale e Spirituale". Emma Kirkby, Rogers Covey-Crumnp, David Thomas. Taverner Players. Dir: Andrew Parrott. (7m). DELALANDE: Confitebor Tibi Domine, S 56. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (26m). PACINI: Confitebor. Solistes vocals. Capella Musical Sta. Cecília de Lucca. Orquestra Lírico-Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (7m). CHARPENTIER: Confitebor Tibi Domine, salm de David. Solistes vocals. La Simphonie du Marais. Ensemble Vocal Contrepoint. Dir.: Olivier Schneebeli. (9m)

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

VERDI: I Vespri Siciliani, òpera en cinc actes. Martina Arroyo. Plácido Domingo. Sherrill Milnes. Ruggero Raimondi. Leo Goeke. Cor John Alldis. New Philharmonia Orchestra. Dir.: James Levine. (187m).

20.15 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.15 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.45 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DILLUNS, 30 DE SETEMBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

FIORILLO: Concert per a violí i orquestra n. 1. Adelina Oprean. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (24m). GLAZUNOV: Simfonia n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (48m). WOLF - FERRARI: Quintet amb piano, Op. 6. Wolfgang Sawallisch. Quartet Leopolder de Munic. (31m). MOMPOU: Suite Compostelana. Julian Bream, guitarra. (19m). BERLIOZ: Les nits d'estiu, op. 7. Frederica von Stade. Orquestra Simfònica de

Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). VITALI: Sonata da chiesa op. 2, n. 12. Ensemble Aurora. (6m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BRAHMS. Trio op. 8 per a violí, violoncel i piano. Trio Beaux Arts. (39m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **LA CANTATA DEL CAFÈ**

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. LES MISSES I ELS MOTETS DE BACH. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

BARTOK: Concert per a orquestra. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Karel Ancerl. (39m). GOSSEC: Simfonia a 17 parts. Orquestra Simfònica de Liège. Dir.: Jacques Houtmann. (26m). VERDI: Música de ballet de "I vespri siciliani". Les quatre estacions. Orquestra Nacional de l'Opera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (29m). SCHUBERT: Adagio i Rondo Concertant per a piano, violí i violoncel, D 487. Trio Arion. (13m). RIMSKI-KORSAKOV: Sadko, op. 5. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir: David Zinman. (12m). BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra n. 5, BWV 1056. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director Ton Koopman. (9m). KRUFFT: Sonata per a trompa i piano en Mi. Hermann Baumann. Leonard Hokanson. (18m). MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen. Christa Ludwig, mezzosoprano. Philharmonia Orchestra. Dir: Adrian Boult. (18m).

19.00 **ALMANAC**

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 d'agost de 1992 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. PURCELL: The Fairy Queen. The Scholars. The Scholars Baroque Ensemble. (100m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMARTS, 1 D'OCTUBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

NIELSEN: Simfonia n. 1, op. 7. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Myung-Whun Chung. (34m). TXAIKOVSKI: Serenata per a corda, op. 48. Orquestra de Cambra de Bielorrússia. Dir.: Valery Poliansky. (36m). FALLA: Serenata andaluza per a piano. Maria Rosa Bodini. (5m). MOZART: Exsultate, Jubilate. Motet, KV 165. Lucia Popp, soprano. Leslie Pearson, orgue. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir: Georg Fischer. (16m). POULENC: Concert per a orgue. G. Malcolm. Academy of St. Martin-in- the-Fields. Dir.: Iona Brown. (23m). FASCH: Sonata per a dos oboès i fagot en Fa M. Burkhardt Glaetzner i Ingo Goritzki, oboès. Thomas Reinhardt, fagot. (13m). VERDI: Música de ballet d"Il Trovatore". Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (22m). WRANITZKY: Quodlibet. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (9m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BRAHMS. Sextet de corda n. 1, op. 18. Les Musiciens. (39m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MOMENTS LÍRICS**

GUERRERO: La Alsaciana. Pilar Lorengar. Isabel Diaz. Manuel Ausensi. Carlos Munguia. Manuel Tierra. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Sinfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (28m). BELLINI: La Sonnambula, extractes. Mariella Devia. Luca Canonici. Alessandro Verducci. Cor de la Ciutat de Como. Orquestra Simfònica de Piacenza. Dir.: Marcello Viotti. (51m). ÀRIES D'OPERETES VIENESES, de Dostal, Lehar i Stolz. Lucia Popp, soprano. Ambrosian Opera Chorus. Academy of St.Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

AUBER: Rondo per a violoncel i orquestra. Martin Ostertag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Roberto Paternostro. (13m). VIVALDI: Concert per a guitarra en Re M, RV 93 Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: George Malcolm. (11m). HAYDN: Quartet amb flauta op. 5 n. 4, Hob II:1. Barthold Kuijken. Sigiswald Kuijken. François Fernandez. Wieland Kuijken. (22m). RAKHMANINOV: La Roca, fantasia op. 7. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Lorin Maazel. (13m). CLEMENTI: Set estudis per a piano de "Gradus ad Parnassum". Michele Campanella. Sandro De Palma. Maria Mosca. (20m). CHAVEZ: Tercera simfonia. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: E. Mata. (31m). LECLAIR: Obertura op. 13 n. 1. The Purcell Quartet. (12m). BENNETT: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 4. Malcolm Binns. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicholas Braithwaite. (27m). SCHUMANN: Romances i Balades per a cor mixt, op. 67, n. 1, 2 i 4. Cor Musikvereins de Düsseldorf. Dir.: Hartmut Schmidt. (8m). QUANTZ: Trio sonata per a oboè, viola da gamba i clavecí en Sol M. Berliner Barock-Trio. (7m).

19.00 **GRAVACIONS HISTÒRIQUES**

ENREGISTRAMENTS DE 1965. WEILL: Petita música de tres rals. Orquestra Filharmonia. Dir.: Otto Klemperer. (20m). BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano, op. 96. Yehudi Menuhin. Glenn Gould. (22m). J.STRAUSS(II): Sang vienesa, vals op. 354. Orquestra Filharmonia. Dir.: Otto Klemperer. (9m). STRAVINSKI: Tango (nova orquestració, 1953). Columbia Jazz Ensemble. (4m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **GRANS OBRES**

STRADELLA: Il Barcheggio, serenata a tres amb instruments. Valentina Valente. Marco Lazzara. Giovanni Dagnino. Conjunt vocal i instrumental Camerata Ligure. Dir.: Steban Velardi. (99m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de maig de 1996 al Reial Monestir de Santa Maria de Ripoll. OBRES PER A ORGUE DEL PARE NARCÍS DE CASANOVES. Modest Moreno, orgue. (52m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIMECRES, 2 D'OCTUBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

ELGAR: Variacions "Enigma", op. 36. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Barry Tuckwell. (30m). PAGANINI: 6 Sonates per a violí i guitarra, op. 5. Luigi Alberto Bianchi. Maurizio Preda. (20m). FALLA: Noches en los jardines de España. Martha Argerich, piano. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (25m). SALIERI: Serenata per a instruments de

vent en Si b M. Il Gruppo di Roma. (16m). SIBELIUS: Una Saga, op. 9. Poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaïski. (18m). CHOPIN: Rondo "à la mazur", op. 5. Vladímir Ashkenazy, piano. (8m). ROUSSEL: Simfonia n. 1 op. 7. "Le Poème de la Forêt". Orquestra Nacional de França. Dir: Charles Dutoit. (35m). MONTEVERDI: Lettera amorosa, madrigal. Pedro Liendo, barítón-baix. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (8m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BRAHMS. Quartet amb piano, op. 25. Rivka Golani, viola. Trio Borodin. (44m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL GRAN SEGLE**

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. ELS COMPOSITORS DELS TEMPS DE CARLES I: Cristóbal de Morales. EL PARNÀS.

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

KABALEVSKY: Simfonia n. 1, op. 18. Orquestra Filharmònica Szeged. Dir.: Erwin Acél. (21m). ALBINONI: Concert per a corda i clavicèmbal, op. 7 n. 4. Accademia Instrumentalis Claudio Monteverdi. Dir.: Hans Ludwig Hirsch. (10m). REJCHA: Sinfonico per a quatre flautes, op. 12. Quartet Kuhlau. (25m). GRIEG: Melodies del cor, op. 5. Hakan Hagegard, barítón. Warren Jones, piano. (6m). FAURE: Masques et Bergamasques, suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). BOISMORTIER: Sonata per a tres flautes de bec i baix continu, op. 34 n. 4. La Fontegara Amsterdam. (6m). ENESCU: Suite orquestral n. 1, op. 9. Orquestra Nacional de la Ràdio Romanesa. Dir.: Horia Andreescu. (26m). OCÓN: Bolero per a piano "Recuerdos de Andalucía". Patrick Cohen, piano. (7m). HAYDN: Missa in Augustiis, Hob. XXII:11, "Missa Nelson". Margaret Marsall. Carolyn Watkinson. Keith Lewis. Robert Holl. Cor de la Ràdio de Lepzig. Capellan Estatal de Dresden. Dir.: Neville Marriner. (41m). GADE: Quartet de corda op. 63. Quartet Kontra. (23m). FARINA: Cappriccio stravagante. Ricercar Consort. (18m).

19.00 **NOUS INTÈRPRETS**

BEETHOVEN: Quartet de corda op. 18 n. 4. Alumnes del Royal College of Music de Londres. (20m). GRIEG: Suite Holberg. Orquestra de Cambra del Conservatori Superior de Música del Liceu. Dir.: Jaume Francesc. (20m). MONTSALVATGE: Paràfrasi Concertant. Enregistrament fet per Catalunya Música. Anna Baget, violí. Aníbal Bañados, piano. (13m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de maig de 1996 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. CEREROLS, A.SOLER, CASANOVES I SORS: Quatre obres. VERDI: Tres obres religioses. REGER: Geistliche gesänge, op. 138. Coral Càrmina. Dir.: Alfred Canyamero. (43m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIJOUS, 3 D'OCTUBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

VOLKMANN: Simfonia n. 1, op. 44. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (35m). GERSHWIN: Un americà a París. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (18m). TARTINI: Sonata per a violí, violoncel i clavicèmbal, B.B.5, op. 5 n. 6. Trio Locatelli. (20m). KHATXATURIAN: Spartacus, ballet (extractes). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: A. Khatxatúrian. (23m). DEL ADALID: El último adiós op. 10. Patrick Cohen, piano. (7m). GRAUN: Concert en Fa M. Ricercar Consort. (10m). BRAHMS: Nänie, op. 82. A. Hodgson. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: B. Haitink. (13m). XOSTAKOVITX: Obertura sobre temes populars russos i kirguis, op. 115. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (10m). L.MOZART: Sinfonia da Caccia. Solistes de trompa. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (11m). CHERUBINI: Sonata per a clavicèmbal n. 3. Laura Alvini. (11m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BRAHMS. Quartet amb piano, op. 26. Rivka Golani, viola. Trio Borodin. (56m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **MÚSICS DE CATALUNYA**

TOLDRÀ: Vistes al mar. Quartet Glinka. (15m). SCHUMANN: Kreisleriana, op. 16. Adolf Pla, piano. (36m). ALIÓ: Sis melodies. Joan Cabero, tenor. Joan Rubinat, piano. (19m). LAMOTE DE GRIGNON: Monocromies. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (11m). TÀRREGA: Marieta, masurca. Carles Trepat, guitarra. (3m). SANCAN: Lamento et Rondo. Mon Mar-Tres. (7m). HUME: Captaine Humes Poeticall Musicke. Montserrat Figueras. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (7m).

16.00 **CAPSA DE MÚSICA**

SCRIABIN: El poema de l'èxtasi, op. 54. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Leif Segerstam. (25m). HANDEL: Sonata per a dos violins i baix continu op. 5 n. 5. London Baroque. (10m). KOZELUCH: Sinfonia Francese en La. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (26m). STANFORD: Serenata (Nonet) en Fa M, op. 95. Capricorn. (29m). LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 2. Michel Béroff. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (21m). PUCCINI (senior): Salvum fac. Doina Palade, soprano. Gianfranco Cosmi, orgue. Orquestra lírico-simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (7m). MARAIS: Pièces en Trio en mi m. The Purcell Quartet. (14m). REGER: Una suite de ballet, op. 130. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (19m). MOZART:"Ah!, lo previdi". Recitatiu iària per a soprano KV 272. Teresa Stich-Randall.Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: B. Paumgartner. (14m).

19.00 **PENTAGRAMA**

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **"A LA MANERA DE...."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de maig de 1996 a la Plana de l'Om de Manresa. CONCERTS DE PRIMAVERA: EL POSTROMANTICISME. SCHUBERT: Quartettsatz n. 12, D 703. XOSTAKOVITX: Quartet n. 8, op. 110. RAVEL: Quartet de corda en Fa M. Quartet de corda de Barcelona. (65m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **MÚSICA DEL SEGLE XX**

BERG: Suite de l'òpera "Lulu". Arleen Augér, soprano. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (34m). JANACEK: Mládí (Joventut), Suite per a sextet de vent. Orpheus Chamber Orchestra. (18m). DALLAPICCOLA: Cinque canti. Mario Basiola, barítón. Orquestra Teatre la Fenice. Dir.: Hermann Scherchen. (12m). STRAVINSKI: Concert per a violí i orquestra en Re M. Arthur Grumiaux. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Ernest Bour. (21m).

02.00 **REPERTORI DE NIT**

DIVENDRES, 4 D'OCTUBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

09.08 **TEMPS DE LES MUSES**

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**

10.08 **CAPSA DE MÚSICA**

STRAVINSKI: Simfonia en Do. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (31m). HUMMEL: Sonata per a viola i pianoforte op. 5 n. 3. Anna Barbara Duetschler. Ursula Duetschler. (20m). SCHUMANN: Dichterliebe, op. 48 (Els amors del poeta). D. Fischer-Dieskau, barítion. C. Eschenbach, piano. (27m). BEETHOVEN: Serenata, op. 8. Trio de corda de Viena. (30m). SIBELIUS: Concert per a violí i orquestra op. 47. Viktoria Mullova. Orquestra Simfònica de Boston. Dir: Seiji Ozawa. (32m). MOLTER: Simfonia concertant per a trompeta, dos oboès, dues trompes i fagot. Wolfgang Basch, trompeta. Han de Vries i Bart Schneemann, oboè. Vicente Zarzo i José Zarzo, trompa. Frans Robert Berkhout, fagot. (10m). DONIZETTI: Il Falegname di Livonia, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brusel.les. Dir.: Silvano Frontalini. (10m).

13.00 **GRANS INTEGRALS**

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BRAHMS. Quintet per a piano, 2 violins, viola i violoncel op. 34. Christoph Eschenbach, piano. Quartet Amadeus. (42m).

14.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

14.13 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 **GRANS INTÈRPRETS**

YO-YO MA. BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra en Si b M, G. 482. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (20m). J.Ch.BACH: Simfonia concertant per a violí, violoncel i orquestra en La M. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman (violí). (16m). SAINT-SAENS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 33. Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (19m).

20.00 **BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**

20.13 **CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA**

L'any 1934 la Capella Clàssica de Mallorca va celebrar les festes nadalenques amb un prestigiós cicle de música. HANDEL: El Messies (II i III part) (86m). TRADICIONAL: La Balanguera. (4m). El 28 de febrer de 1934 es va celebrar el concert inaugural de l'Associació de Música Antiga. BYRD: "The Earl of Salisbury", pavana i dos gallardes. (6m). BACH: Fantasia cromàtica i Fuga, BWV 903. (12m).

22.00 **AGENDA MUSICAL**

22.05 **ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'agost de 1991 a l'Església Parroquial de Llívia. X FESTIVAL INTERNACIONAL DE MúSICA. PUCCINI: I Crisantemi. CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 1. VANHAL: Simfonia en La M. HAYDN: Simfonia n. 94 "La sorpresa". Igor Ardanev, piano. Orquestra de Cambra de Praga. (98m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DISSABTE, 5 D'OCTUBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSICA PER A COBLA**

ACUÑA: Poema urbà, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (10m). MORERA: La sardana de les monges, sardana. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Ricard Viladesau. (5m). JOSEP SERRA: La chula, masurca. El califa, schottish. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (7m). MORALEDA: Joguina, fantasia concertant per a cobla. Cobla Montgrins. (13m). LLUNELL: Bon dia amor. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). DANSES DE LA GARROTXA: Ball de l'esparver, Ball dels pabordes, Ball de gegants. Cobla la Principal de la Bisbal. (13m).

10.00 **PENTAGRAMA**

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 **EL DIA DE L'OIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 **L'ÀUDIOVISUAL**

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 **GRANS OBRES**

J.STRAUSS(II): La Ventafocs, ballet en tres actes. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonynge. (89m).

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTORI DE NIT**

DIUMENGE, 6 D'OCTUBRE DE 1996

07.00 **L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 **MÚSIQUES MÍSTIQUES**

LASSUS: Miserere mei Deus, Salm 50. The Hilliard Ensemble. Kees Boeke Consort. Dir.: Paul Hillier. (23m). A.SOLER: Miserere a 12, per a quartet vocal, doble cor i b.c. Brigitta Kovács, soprano. Zsuzsa Dénes, soprano. Ildikó Komlósi, contralt. János Bándi, tenor. Gábor Lehotka, orgue. László Novák, contrabaix. Cor Madrigal de Budapest. Dir.: Ferenc Szekeres. (22m). LULLY: Miserere, motet. Donna Brown, soprano. Guillemette Laurens, mezzosoprano. Howard Crook, tenor. Hervé Lamy, tenor. Peter Kooy, baix. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir: Philippe Herreweghe. (23m). HOFFMANN: Miserere per a solistes, cor i orquestra. Krisztina Laki. Hildegard Laurich. Gwendolyn Killebrew. AldoVBaldin. Nikolaus Hillebrand. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Roland Bader. (39m).

11.00 **TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**

12.30 **DIVERTIMENT**

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 **"A LA MANERA DE...."**

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 **TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA**

VIVALDI: L'Incoronazione di Dario, òpera en tres actes. John Elwes. Gérard Lesne. Henri Ledroit. Isabelle Poulenard. Agnès Mellon. Dominique Visse. Ensemble Baroque de Nice. Dir.: Gilbert Bezzina. (174m).

20.00 **SELECCIÓ DE JAZZ**

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 **CONCERT IMAGINARI**

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 **NOCTURN**

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 **REPERTO DE NIT**

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89,7. Gironès i Pla de l'Estany: 96,7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

Així doncs, Puccini té dret a una protecció de 80 anys d'acord amb la legislació que l'afecta (la Llei de 1879). A més, els governs espanyol i italià, l'any 1957, varen acordar prorrogar la protecció sis anys a causa de la Segona Guerra Mundial. En conseqüència, Puccini, és a dir, els seus hereus, conserven els drets de propietat intel·lectual fins a l'any 2010.

Per als autors i, en el nostre cas, per als compositors la Llei representa el marc legal per assolir la defensa del seus drets i, mitjançant l'explotació d'aquests drets, aconseguir uns ingressos econòmics.

Aquests ingressos, evidentment, estaran en funció del mercat. En el món de la música clàssica *El concierto de Aranjuez* del maestro Rodrigo ens consta que ha estat, està i estarà donant uns bons rendiments, mentre que, lògicament, altres obres de difusió més minoritària no aportaran als seus autors o hereus cap quantitat significativa. Les lleis de l'oferta i la demanda també són d'aplicació en aquest camp.

En aquests drets que hem denominat d'explotació, la Llei distingeix entre drets de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació. De la mateixa manera, especifica que, excepte els casos especialment determinats per la Llei, caldrà sempre l'autorització de l'autor per exercitar-los.

S'entén per "reproducció" la fixació d'una obra en un suport que en permeti la comunicació i obtenció de còpies. Aquesta reproducció pot ésser en paper, en disc, etcètera.

"Distribució" és posar a disposició del públic l'obra per mitjà de la venda, el lloguer o el préstec d'exemplars de l'obra reproduïda. Ens referim a la venda o el lloguer de discs o altres suports que continguin l'obra.

Per "comunicació pública" cal entendre tot aquell acte pel qual una pluralitat de persones poden tenir accés a l'obra sense distribució prèvia d'exemplars a cadascuna d'elles. Estem parlant de concerts, retransmissions radiofòniques o televisives, etc.

Per "transformació de l'obra" s'entén l'adaptació a qualsevol modificació en la seva forma de la qual derivi una obra diferent. ¿Qui no recorda les lamentables adaptacions de Waldo de los Rios d'obres clàssiques?

La Llei també preveu el denominat dret de remuneració per còpia privada. Aquest dret serà irrenunciable i consisteix en una compensació econòmica que es percebrà amb l'ajuda d'entitats de gestió d'aquest dret. Aquesta remuneració compensa la reproducció realitzada exclusivament per a ús privat. Per això per cada aparell de reproducció de fonogrames (CD, casset...) es paguen 100 ptes; per cada aparell de vídeo, 1.100 ptes; per cintes de casset, 30 ptes, per hora de gravació i per cintes de vídeo 50 ptes. per hora de gravació. Amb aquests imports s'intenta compensar totes aquelles còpies de les obres que es realitzin en l'àmbit privat sense voluntat comercial.

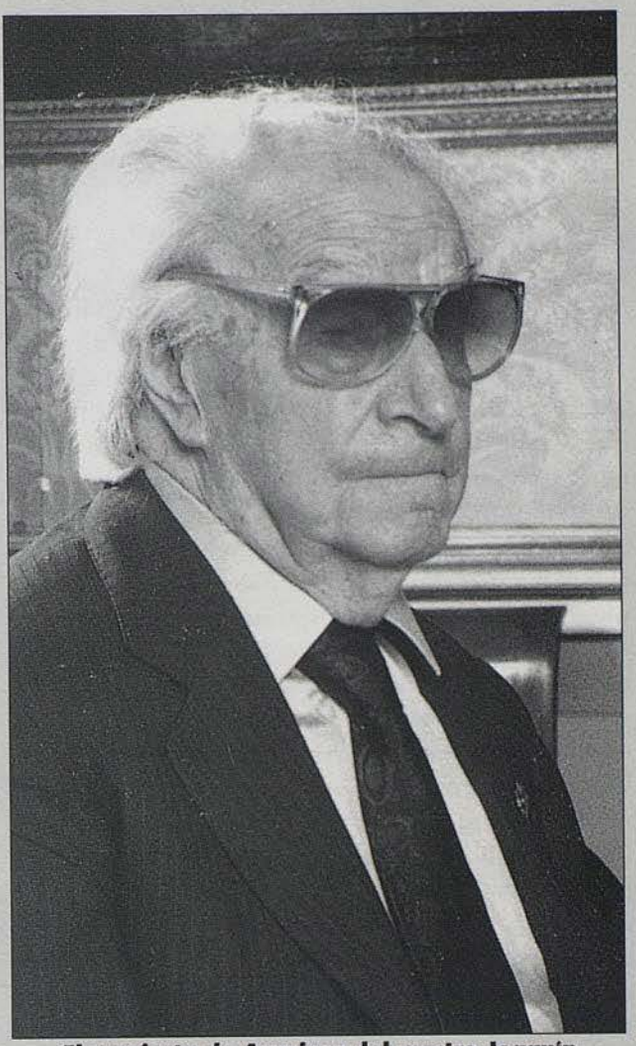

***El concierto de Aranjuez* del mestre Joaquín Rodrigo és una de les obres que més drets generen**

Fins aquí hem parlat dels drets d'explotació, però la Llei també reconeix a l'autor uns drets que denomina "morals". Aquests drets són irrenunciables i inalienables. Consisteixen a decidir si l'obra ha d'ésser divulgada i de quina manera; com exigir el reconeixement de l'autoria de l'obra, exigir el respecte a la integritat de l'obra, modificar-la, retirar-la del comerç i accedir a l'exemplar únic o rar de l'obra. Als hereus, únicament se'ls concedeix el dret moral a fer reconèixer l'autoria de l'obra i exigir el respecte a la integritat d'aquesta. D'aquesta manera s'eviten deformacions, modificacions o qualsevol atemptat a l'obra.

Espero que aquesta Llei, una de les més avançades actualment al món, permeti als nostres autors obtenir uns ingressos suficients i unes eines de defensa de la seva obra que els possibiliti desenvolupar una activitat creativa sense més angoixa que connectar amb les muses.

Drets editorials: el preu o el sobrepreu de la música

per DAVID PUERTAS

Per a les orquestres, interpretar públicament una obra musical costa diners. S'ha de pagar els músics, els solistes, el director, el lloguer del local... Si l'obra que s'interpreta és d'un autor viu o d'un autor mort en els darrers 70 anys, també s'han de pagar drets d'autor i, sovint, drets editorials. És molt possible que aquests drets artístics siguin, proporcionalment, la part més petita de la despesa global que han d'afrontar les orquestres. Així i tot, cada any es mouen a Catalunya per aquest concepte centenars de milions de pessetes.

Les obres musicals generen drets d'autor i drets editorials durant 70 anys després de la mort de l'autor. Per gestionar uns i altres hi ha diversos organismes que cobren uns diners després de cada interpretació. Aquests organismes es queden un percentatge de les quantitats que recullen en concepte de gestió. La resta dels diners la fan arribar als compositors de tal manera que, en la majoria dels casos, per cada 100 pessetes que les orquestres paguen en concepte de drets artístics, l'autor en rep prop de 35.

Els drets d'autor

La Societat General d'Autors i Editors (SGAE) és l'entitat que es dedica a recollir i repartir els drets d'autor. Cada cop que s'interpreta una obra subjecta a drets d'autor, la SGAE cobra una quantitat de diners prèviament estipulada. Precisament, aquest any la SGAE ha engegat una campanya de sensibilització ciutadana per tal de reivindicar la figura del creador i transmetre la idea que pagar els drets d'autor és un deure de tots els qui es beneficien d'aquella obra. En el camp de la música, la tarifa que normalment es paga a la SGAE és el corresponent al 10 % de la recaptació de taquilla. Per exemple, si es venen les 1.900 localitats del Palau de la Música Catalana a 1.000 pessetes cada una, s'haurà de pagar a la SGAE 190.000 pessetes en concepte de drets d'autor (sempre que les obres interpretades estiguin subjectes a aquests drets, és a dir, que siguin d'autors vius o d'autors morts en els darrers 70 anys). Si el concert és amb entrada lliure, aleshores s'arriba a un acord amb la SGAE per fixar la tarifa. Hi ha països on el percentatge de taquilla que recull la societat d'autors és superior al 10 % que es paga a

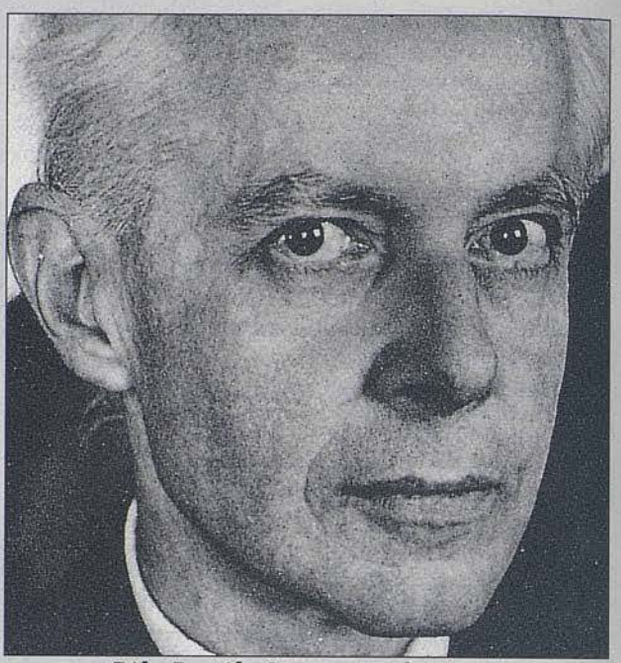

Béla Bartók. Interpretar les seves obres costa diners

Espanya. Resumint: tocar obres de Mozart o Brahms no genera drets d'autor. Es tracta d'obres classificades com a "obres de domini públic" i, per tant, no cal pagar per interpretar-les. Per contra, interpretar Stravinsky o Montsalvatge costa diners.

Els drets editorials

Les editorials musicals publiquen les obres dels compositors i poden establir dues modalitats a l'hora d'explotar-les comercialment: la venda directa o el lloguer de les partitures. Les obres per a instruments solistes o grups de cambra acostumen a estar a la venda i, per tant, es poden interpretar sense pagar més diners que els que costa comprar la partitura a la botiga. Es paga una vegada i es pot tocar l'obra tantes vegades com es vulgui. L'altra modalitat és la del lloguer i s'aplica habitualment a les obres simfòniques o a les obres amb instrumentació extensa. Per interpretar una obra musical explotada en règim de lloguer cal posar-se en contacte amb l'editorial, demanar el material de l'obra que es vulgui interpretar, pagar la tarifa de lloguer i, un cop celebrat el concert, retornar el material a l'editorial. D'aquesta manera, cada vegada que s'interpreta l'obra s'ha de pagar.

Els drets editorials permeten a l'editor establir les condicions que cregui oportunes per permetre

la interpretació d'una obra. Encara que una orquestra fotocopïi el material complet d'una obra llogada, no la pot tornar a interpretar amb aquestes fotocòpies, ja que si ho fa, l'editorial pot denunciar-ho. El fet de disposar d'un material no exclou que s'hagi de pagar la tarifa que l'editorial estipula mentre els drets siguin vigents. Igualment, si es vol enregistrar una obra subjecta a drets editorials, caldrà l'autorització de l'editor per fer-ho. La tarifa que actualment es paga a Espanya per enregistrar una obra supera les 8.000 pessetes per minut.

Quan una obra passa a ser "de domini públic", cosa que es produeix quan es compleixen 70 anys de la mort de l'autor, deixa de generar drets d'autor i drets editorials. En aquest cas l'editorial acostuma a posar en venda els materials que fins aquell moment havia explotat en lloguer, de manera que les orquestres poden comprar l'obra i tocar-la sempre que vulguin sense pagar taxes. Els tractes que les editorials fan amb els compositors són diferents segons cada cas, però normalment el percentatge que es cobra pels drets generats és el 50 % per a l'editorial i el 50 % per a l'autor. Les editorials, a més, acostumen a cobrar el 50 % dels drets d'autor de les obres que exploten, és a dir, que la SGAE dóna la meitat del que recapta per una obra a l'autor i la meitat a l'editorial.

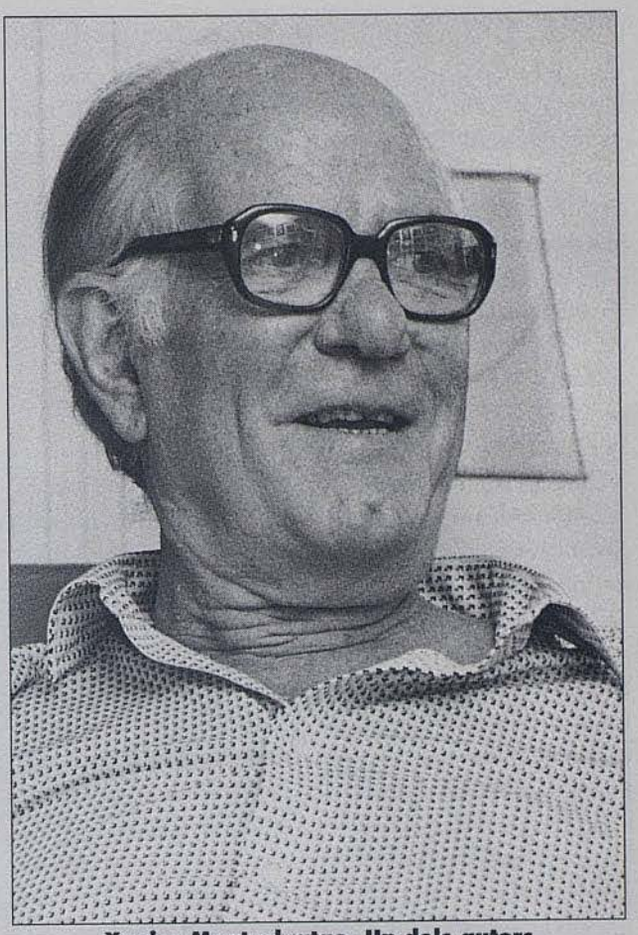

Xavier Montsalvatge. Un dels autors catalans vius més interpretats

Les editorials musicals i els seus representants

A l'hora de fer la programació d'un concert s'ha de comptar amb les despeses que originaran els drets d'autor i els drets editorials. Si es programa Beethoven, no es paga res per cap d'aquests conceptes. Si es programa Bartók, sí. A Espanya el tema és més transcendent, ja que és el país europeu on les tarifes de lloguer d'obres simfòniques són més elevades. Les tarifes dels drets editorials s'apliquen segons el minutatge de les obres; per tant, una obra de 10 minuts resulta més barata que una de mitja hora. Els preus els posa cada editorial lliurement i per aquesta raó les tarifes varien segons quina obra es toca: interpretar una obra de 20 minuts pot costar (sense IVA) entre 40.000 i 63.000 pessetes, mentre que una obra d'una hora, entre 90.000 i 115.000 pessetes.

D'altra banda, a Espanya hi ha dos representants editorials que concentren el 90 % del volum de negoci que genera l'activitat del lloguer d'obres simfòniques: l'empresa Monge y Boceta n'absorbeix el 60 % i la Sociedad Española de Ediciones Musicales (SEEMSA) en gestiona el 30 %. El 10 % restant se'l reparteixen a parts molt petites desenes d'editorials que van publicant obres de compositors actuals o que recuperen obres d'autors locals dels arxius i biblioteques i que, difícilment, tenen als seus catàlegs obres estrangeres de les considerades importants.

Monge y Boceta és el representant editorial a Espanya d'editorials tan importants internacionalment com Boosey & Hawkes, Hans Sikorski, Unión Musical Española, Schirmer, Durand, etc. Això vol dir que lloga les obres simfòniques de Rachmaninov, Ravel, Shostakòvitx, Prokofiev, Dutilleux, Bartók, Montsalvatge, Gerhard, Enescu, Poulenc, Britten, Respighi, Mompou, etcètera. SEEMSA, per la seva banda, és representant d'editorials com Universal, Schott, Breitkopf o Editorial de Música Española Contemporánea, la qual cosa vol dir que lloga els materials orquestrals de les obres de R. Strauss, Berio, Stravinsky... i la majoria d'autors espanyols i catalans. El fet que a Espanya només hi hagi dos representants editorials importants els permet fixar unes tarifes sense competència, ja que, sigui quina sigui l'obra que es programi, en més del 90 % dels casos s'ha d'anar a llogar el material a una d'aquestes dues empreses.

Les orquestres

Fins a quin punt el preu dels drets editorials condiciona la programació musical d'una orquestra?

Aquesta pregunta l'hem feta a diferents personalitats del món musical vinculades a orquestres catalanes i n'hem obtingut diferents respostes. Tots, però, coincideixen a dir que els preus tan elevats que es paguen a Espanya pel lloguer del material orquestral no afavoreixen la difusió de la música contemporània. No deixa de ser curiós que interpretar *El amor brujo* de Falla a Holanda valgui 25.000 pessetes, interpretar-lo a França en valgui 32.000 i tocar-lo a Espanya en valgui 63.000.

Abili Fort és director tècnic de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i, per tant, un dels màxims responsables de la programació de l'OBC. Segons el seu parer: *Les raons econòmiques no han condicionat, fins ara, la programació de la nostra orquestra. No vol dir que, en un futur, el tema dels drets artístics i el seu cost econòmic pugui tenir-se molt en compte a l'hora de programar una obra o una altra; però, repeteixo, fins ara no ha estat una qüestió que ens hagi condicionat en el moment de determinar quines obres toquem. Aquest fet crec que és extensible a la majoria de grans orquestres simfòniques de l'Estat espanyol. Normalment hi ha uns criteris a l'hora de programar que fins ara no han tingut massa present el cost dels drets artístics que generen les obres, siguin drets d'autor o drets editorials. Crec, però, que en un futur molt proper, i veient com van les coses quant als pressupostos destinats a activitats culturals, haurem de començar a mirar amb lupa tot el que fa referència a aquests drets artístics. L'OBC paga anualment per aquest concepte més de 20 milions de pessetes i això, encara que algú cregui que és la "xocolata del lloro" per a una orquestra simfònica, són molts diners.*

A part del tema econòmic, una de les qüestions que més afecta el treball d'una orquestra és l'estat de les partitures amb què ha de tocar. Les obres que es lloguen passen d'orquestra en orquestra, cada director i cada músic hi posa les seves pròpies indicacions i n'esborra les anteriors, els papers són enviats arreu del món... Tot plegat va deteriorant el material i, sovint, l'estat físic de les partitures quan arriben a les orquestres és lamentable. Segons Abili Fort: *Per sort, no ens hi trobem cada setmana, però sí de tant en tant. Ens envien les partitures amb molt poca antelació, ens envien edicions dolentes o molt velles i en mal estat... La temporada passada a l'OBC ens vam veure obligats a canviar una obra de la programació perquè els materials d'orquestra que ens van arribar eren impresentables. Ens van enviar fotocòpies il·legibles de papers manuscrits i, en queixar-nos a l'editor, ens van contestar que no hi havia cap altre exemplar disponible. A vegades, el servei que ens ofereixen és poc professional. Naturalment, no sempre és així i, com a tot arreu, hi ha empreses*

Membres de l'Orquestra Simfònica del Vallès

més competents i més professionals que altres. És sorprenent, el cas d'obres com *El Sombrero de Tres Picos* de Falla; després d'haver aportat als seus editors tants i tants milions de pessetes, encara ara s'envien a les orquestres edicions manuscrites i en un paper molt gastat pel pas dels anys.

Abili Fort va ser nomenat a principis d'any president de l'Asociación Española de Orquestas Sinfónicas (AEOS), un organisme que agrupa totes les orquestres simfòniques d'Espanya, creat amb la finalitat de debatre i afrontar els problemes comuns que afecten aquestes formacions musicals. Segons Abili Fort: *Hi ha alguns aspectes del tema dels drets editorials aplicats a les obres simfòniques que preocupa en general totes les orquestres espanyoles. La principal d'aquestes preocupacions és l'import de les tarifes que imposen a Espanya els editors. Als Estats Units, per exemple, no hi ha tarifes fixes, sinó que se'n pot negociar el preu. A Espanya, aconseguir rebaixes en els preus o millors condicions en els contractes només és possible amb la negociació i insistència particular de cada orquestra, per això des de l'AEOS hem iniciat una sèrie de negociacions amb aquests representants editorials encaminades a arribar a*

L'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) al Palau

acords globals dels quals es puguin beneficiar totes les orquestres. De tota manera, hem constatat que hi ha representants més dialogants que altres i aconseguir acords que satisfacin tothom s'està convertint en una missió molt difícil.

Joan Oller és gerent de l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) i, segons ell, el tema dels drets editorials sí que condiciona, en certa manera, la programació d'obres contemporànies: *Quan tenim molt clar quina obra volem fer, la programem i punt. Si costa diners, ja ho assumim sense problemes. Programar "clàssics" com són Ravel, Strauss o Rodrigo ho fem igualment per l'èxit de públic, és a dir, que els drets no condicionen el repertori més conegut. El problema ve quan volem programar autors o obres no tan conegudes i que sabem que no vindrà tanta gent a escoltar-les. Aleshores sí que ens pesen, els drets editorials. Costa molt programar Kodály sabent que programant Mozart surt més barat i omples més.* En aquest sentit, cal recordar que a Espanya les tarifes no fan distinció entre uns compositors o altres, de manera que costa el mateix llogar una obra de deu minuts de Varesse que una obra de deu minuts de Debussy. Així i tot, l'OSV té molt bona disposició a programar obres contemporànies, fins i tot en concerts més populars: *El problema és que, encara que nosaltres tinguem vocació d'anar programant aquestes obres, la legislació no ens afavoreix gens. Les lleis actuals posen moltes dificultats a l'hora de fer difusió de la música contemporània. No ens queixem de la relació amb els editors, sinó més aviat de la legislació actual.*

En el cas de les òperes que interpreta l'OSV, els preus de lloguer de material són a càrrec de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i, segons Joan Oller: *No els ha fet cap gràcia que, a partir d'una sentència del Tribunal Europeu, els hereus de Puccini hagin aconseguit tornar a cobrar per les obres d'aquest compositor. Imagineu la quantitat de diners que costa llogar una òpera que dura 3 o 4 hores quan les tarifes s'apliquen segons el minutatge!*

Joan Pàmies és director de l'Orquestra de Cambra Catalana i pateix directament els condicionants econòmics a l'hora de preparar un repertori o un altre. Segons ell: *Les grans orquestres poden permetre's el luxe de no mirar prim amb els diners destinats a llogar material, però en una orquestra petita com la nostra les coses són molt diferents. El*

caixet de la nostra orquestra per un concert pot voltar les 500.000 pessetes. Si a això has d'afegir 100.000 o 150.000 pessetes de lloguer de partitures, normalment els que et contracten no ho entenen i, naturalment, no ho paguen. És habitual que els "clients" d'aquesta i altres orquestres semblants desconeguin totalment el tema dels drets editorials, excepte en els circuits de grans auditoris públics que ja tenen una orquestra o activitats simfòniques habituals. Per això cada cop que Joan Pàmies explica a qui el contracta que tocar el *Concierto de Aranjuez* de Rodrigo val més de 60.000 pessetes, acostuma a trobar-se cares de sorpresa: *Molta gent et demana que toquis alguna obra de Rodrigo, o de Turina, o el divertiment de Bartók. Quan els dius que val diners, no entenen res i, sovint, es neguen a pagar els drets editorials. Aquest és el punt més crític, ja que es pot donar el cas que el client es faci enrere i perdis el concert. Aleshores només tens tres opcions: la primera és no tocar el repertori que et demanen i proposar-ne un altre que no els costi diners; la segona és parlar amb el compositor o el seu editor, exposar-li la situació –que la nostra és una orquestra modesta quant a caixet i que se'ns fa difícil tocar aquest repertori perquè resulta car– i, sovint, arribem a un acord: l'autor, en contra dels seus propis interessos econòmics, parla amb l'editorial i ens permeten tocar aquella obra a un preu més raonable; la tercera i última opció és delinquir, és a dir, tocar l'obra sense comunicar-ho a l'editorial i, per tant, sense pagar els drets. Això comporta unes responsabilitats molt importants que l'entitat organitzadora del concert ha de conèixer, ja que és ella la responsable de pagar.*

Generalment, les gestions que s'han de fer tant per llogar el material, rebre'l i retornar-lo com per entrar en contacte amb els autors o editorials i negociar una rebaixa, són qüestions que dificulten molt el procés de preparació d'un concert i poden comportar un replantejament de qui contracta, que pot traduir-se en l'anul·lació del concert. Joan Pàmies també planteja que: *L'Orquestra de Cambra Catalana és una eina molt adequada per tocar música del nostre país. Resulta, però, que el 90 % de les obres catalanes per a la nostra formació són d'aquest segle i, per tant, estan subjectes a drets editorials. Per això fer programes de música catalana és impossible: resulta caríssim. A més, sovint les edicions amb què has de treballar són molt dolentes. La qualitat no és bona, s'ha de treballar amb fotocòpies, l'ordinador tampoc no és la glòria... Tot plegat són dificultats per a la nostra música i, moltes vegades a contracor, surt més a compte tocar un divertiment de Mozart.* Quant a la relació amb els representants editorials, Pàmies hi veu essencialment un problema: *Amb els compositors autòctons pots negociar-hi directament, mentre que quan es tracta d'obres estrangeres, gairebé totes estan en mans dels representants editorials forts a Espanya, que són Monge y Boceta i SEEMSA, i són unes editorials cares que marquen unes tarifes molt rígides. Així i tot, els editors petits són comprensius i pots arribar a acords amb ells. Potser caldrien ajudes públiques per a les editorials, ja que si no l'editor s'ha de jugar els seus diners i també cal entendre'l.*

L'Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu en una actuació al mateix Liceu

El regateig dels drets amb les editorials és una pràctica sovintejada

Alfons Reverté Casas és membre de l'OBC i director d'orquestra. En els darrers anys ha tingut ocasió de treballar intensament en l'especialitat de pedagogia orquestral i en la divulgació de la música contemporània als públics infantil i juvenil. Segons Alfons Reverté: *Quan treballes amb orquestres d'estudiants pots recórrer a adaptacions simplificades d'obres contemporànies, com per exemple obres de Bartók editades a Hongria, que et permeten treballar la música del segle XX amb els nois i les noies. Aquestes versions més senzilles tenen el seu valor pedagògic, ja que et permeten acostar un cert tipus de música al jovent sense necessitat de recórrer a les partitures de lloguer.* Quan es tracta de treballar les obres en versió original, però, és quan arriben els problemes econòmics, ja que les orquestres juvenils han de posar-se en contacte necessàriament amb el representant editorial a Espanya d'aquell compositor, exactament igual que si es tractés d'orquestres professionals. Per a Alfons Reverté: *En aquest país no es distingeix entre les orquestres professionals i les d'estudiants amb finalitats pedagògiques, i no hi ha cap tipus de tracte preferent per a orquestres joves. Negociant amb les diferents editorials pots arribar a acords esporàdics i, insistint-hi molt, pots aconseguir alguna rebaixa en la tarifa del lloguer.*

La difusió de la música contemporània es ressent del cost elevats dels drets editorials

Fa quatre anys Alfons Reverté Casas va dirigir al Palau de la Música Catalana l'obra *Cinderella* de Peter Maxwell Davis, escrita expressament per a orquestra jove, tant les parts instrumentals com les parts vocals. Reverté assegura que: *Vam tenir molts problemes amb l'editor, ja que, inicialment, ens demanava més de 200.000 pessetes per la interpretació. I això que és una obra escrita, d'entrada, amb finalitats pedagògiques!* –cal dir que hi ha editorials que, quan lloguen una obra que serà estrena a Espanya, augmenten la tarifa en un 50 %!–. *En aquella ocasió ens la volien cobrar com si es tractés d'una obra comercial sense tenir en compte el vessant pedagògic. Com que teníem moltes ganes i il·lusió per interpretar-la amb la Jove Orquestra de Cambra Gèrminans, vam insistir-hi i insistir-hi i, finalment, "només" ens varen cobrar la meitat de la tarifa.* Normalment les entitats que tenen orquestres joves no acostumen a anar sobrades de recursos i això topa amb les necessitats de formació integral dels joves. Segons Reverté: *La formació dels futurs músics ha de ser completa i, per tant, no et pots limitar a tocar Mozart i Händel. Cal que toquin música del segle XX i els editors haurien de tenir present que la finalitat dels concerts que fan aquestes orquestres no és recaptar milions en concepte de taquilla, sinó donar la possibilitat de tocar en públic als futurs músics i que vagin agafant experiència.*

Dintre del cicle Les Escoles al Palau de la temporada 1995-96, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu va interpretar en quatre ocasions un programa d'introducció a la música del segle XX destinat a joves titulat "Els clàssics del segle XX". Les obres, o fragments, que s'hi van interpretar eren de Falla, Shostakòvitx, Stravinsky..., és a dir, que totes estaven subjectes a drets editorials i, per tant, es va haver de destinar una partida de despesa important per aquest concepte. Segons Alfons Reverté, que va preparar i dirigir aquells concerts: *És clar que, des del punt de vista de l'editor, aquelles obres van ser interpretades per una orquestra professional, però des del punt de vista de l'organitzador d'aquells concerts, la finalitat era educativa i no pas lucrativa. Malauradament, la música del segle XX necessita difusió i és molt difícil presentar-la als joves perquè resulta molt cara. El problema és que tot plegat no ajuda a superar la idea que la música del segle XX és una música difícil d'escoltar, trencadora i incomprensible. Per contra, esdevé impossible que sigui una música habitual a l'oïda dels futurs músics i, el que potser encara és més important, no es facilita que sigui una música habitual a l'oïda del futur públic. Això és encara més trist quan, d'aquí a 4 anys, ja n'haurem de parlar com a música del segle passat!*

Les emissores de ràdio també paguen drets per lloguer de material

per TERESA MARTÍNEZ

El tema dels drets editorials arran del lloguer de material compta amb un altre vessant: el radiofònic. Així, les emissores de ràdio que emeten concerts, ja sigui en directe o diferit, han de pagar drets editorials en concepte de lloguer de material. Si més no, tal com ens ha assenyalat un editor, *emetre per ràdio amplia auditori, és una extensió del lloguer de material que has cedit al concert públic.*

Per tant, el cas de les emissores de ràdio mereix un punt i a part. En aquest cas és Pere Burés, coordinador de Catalunya Música, l'interlocutor que ens explica aquest aspecte dels drets editorials que els afecta de ple. Pel que fa a tot allò que l'emissora enregistra, també té drets d'autor i drets editorials. És a dir, independentment que la formació musical hagi llogat el material, l'emissora també els ha de pagar. Hi ha tarifes diferents segons que es tracti de música simfònica, tipus de formació musical, minutatge de l'obra, etc. Però..., ¿realment, és lògic que una emissora radiofònica hagi de pagar drets editorials per lloguer de material? Pere Burés diu que *parteixo de la base que entenc que si les coses es fan correctament, el dret de cobrar per part de les editorials, existeix. El problema* –continua– *és que aquest dret de cobrar no està codificat de cap manera i aleshores resulta un mercat dificilíssim d'entendre. L'altre problema és que els preus dels editors no són mai els mateixos; alguns poden ser tres o quatre vegades superiors als d'uns altres.*

Pere Burés reivindica, d'altra banda, que Catalunya Música, que arriba a un percentatge d'oients molt inferior al que arriben les emissores estatals de música clàssica, per exemple, no hauria de pagar el mateix que una emissora de cobertura més àmplia. *Si ells paguen 10, en proporció, nosaltres hauríem de pagar 2,5, encara que és cert que nosaltres no paguem 10, però tampoc 2,5,* ens il·lustra Pere Burés.

Aquests drets s'han de pagar en el moment de l'emissió del concert, *però si el passem dues vegades hem de pagar dues vegades,* assenyala Pere Burés. *A la llarga, el fet d'enregistrar-ho o no és la conseqüència física per emetre-ho després.* Pel que a l'emissió de discos, en aquest cas no es generen drets editorials, sinó drets fonogràfics, concepte diferent.

La planificació de l'emissora per saber quina quantitat del seu pressupost serà per pagar els

FOTOROSET

Pere Burés

drets editorials passa per una previsió de programació que es lliura als editors per tal de saber quins drets els pertoquen. Tal com diu el coordinador de Catalunya Música, normalment es tracta de quantitats importants que obliguen a fer una planificació de pressupost. *Mirem sempre de fer-ho tot, però davant una factura excessivament elevada hem de reconsiderar-ho.* És fàcil ser controlats? *La ràdio és efímera, però per llei estem obligats a mantenir la programació que anunciem sense esborrar-la durant un temps. Seria possible enganyar, però això no es fa i tot és absolutament controlable.*

Cal dir, i recordar, que gairebé sempre parlem de música contemporània, que és la que per llei entra en el barem del pagament de drets. Si el tema econòmic pot arribar a frenar la divulgació de la música contemporània, d'altra banda una emissora de ràdio té l'obligació moral de difondre aquesta mena de música; com es conjuguen aquests enfrontaments? *Realment és un peix que es mossega la cua. La música que val més diners és precisament la més actual, la que entra en el domini dels 70 anys que preveu la llei, bàsicament la músi-*

ca del segle XX. I és una música que, per diverses raons, costa d'entrar-hi... i si hi poses traves perquè s'emeti, no li fas cap favor. Aquest argument, però, no sempre és del grat dels compositors, que molt sovint diuen que els drets que ells reben no pot ser una excusa. A això, Pere Burés replica de manera contundent que *hauria d'haver-hi un estudi que digués què arriba als compositors de tot el que es paga. Hi ha molta gent entremig! I ells tenen la seva raó, però... quina conseqüència hi ha? Que l'emissora a partir d'uns pressupostos més o menys lògics no ho pot afrontar tot.* Si més no, s'ha de comptar que les tarifes per drets pugen o es mantenen, mentre que els pressupostos es retallen. Per intentar donar idees més globals, demanem a Pere Burés que ens digui quin tant per cent del pressupost global de l'emissora representa el pagament de tota classe de drets. Pere Burés diu que no es pot calcular, *perquè el nostre pressupost és molt diversificat. Podem dir que l'apartat de drets és inferior al que hi havia altres anys. És difícil, ara per ara, emetre assíduament música que generi drets. Nosaltres sabem que una emissora com Catalunya Música ha de difondre tot tipus de música. Aleshores, és realment greu i preocupant que en un moment donat et vegis obligat a fer una "censura" de la música per motius extramusicals.* Pere Burés continua el seu discurs dient que *si Catalunya Música té una limitació en aquests moments, que sí que la té, és una limitació a causa de l'economia. També cal fer constar, però, que hi ha gent que cobra el que ha de cobrar... Hem d'asseure'ns tots plegats i donar una valoració lògica i coherent a tot aquest tema. Crec que cal més coherència que lògica.* Si més no, com hem assenyalat abans i com ens apunta el mateix Pere Burés, el problema està bàsicament en la música contemporània, *quant a difusió, i en el capítol de música dramàtico-musical* –qualsevol tipus de música susceptible de representació escènica, com l'òpera–, *quant al preu. Aquestes obres són les més cares.*

Compositors contemporanis: els més perjudicats

por ANNA ARGEMÍ

Tot i que actualment pugui semblar increïble, Franz Schubert ja va tenir molts problemes en el seu temps perquè li editessin les partitures, partitures que consideraven massa difícils. I és que les relacions polèmiques entre editorials de música i compositors vénen ja de lluny. La mala experiència del passat no ha aportat solucions al present, i els autors contemporanis es troben amb els mateixos problemes que els seus antecessors per difondre la seva música.

Un cop acabada una obra, el compositor es troba amb un primer dilema: pot decidir donar-la a editar o administrar-la ell mateix. Alguns autors, com Jordi Cervelló, opten per donar a les editorials tot el material que produeixen. *Ja està vist que l'obra ha d'estar editada. Si el compositor no ho fa així, ho té malament perquè es toqui. Se n'haurà d'ocupar ell i això no és feina d'un compositor.* Descartar l'edició d'algunes obres pot provocar, a més, d'altres inconvenients, a la llarga. *El dia que un es mor, si l'obra està editada ja seguirà el seu curs. Si no, queda al calaix del compositor a casa seva.*

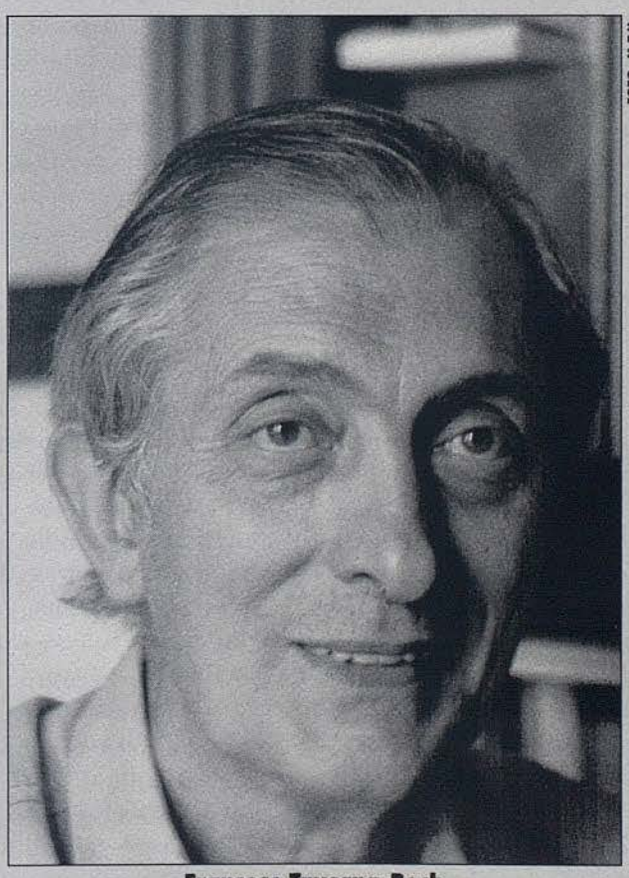

FOTO: M.T.M.

Francesc Taverna-Bech

Xavier Benguerel, per contra, prefereix no editar-ho tot per sistema. Ja fa anys que va decidir enviar a les editorials les obres petites –que es posen a la venda– i reservar-se les obres per a orquestra –que les editorials no venen, sinó que només lloguen. Va prendre la decisió en adonar-se que el lloguer de tot el material de les obres per a orquestra pujava tant que els programadors i intèrprets renunciaven a tocar obres seves per qüestions econòmiques. *Per això, des de fa 10 o 15 anys no he donat a editar cap partitura de les grosses i això m'ha salvat molt. Aleshores jo en sóc el propietari i en faig el que vull. Vaig anar a països de l'antiga URSS, on no tenen divises i no poden pagar res quan es toca música contemporània. En comptes de diners es van fer càrrec del meu allotjament. Si aquella obra hagués estat editada, ja no l'haurien demanat. I en canvi, em van interpretar una obra a la Sala Shostakòvitx a St. Petersburg davant de dues mil persones. Si l'hagués editat, què n'hauria tret del lloguer?, deu o dotze mil pessetes a tot estirar? Això no compensa que et facin una audició d'aquestes característiques, en un lloc tan important, amb uns músics tan bons. He deixat d'ingressar unes pessetes. I què?*

De la mateixa manera que Xavier Benguerel s'ocupa d'administrar i difondre les obres per a orquestra, cedeix les obres petites a les editorials musicals perquè en facin l'edició. Als intèrprets, els surt a compte comprar-les, perquè, pagant un sol cop, en són propietaris i en poden disposar com vulguin. Gràcies a aquesta plena disponibilitat de l'obra, la difusió pot ser molt més àmplia. *Quan jo viatjo a Alemanya em trobo obres meves editades en disc, que jo ni ho sabia, perquè aquells intèrprets han comprat la meva partitura. Si aquesta obra no hagués estat editada, i l'hagués conservat en manuscrit a casa meva, mai no s'hauria interpretat i no s'hauria conegut. Per tant, si tens en manuscrit obres de tipus petit, fas que la difusió sigui pràcticament impossible.*

Xavier Benguerel ho va tenir fàcil per editar a l'estranger fins als anys 70. Aleshores el món de l'edició de llibres i de música va patir un fort daltabaix amb l'extensió universal de la màquina fotocopiadora. Les editorials van deixar d'ingressar molts diners i, de retruc, els escriptors i compositors. *És fàcil aconseguir fotocòpies il·legals d'exemplars originals*, es queixa Francesc Taverna. *Es pot acudir a l'editorial per comprar una obra i, al cap de poc, retornar-la perquè no agrada. Mentrestant s'ha pogut fotocopiar. Fins i tot el Conservatori de Barcelona permetia fins fa poc que els alumnes s'examinessin amb fotocòpies de les obres, actitud que normalitzava una pràctica il·legal.* De fet, amb la venda de les partitures ja comencen les trampes: el propietari en pot fer tantes còpies com vulgui impunement, sense que editors o compositors en puguin treure cap benefici.

FOTO: P. VIRGILI

Joan Guinjoan

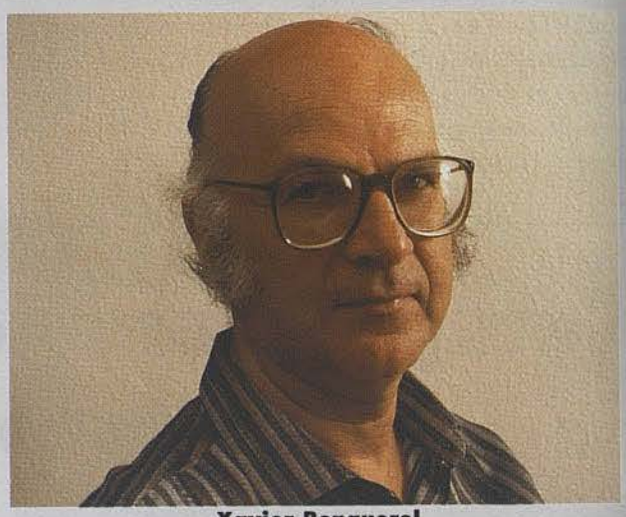

Xavier Benguerel

A més de facilitar la difusió de les obres, les editorials aporten altres avantatges als compositors. Per a Albert Sardà *l'únic bo de les editorials* –d'algunes editorials– *és que si en algun moment toquen una obra teva a qualsevol lloc, en un tant per cent elevat dels casos se n'assabenten i poden cobrar els drets. Jo, en canvi, no podria estar tot el dia vigilant què es toca meu i què es deixa de tocar. A part que no crec que sigui aquesta la meva funció.*

Si l'autor decideix finalment editar l'obra, li caldrà aleshores enfrontar-se a un nou dilema: triar una editorial. I no són totes iguals. Els beneficis econòmics que rep un compositor pels drets d'edició són força minsos. Per això, esperen de l'editorial, com a mínim, beneficis d'una altra mena. Una editorial amb bones connexions internacionals i disposada a fer una inversió important en promoció sembla que satisfà més els interessos dels compositors. La clau de l'èxit en l'edició està en la dis-

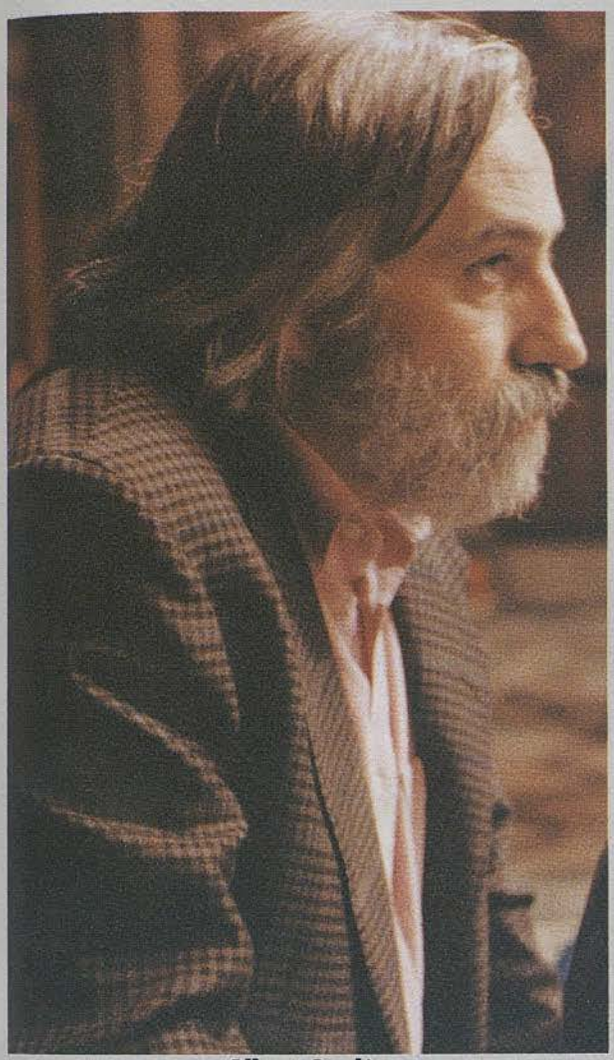

Albert Sardà

tribució de l'obra editada, segons Xavier Benguerel. *Per molta il·lusió que faci editar, sobretot als joves, si l'editorial no és generosa i no en fa una distribució fins i tot gratuïta a universitats, conjunts de cambra, etc., aquella partitura fatalment acaba en un armari plena de pols.* Joan Guinjoan defensa també la necessitat de difondre l'obra, tot i que de manera selectiva. *Potser sí que també les editorials petites fan catàlegs amb les novetats, però on s'envien? Em penso que no saben ben bé quin és el mercat i no hem d'oblidar que la música contemporània té el seu mercat específic.* Albert Sardà, per la seva banda, considera que en la difusió de la música el paper de les editores no és el definitiu. *Si les editores fessin molt bé la seva tasca, la promoció, tothom hi guanyaria. Ara bé, ells diran* –i potser tenen raó– *que, per molta promoció que en facin, ningú no els ho compra.*

Hi ha algunes editorials que pròpiament no editen, sinó que només fotocopien i distribueixen. Segons denuncia Albert Sardà, *moltes vegades l'autor ha fet l'obra d'orquestra amb tot el material, que se l'ha pagat de la seva butxaca, i l'editora es limita a passar factura del lloguer del material. I, a sobre, l'autor només rep el 50 % dels drets del lloguer. En aquest cas crec que és excessiu el paper de l'editor, quan no ha copiat l'obra ni la té editada, sinó que només l'administra. I després, quan els programadors et diuen que no volen tocar la teva obra perquè el material és massa car, nosaltres què hi podem fer? No hi ha dubte que els compositors rebem bastonades per tots costats, perquè, per una banda no es programen les nostres obres i, per l'altra, els editors ens cobren massa.* Si l'autor té molt d'interès que la seva obra es toqui, de vegades es veu obligat a intercedir davant de l'editorial en nom dels intèrprets per aconseguir una rebaixa del preu.

El valor de la música contemporània és potser el punt més conflictiu d'aquesta polèmica. Francesc Taverna es lamenta de la situació: *Jo sé de gent que ha llogat a Londres el material i els ha sortit molt més barat que no pas aquí.* Albert Sardà coneix la problemàtica com a compositor i alhora organitzador de concerts. *Nosaltres deixem de fer de vegades un concert perquè ens costa caríssim llogar el material. I és que algunes editorials tenen uns preus prohibitius. De fet, no hi ha una norma general per fixar què val una obra. S'hauria d'arribar a uns criteris que permetessin unificar totalment les tarifes.*

I és que programar una obra contemporània –sotmesa als drets d'edició i d'autor– surt molt més car que programar una obra d'un autor consagrat i que és de domini públic. *Els meus enemics* –explica Albert Sardà– *són el senyor Mozart, Beethoven i Schumann.* I Jordi Cervelló matisa: *Hem de lluitar contra els millors compositors de la història, amb les seves millors obres i que, a més, són conegudíssimes. Els pintors ho tenen millor perquè munten la seva exposició i mai no es barregen amb un Velázquez, mentre que la nostra obra sempre va al costat de la de genis.*

I els enemics dels autors contemporanis catalans no són només els genis del passat, sinó també els de l'actualitat, tal com explica Albert Sardà: *Un director d'una entitat es va estranyar que tingués el mateix preu una obra meva que una de Berio, perquè* –segons ell– *Berio és més famós que jo i la gent aniria més al Palau de la Música. Dubto molt, però, que amb l'educació del públic barceloní, s'ompli més el Palau per sentir Berio que no Sardà. En tot cas, jo tinc més amics a Catalunya que no pas Berio. En fi, crec que s'ha de cobrar igual, per minutatge.*

Sigui com sigui, la música contemporània surt massa cara per a alguns, que reclamen mesures extremes. Catalunya Música volia enregistrar el XI Cicle de Música Contemporània de Barcelona, sempre que els autors renunciessin a cobrar drets d'autor i d'edició. Albert Sardà, president de la Fundació per a la Música Contemporània (organit-

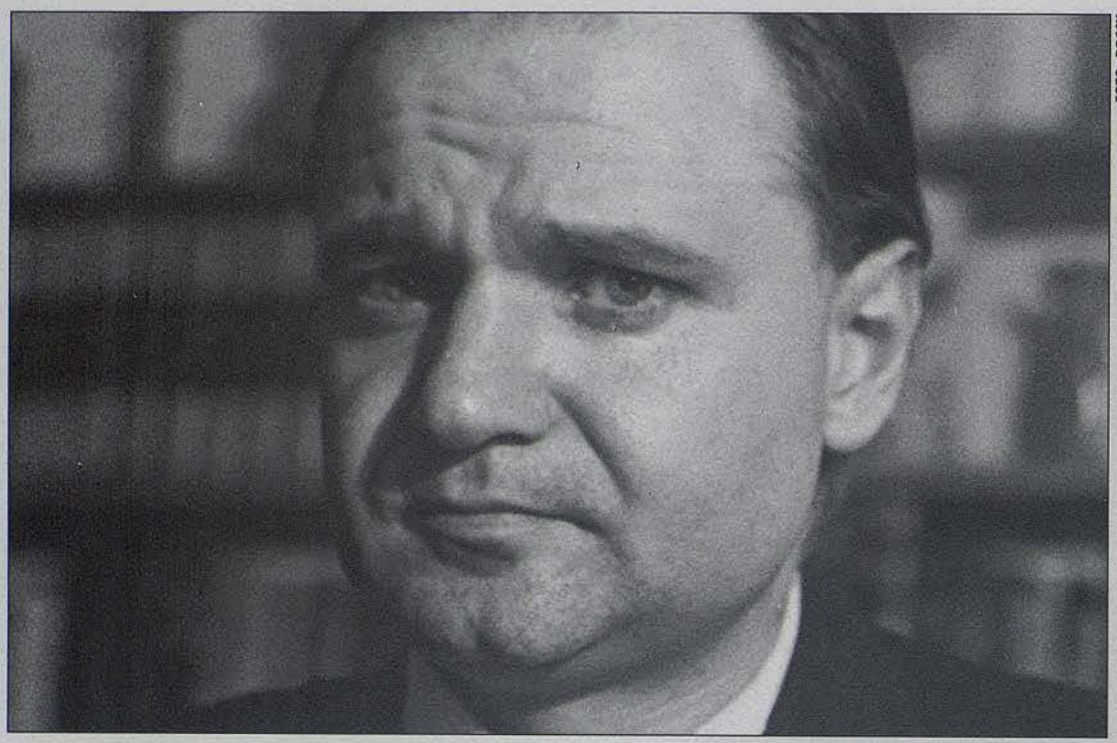

FOTO: BOSCH

Jordi Cervelló

zadora del cicle), va negar-se a pactar amb aquesta emissora. *Em sembla alarmant que Catalunya Música –una emissora pública catalana– no pugui enregistrar un cicle en què s'estrenen 14 obres catalanes, un cicle en què el 70 % de la música és catalana, i que hagi de ser RNE qui faci l'enregistrament, perquè RNE no em demana que renunciï als meus drets.*

De fet, ja fa temps que Catalunya Música emet poca música catalana contemporània i, per fer-ho, s'empara en criteris d'índexs d'audiència i de rendibilitat econòmica. Pel que fa a aquesta qüestió, Jordi Cervelló és taxatiu: *Els poders públics haurien d'intervenir perquè una ràdio que paguem entre tots emeti més música catalana. Per finançar les estrelles de la ràdio, sí que hi ha diners. Per a la cultura, res de res.* La justificació econòmica no convenç els compositors. Per a Benguerel hi ha moltes solucions possibles abans que no fer res. *Si es toqués una obra meva que no està editada al Palau de la Música i Catalunya Música mostrés interès per retransmetre-la, podríem arribar a un acord. La veritat, però, és que no fan ni aquest pas d'aproximació.*

Francesc Taverna entén fins a cert punt les reticències de les emissores. *És absurd que la ràdio hagi de pagar* –com fa ara– *el lloguer de material per retransmetre una obra, quan els intèrprets o els organitzadors ja han abonat aquest import i són, realment, els qui lloguen el material. La ràdio no hauria de pagar aquest lloguer, però sí un altre cànon.*

En realitat, tots els autors coincideixen a afirmar que la manca de difusió de la música catalana contemporània no és per un problema pressupostari, sinó cultural, social i polític. Per a Albert Sardà *no és veritat que no es programi música catalana pel cost de l'edició, sinó perquè les programacions són molt dolentes. L'única entitat que es preocupa una mica de la música contemporània és l'OBC, tot i que no gaire. Les altres, com Palau 100, Ibercamera..., res de res.* I Xavier Benguerel concreta: *Aquestes institucions estan subvencionades i només toquen música de gent morta, i consti que a mi m'agrada molt aquesta música. Ara, que en una programació de seixanta obres, no n'hi hagi ni una d'un compositor català contemporani, i això temporada rera temporada, em sembla una grolleria, absolutament vergonyós. I per aturar això els polítics no necessiten molts milions, sinó motivació.*

Albert Sardà també apel·la als polítics perquè hi intervinguin decisivament. *Les polítiques culturals actuals de les administracions públiques no fan res per la música contemporània. Només es fa política de cara a l'espectacle i, amb aquest pla, s'estan carregant el patrimoni musical català.* Els compositors denuncien, per tant, la manca de sensibilitat dels polítics i també dels organitzadors de concerts. Aquests últims argumenten que el públic no demana la seva música i, per tant, no poden incloure-la. Albert Sardà troba fàcil rebatre l'argument: *Si tu programes Mozart, Schumann, Beethoven i un compositor nostre, tindràs el mateix públic que si programes Mozart, Schumann, Beethoven i Sibelius. També s'escuden dient que no fan música nostra perquè les orquestres estrangeres no volen "tocar-nos". Potser és veritat que les cinc millors orquestres del món ja tenen un programa tancat i no accep-*

Concerts de música contemporània amb entrada gratuïta i cost de drets editorials elevats

ten suggeriments, però les que normalment ens visiten, ens tocarien de bon grat. El cost seria més car, perquè s'hauria de pagar el lloguer de material, però tenint en compte que una orquestra d'aquestes ja costa una milionada, pagar cinquanta mil pessetes més tampoc no és cap ruïna.

Joan Guinjoan comprèn fins a un cert punt que no es programi música contemporània catalana. Es toca allò que la gent demana i compra, és lògic. ¿Com podem pretendre que es programi música contemporània catalana si no se sap pràcticament ni qui és la gent que en fa? Abans de queixar-nos a uns i d'altres, els mateixos compositors hauríem de lluitar per allò que ens interessa; ens hem de moure i fer soroll.

Malgrat les dificultats compartides pel col·lectiu de compositors, fins ara no s'han agrupat amb prou força per fer arribar conjuntament les seves queixes. L'Associació Catalana de Compositors va reunir-se amb les editores per demanar que rebaixessin les tarifes. En cas que no atenguessin la petició, l'Associació crearia la seva pròpia empresa editora. A la fi, ni van arribar a un acord ni van constituir-se en editors per manca de diners.

Segons el parer de Joan Guinjoan, la situació actual de la música contemporània catalana és depriment en comparació amb d'altres èpoques. *A mi em sap greu, però els anys 70, en època de Franco, se sentia molta més música contemporània a Barcelona i hi havia molta més inquietud musical que no pas ara.* De solucions, els compositors en veuen moltes. Que es creés una nova orquestra simfònica, que es fessin més concerts, que s'encarreguessin més obres als compositors actuals i se'ls reconegués la trajectòria, que els mitjans de comunicació els reservessin més espai i atenció, que es creés una bona editorial i distribuïdora musical o que es donés suport a les que ja existeixen.

Abans de reclamar mitjans, els compositors sol·liciten, però, bona voluntat de les institucions públiques. Albert Sardà és prou conscient que la música contemporània passa un moment delicat a tot arreu. *La diferència es troba en la sensibilitat i la consciència política. França, Anglaterra o Itàlia assumeixen amb normalitat la tasca d'ajudar els compositors i així, dintre de les programacions, sempre reserven un espai per als autors contemporanis. Aquí, ni parlar-ne.*

MAUD TORTELIER
Memòria i vivència d'una gran nissaga musical

El passat mes de març Barcelona va acollir una sèrie d'actes, organitzats conjuntament per l'Institut Francès i l'Escola de Música Juan Pedro Carrero, amb un comú denominador: la voluntat de retre homenatge a una de les figures cabdals del violoncel en el nostre segle, el gran Paul Tortelier. El record emocionat d'aquest genial intèrpret i compositor –nascut a París, el 21 de març de 1914, i mort sobtadament l'any 1990, en plena activitat–, revifat especialment per la presència de la seva vídua, la també violoncel·lista Maud Tortelier, i de la seva filla Maria de la Pau, va centrar l'activitat musical de la nostra ciutat durant una setmana.

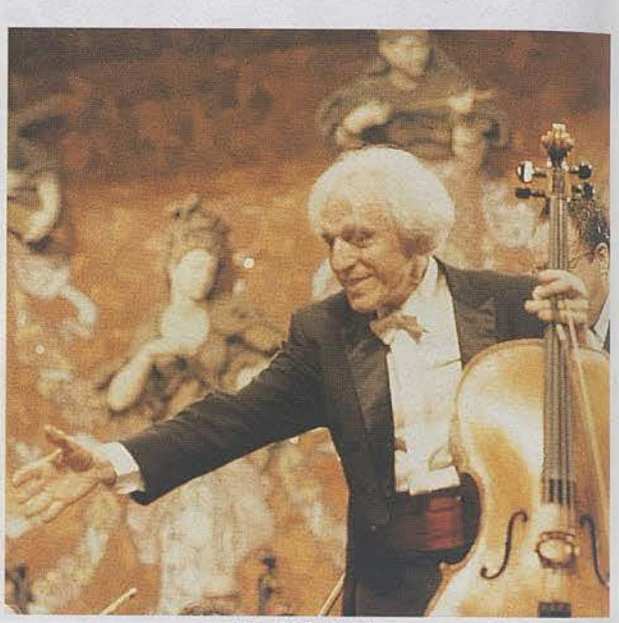

Paul Tortelier

per CARME MARTÍNEZ

L'entrevista que aquí reproduïm es va realitzar a la fi d'una de les intenses jornades de *master classes*, i va comptar també amb la presència i la valuosa participació de Maria de la Pau i de Marçal Cervera. M'interessava, per sobre de tot, recrear una personalitat, un clima familiar, unes vivències, una filosofia, un *esprit*... I crec que, gràcies als meus interlocutors, el lector podrà descobrir un vívid retrat d'una de les personalitats musicals més fascinants del nostre temps: la de Paul Tortelier.

–Senyora Tortelier, fa pocs dies que llegia una interessant biografia del seu marit, una mena d'autoretrat realitzat a partir de diverses converses amb l'escriptor i director d'orquestra David Blum. La veritat és que la trajectòria vital del seu marit és tan apassionant que se'm fa realment difícil escollir només uns quants aspectes de la seva personalitat, uns quants episodis de la seva carrera, per comentar-los aquí amb vostè... En fi, el llibre comença amb la descripció d'una classe de Tortelier a Arto Noras, un dels seus millors alumnes en els anys seixanta, sobre la *Tercera suite per a violoncel* de Bach; una classe, per cert, excepcionalment llarga... Sembla que el mestre va passar-se tot un dia treballant sobre la primera frase del "Preludi", sobre... dotze notes!

–Ah, sí! Podia passar-s'hi hores, sobre tres notes... Però, per això, li calia trobar-se amb algú d'un cert nivell, amb un cert bagatge violoncel·lístic, amb qui pogués discutir... Aquest noi... bé, noi en aquella època, es va passar gairebé sis anys a París treballant amb el meu marit... Va arribar amb una bona formació, tocava ja molt bé; però ho va refer tot, va treballar això que jo deia avui..., justament, li ho vaig fer treballar jo mateixa, la prise du son... *Imagini que va treballar fins a gairebé caure malalt, perquè realment hi volia arribar, però ja tenia una edat en la qual els músculs no són tan maleables com quan s'és una mica més jove, i li va costar molt... Però ho va fer, tot i que ell mai no va ser massa flexible per naturalesa...*

–Era aquest, el tret principal de la personalitat del seu marit, aquesta enorme capacitat de concentració absoluta? Tinc entès que va deixar refredar molts plats a taula...

–...Ah, sí, és veritat... (tothom riu). *Jo el cridava a dinar, i ell sempre, "sí, ja vinc, sí, ja vinc"...*

–...I no venia.

–No, però era sincer quan em deia "ja vinc"... Ell volia venir, volia venir..., però hi havia sempre alguna cosa que li calia acabar... Dit això, mai no em va dir: "ah, no, deixa-ho per més tard, haig de treballar..." Ell volia ferme contenta sempre: si jo el cridava, calia que vingués. Però també menjava bé, disfrutava menjant...

–De fet, em sembla que s'identificava a fons amb allò que feia en cada moment...

–Sí, exactament. I si era amb mi, era la mateixa cosa. Jo no el veia pas sovint... És el que he dit sempre; teníem una vida extremament ocupada per moltes coses, pero si ell estava amb mi, estava amb mi. Llavors, jo preferia que hi fos menys sovint, però que fos intens, voilà.

–Hi ha una cosa extraordinària, l'episodi del kibbuts..., vostès van deixar-ho tot, la carrera, etc., per viure durant un any en un kibbuts...

–Sí, però en realitat no vam anar-hi per un any... En el nostre ànim hi havia l'íntima convicció que ens hi quedaríem de per vida... No som jueus, però volíem viure l'experiència d'un comunisme "aplicat". Bé, la cosa no és completament exacta ni pura, el capital israelià és a Amèrica, i tot això... però a Israel la gent vivia en col·lectivitat, sense diners, i era això el que volíem conèixer, aquest tipus de vida. Llavors, van acceptar-nos, però a prova, d'entrada perquè nosaltres no érem jueus. Vam anar a viure a un kibbuts d'extrema esquerra..., perquè hi ha diversos tipus de kibbuts, hi havia kibbuts religiosos, hi havia kibbuts socialistes... però nosaltres volíem conèixer... Tots dos teníem idees molt d'esquerres, i va ser magnífic... De fet, el que ens va fer marxar va ser la Guerra del Sinaí. Nosaltres dos havíem marxat de tournée, *a França, però els nostres fills s'havien quedat allà amb la germana del meu marit, que havia vingut al kibbuts amb nosaltres. Mentre érem fora, es va declarar la guerra, i l'ambaixada va creure que no era prudent que els súbdits francesos s'hi quedessin, que era massa perillós, així que ens van enviar els nostres fills. I, justament en aquell moment, van proposar al meu marit una plaça de professor al Conservatori de París i, per la seva mare, no ho va voler refusar. Ho va fer per la seva mare. Per a ella suposava un gran honor..., què podia fer ell? La mare havia fet tant per ell... El meu marit li devia això... Va ser molt dur per a nosaltres, d'altra banda, rehabituar-nos a*

Maud Tortelier

tot... La nostra marxa d'allà va ser accidental, se n'adona? Nosaltres volíem quedar-nos-hi.

–Quins eren els valors del seu marit? Quins van ser els valors que el van portar a una experiència d'aquest tipus?

–Per al meu marit tot era amor, en la vida. El col·lectivisme per a ell era una forma d'amor als altres, al proïsme. Inconscientment, tots estimem: hi ha qui estima la religió, hi ha qui estima la natura... El meu marit era molt humanista, en aquest sentit; s'estimava molt la gent, sempre estava disposat a escoltar la gent. Sabia escoltar, sabia recordar, tenia una memòria extraordinària! Sabia recordar l'essencial de totes les situacions. Li agradava conèixer les opinions dels altres; quan agafava un taxi, no es quedava tranquil al darrera, no, li agradava xerrar sempre. Els taxistes saben molt, en saben de tot; recullen en el seu cotxe tota mena de gent, actors, mariners... S'aprèn molt de la gent del taxi. Va aprendre molt, d'ells.

–Una de les coses que Tortelier explica al llibre em va cridar especialment l'atenció. Diu que, quan era jove, no anava mai als concerts, perquè no tenia ni el temps ni la curiositat d'anar-hi... Segons ell "és un perill per als joves voler conèixer massa coses, com és una mica la tendència ara. En saben tant, que perden de vista l'essencial. S'aprèn, s'aprèn, sense tenir temps per pensar, es dispersa l'energia...".

–Hi ha una manca de concentració, això és segur. Bé, per a les dones és una cosa corrent, perquè fem massa coses, oi? La concentració és quelcom molt difícil, per a una dona; és per això que les carreres femenines són difícils, perquè cal saber sacrificar algunes coses... Pel fet de fer una carrera, no cal oblidar que tens un marit, que tens uns fills... Cal fer les coses de la casa... Hi ha sempre alguna cosa material al costat. Un home se'n pot alliberar. Un home pot. No té cap mèrit, llavors, no? –riu–. *Per tornar a la seva pregunta, el meu marit va tenir la sort de treballar amb excel·lents professors, però també va reflexionar molt ell mateix. Quan va obtenir el seu* Premier Prix *al Conservatori, va ser justament perquè va tocar de manera diferent a la que havia après a la classe. Havia buscat ell mateix, als seus setze anys, les seves digitacions pròpies, buscava sempre la qualitat... Al mateix temps, desitjava assolir una formació de compositor, per poder comprendre millor les obres que interpretava.*

La seva mare el va estimular molt, en aquest sentit. El meu marit va treballar a fons l'harmonia, va aprendre a concentrar-se i a apropar-se a les obres per ell mateix; és veritat que no tenia necessitat... És veritat que no sortia, no hem sortit mai, de fet. No hem anat mai als concerts. Ell només tenia necessitat de crear...

–També deia que massa informació ofega una mica la creació...

–Exactament. Aquestes van ser les idees que li van permetre escriure, perquè es concentrava sobre ell mateix...

–Crec que mai no li va interessar res, fora de l'escola francesa... Deia que era la millor escola, perquè, per influència de la tècnica de l'esgrima, afavoreix la flexibilitat del canell...

–Sí, sí, es cert... La flexibilitat del canell, sí, això és molt francès, no és germànic en absolut...

–Diria que és aquesta, la característica essencial de l'escola francesa?

–Podríem dir que sí... Hi ha, de totes maneres, gent que toca molt tensa, a França... Hi ha hagut una âge d'or *del violoncel, a França: durant la guerra, Pierre Fournier, André Navarra i Tortelier eren "els tres mosqueters". El de més edat, Fournier, del qual jo vaig ser alumna, Navarra i Tortelier, que era el més jove. Aquesta era vertaderament una gran escola, va ser una època fantàstica, única...*

–Vostè el va empènyer molt a deixar definitivament l'orquestra i lliurar-se plenament a una carrera de solista...

–Sí, és cert, encara era a l'orquestra, quan ens vam casar, però gaudia ja d'una reputació, tot i ser molt jove; havia fet audicions per a directors d'orquestra... Perquè, en aquella època, tot era molt diferent, no hi havia discos; no es feia una gravació i s'enviava, que és el que fa la gent ara. Sí, hi havia discos, però eren només per a aquells que ja havien fet carrera... També es gravava d'una sola tirada tota l'obra, mentre que avui, si alguna cosa no va bé, es pot refer... per això jo no escolto mai les cassets que m'envien. El meu marit tampoc; no ho va fer mai. El meu marit va fer la seva carrera... Tenia molt pocs diners, perquè venia de la classe obrera –el seu pare era ebenista–, però cada any, des que va obtenir el seu Premier Prix, *va oferir un recital a París, pagant les despeses de la seva butxaca... És quelcom que ja no es fa, avui dia; ara fas discos, i t'espaviles amb això, mentre que en aquella època calia fer el teu recital cada any. I costava car...*

Costa creure que aquesta dona menuda d'ulls increïblement blaus i penetrants, que mostra en tot moment una vitalitat, una energia i una personalitat extraordinàries, hagi pogut passar quaranta-cinc anys de la seva vida com a ombra pacient i fidel del seu marit: preparant dinars que es refredaven invariablement a taula, governant la família –de vegades en solitari– a través dels oratges de la vida quotidiana, aconsellant i assistint professionalment un dels millors violoncel·listes del món, emportant-se casa i fills a coll-i-bè allà on calgués i donant a llum en un hospici si calia..., posant, en definitiva, tot el seu ésser al servei de l'home que estimava i renunciant a una carrera pròpia –que hauria estat brillant– per amor, sempre –i només– per amor. Maud Tortelier és una lliçó viva i admirable d'amor, sota la seva forma més noble: la de la renúncia personal, la del sacrifici del propi "ego". Com ella mateixa em deia, darrera d'un Tortelier hi ha sempre algú... I molt sovint és una dona qui queda a l'ombra. Mare, esposa, germana... La història de la música n'està plena, d'exemples. Potser algun dia, quan un dels nostres rebesnéts obri una enciclopèdia musical, podrà trobar una presència femenina més –diguem-ne– equilibrada en les seves pàgines. Voldrà dir que més homes estimen més...

–Quina va ser la influència de l'un sobre l'altre, violoncel·lísticament parlant?

–Sí, sí –riu–. *Això em va fer molt de bé. Però jo no vaig ser mai la seva alumna. He viscut amb ell, he tingut la lliçó a casa durant quaranta-cinc anys...*

–Em sembla que ell també es va inspirar molt en vostè... –intervé Marçal.

–Bé, jo podia potser aportar alguna cosa; diguem que no teníem les mateixes qualitats... Primer, jo vaig intentar aprofitar el seu ensenyament; jo només tenia divuit anys, em quedava tot per aprendre. Ell m'ha format musicalment. D'altra banda, quan ens vam casar, em va posar de seguida a les mans d'un professor d'harmonia, Gallon. Després, van arribar els nadons..., però jo escoltava sempre tot allò que ell em pogués dir. Jo tenia la sort de posseir certes qualitats de so, de vibrato, *gràcies en certa manera a la conformació de les meves mans. Perquè jo tinc mans petites però flexibles, molt flexibles, potser jo el vaig poder ajudar a desenvolupar-se en el pla de la qualitat sonora. En la tècnica, mai...*

–Tres fills, tres músics...

–No podia pas ser d'una altra manera. Les coses es van fer per si soles, ningú no va pensar a dir... El meu pare era violinista, i jo mai no vaig pensar a fer altra cosa que música.

–La música era el llenguatge de comunicació de la família, crec jo –intervé Marçal–. *Així ho vaig viure jo...*

–Què li agradava fer, al seu marit, a més de la música?

–Oh, tot. Ell hauria fet de tot, li agradava fer de tot.

–Els passeigs amb bicicleta semblen haver estat memorables...

–Ah, sí. El primer de tot era la bicicleta. El meu marit adorava enormement la natura, i la bicicleta era l'únic mitjà per prendre els petits camins i trobar-se sense

Paul i Maud Tortelier

sorolls, al si de la natura. Aquesta va ser la primera cosa que vam fer plegats, fins i tot vam fer tàndem, a la Bretanya... Ah, sí, vaig viure aventures increïbles, amb ell. Pascal va tenir la seva primera bicicleta als tres o quatre anys; fins llavors, anava de paquet, darrera meu... Hi va haver una època en la qual cada un de nosaltres portava un nen al darrera, Pau ja hi era. Fèiem la costa de Normandia, la Bretanya, tantes excursions...

–Vostè, Pau, va tocar molt amb el seu pare. Com eren les *tournées* amb ell? Era autoritari, exigent? Volia imposar-li la seva visió?

–Els concerts que fèiem plegats anaven molt bé, perquè jo em sentia molt propera a ell i, musicalment, teníem la mateixa pulsió, sentíem les coses de la mateixa manera. Naturalment, em donava consells, però no vaig tenir mai cap problema amb ell, perquè el piano no era en els seus dominis; potser xocava més amb el meu germà Pascal, perquè era violinista...

–Ell valorava molt les qualitats de la seva filla –apunta Maud–, *perquè ella sap retenir-se per deixar passar el violoncel, i no tots els pianistes saben fer això, retenir-se tot conservant les qualitats de la interpretació per deixar passar el violoncel... El violoncel té una tessitura molt perillosa...*

–A més –afegeix Maria de la Pau–, *jo vaig començar molt aviat a acompanyar els alumnes del meu pare, i això em va proporcionar, des de molt jove, una gran experiència...*

–Cal, naturalment, parlar de Casals, dels moments que van viure al seu costat...

–És difícil parlar d'això –dubta Maud–, *es tracta de moments únics en una vida... Casals estava absolutament perdut, a Prades, completament sol, i patia terriblement perquè no volia tornar a Espanya. Estava completament aïllat. Prades era una vila on no hi havia res de res... Durant el Festival, al poble estaven molt contents de fer diners, d'animar una mica el comerç. Van fer grans esforços, perquè al començament res no era previst: de sobte, un centenar de músics que arriben, i no hi havia dutxes, no hi havia res, les habitacions d'hotel eren per a camperols, el terra estava brut, la roba de llit, no en parlem... El primer Festival va ser una cosa...*

–Va ser durant el primer Festival que vostè va néixer, no? –m'adreço a Pau.

–Sí, sí –respon Maud– *Estàvem convidats el meu marit i jo a tocar a l'orquestra. El meu marit hauria acceptat tocar al darrer faristol... Per Casals hauria fet qualsevol cosa... Bé, Casals va ser molt gentil i li va oferir la plaça de primer violí. Jo, però, esperava el nen, i era difícil donar a llum en un poble com aquell, jo estava inquieta, i... Però pel meu marit, jo hauria fet el que fos... Vaig donar a llum en*

Maud i Maria de la Pau Tortelier amb Marçal Cervera

un hospici de vells, i finalment no va ser... Casals havia dit: "es dirà Pau, com jo...".

–"Ell"?

–Bien entendu, voyons... –respon amb sorna Maud–. *Sempre "ell".*

–Quin masclisme, oi? –somriu Marçal.

–..."Ell es dirà Pau, i a més jo en seré el padrí". Això va dir Casals.

–Res a dir-hi, oi?

–No, no, res a dir-hi... Naturalment... I, bien entendu, *va ser una senyoreta el que va arribar.*

–Tinc la impressió que això us va agradar... –insinua Marçal amb malícia.

–Llavors, jo no hi vaig poder tocar, però les coses es van organitzar de manera que jo tingués un cangur per al nadó i pogués assistir als assaigs. I pel Festival següent, jo també vaig tocar a l'orquestra. Casals, en aquella època, coneixia ja el meu marit i l'estimava molt. Li havia dit, vostè segurament ho ha llegit, que quan ell tocava, el violoncel parlava. El valorava molt. Vam passar moltes tardes amb ell, jugant al dòmino, al joc de l'oca... Un dia li vam tocar el Doble Concert. *Recordo que ell va dir, parlant de mi, "elle est adroite, elle est adroite..." (és destra, té traça), amb el seu accent català, que m'encantava... Perquè el meu marit va escriure molts saltironets, en aquest concert... Casals va fer una gran obra, que va ser treure de l'ombra les* Sis suites *de Bach. Això li va demanar deu anys de treball... Va ser quelcom d'admirable.*

–Per al seu marit, Bach va ser sempre el més gran...

–Ah, sí! Per al meu marit, Bach era... Nosaltres no som creients, el meu marit no és..., no era creient, però per Bach, hi esdevenia. Per amor a Casals i a Bach, hauria pres una religió, per fer-los contents; però ell no era creient...

–Tortelier va aportar una important innovació a l'instrument, la *pique coudée*. Crec que el seu fill Pascal té quelcom a veure en aquest tema... Tinc entès, que Tortelier, per comodiat, li afinava el violí entre les cames, com si fos un violoncel, i Pascal, aleshores un nen, li va fer notar que l'instrument sonava pitjor que en la posició habitual. Llavors, el seu marit va buscar una posició més horitzontal també per al violoncel...

–Sí, exactament, és així com va trobar la pica.

–La utilitzen molts violoncellistes?

–Sí, bastants. Sap, és molt difícil acceptar una cosa nova. A Alemanya, també van fer una pica diferent, simplement més llarga, no com la de Tortelier, que té forma de colze. El que passa és que la pica alemanya, com que és tan llarga, és massa flexible i cedeix, i això no és bo per a l'arc...

–I no és pas bo per al pit, perquè el pes li ve a sobre –intervé Marçal–. *El que és interessant de la pica Tortelier, és que el pes va cap a baix i el pit queda lliure.*

–Exactament. Miri, quan Rostropòvitx va provar la pica, vaig ser jo qui la hi va portar, a la Salle Pleyel. Li vaig dir, "teniu, de part de Paul", perquè el meu marit no hi podia anar, i... "Rostro" em va telefonar l'endemà, i em va dir si hi podia tornar per explicar-li com ho havia de fer amb la pica. La va col·locar i jo li vaig ensenyar... Perquè, quan es toca amb aquesta pica, cal redreçar una mica més les espatlles... Bé, la va provar, i em va dir que tocaria amb ella l'endemà a Oslo. I ho va fer. Però malauradament, la primera pica no era d'una gran estabilitat, era encara de fusta i no era ben bé a punt, se secava fàcilment, i no... Després es va fer aquesta, que aguanta perfectament.

–Ah, sí? –somriu Maud.

–Sí, sí. Ella no se'n recorda... Llavors, jo recordo alguns consells tècnics que em donava, però, de fet, trobava... Evidentment, jo havia treballat el violoncel a Barcelona amb els principis de l'escola Casals, i ella trobava bé el que jo feia, des del punt de vista tècnic. Tractàvem, doncs, qüestions de sonoritat, de vida, aquestes coses que diu aquí, i que no són coses tècniques. I de Paul Tortelier mateix, no he sentit mai dir res de tècnica; continuava en aquesta via de fer sortir la música, fer sortir l'expressió, comunicar, vet aquí. D'ell no em recordo pas d'haver rebut..., excepte pel que fa al primer dit (riu), *però la resta, ell trobava que era al seu lloc.*

–Feia cantar molt als alumnes, oi?

–Feia cantar, feia ballar, se n'aprofitava, eh? –riu Maud–. *Feia ballar les noies maques, ho deu haver vist al vídeo, no?*

Aprofitava per abraçar-les! –explica amb humor.

–Era un lliçó d'entusiasme, la que ell donava –conclou Marçal.

–Com ell deia al vídeo, un músic hauria de ser un professor d'amor, d'amor en el gran sentit etern... El meu marit era un gran amoreux, *és veritat, a part que estava enamorat de mi, però... L'amor omplia la seva vida, i sense cap equívoc, eh? Es tractava sempre d'aspirar a alguna cosa encara més màgica, encara més bella, buscava el millor, el millor del millor,* c'est ça. *Podia semblar "naïf", algunes vegades, però era vertaderament gran. Li diré, senyoreta: era un cavaller, en el sentit més noble del terme* –s'emociona–. *Ell no pertanyia a la seva època. Per a mi, era una mica de l'edat mitjana, en el sentit estètic, molt bell, molt... No vull fer-ne una novel·la, ara... Però és cert que hi havia en ell una noció de la puresa que s'ha perdut des de fa segles, no és veritat? El meu marit era com tothom, però la seva actitud a la vida era la d'un cavaller.*

–Què és allò que vostè creu que quedarà per sempre del seu marit en el violoncel, en la música?

–L'amor, L'amor. Creure en allò que es fa, donar el millor

d'un mateix intentant portar el màxim de gent possible a l'amor de la música. Per mètodes molt simples, de vegades, no? Fer cantar la gent..., ell donava consells molt simples. Fer reunir-se la gent, portar-los a la felicitat pel camí de la música.

–Portar joia a tothom –corrobora Marçal.

–El meu marit deia una cosa: "la réligion chrétienne est sous le signe de la croix, mais la réligion musicale est sous le signe de la joie" *(la religió cristiana és sota el signe de la creu, però la religió musical és sota el signe de la joia). Això deia el meu marit. Perquè ell patia molt veient que el món no és pas feliç, que la gent no... El meu marit era feliç, vostè ho ha de saber... I ens arrossegava a tots... No estava tot el temps content, eh? Però hi havia en ell una energia feroç de voler-la, aquesta felicitat, ell la volia, i això el va ajudar a acceptar moltes coses de la seva vida; perquè no tot són alegries, a la vida, la carrera era molt dura, ell ha anat...*

–És que ell va anar sempre per la vida sense fer concessions... –recorda Marçal Cervera.

–Sense concessions, oui.

–Mai no va buscar el suport d'un grup social qualsevol, sempre un cavaller, com ell era... –afirma Marçal.

–I jo li puc dir que, en quaranta-cinc anys, no he rebut mai ningú a casa meva per interès. Mai. No sé què és això. Fer un dinar per veure si... Mai. I a més, ell sabia que jo tampoc ho hauria acceptat mai. Era un ésser d'una puresa única, un cavaller, i jo era la seva dama, ho reconec, jo era la seva "consentida".

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meva subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat ☐☐☐☐ Nº Agència ☐☐☐☐ Dígit control ☐☐ Nº Compte ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Titular _____ Banc/Caixa _____ Agència _____

Adreça agència _____ Població _____ Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____ Professió _____

Carrer _____ Telèfon _____

Població _____ Dte. _____ Província _____

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ semestral de 2.350 ☐

Faré efectiu l'import mitjançant ☐ taló bancari adjunt. ☐ domiciliació bancària.

Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

El mestre Joan Tomàs, en el centenari del seu naixement

per JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ

El mestre Joan Tomàs i Parés va néixer a Barcelona el 6 d'abril de 1896 i va morir a la mateixa ciutat el dia 7 de novembre de 1967. Aquest és, doncs, l'any del centenari del seu naixement.

Si bé és cert que durant el 1996 altres commemoracions similars han ocupat merescudament diversos espais de remembrança, fent honors a personalitats àmpliament reconegudes a nivells universals –penso, concretament, en el nom de Robert Gerhard–, no per això seria just oblidar aquelles vides més humils que de manera callada ens varen deixar un pòsit d'actituds positives i d'inoblidable memòria, de bonhomia extrema, d'amable tarannà.

Voldria saber fer una breu semblança d'aquell home que esmerçà tots els seus dies a estimar la música i a fer-nos-la estimar, i dirne, encara que de manera concisa, quins varen ésser els trets essencials del seu comportament.

Ja de noi es va sentir fortament atret per la música. L'any 1907 començà els estudis a l'aleshores Escola Municipal de Música. Millet, Canals, Pellicer, Nicolau i Morera varen ser els seus mestres. L'any 1908 ingressà a la secció de nois de l'Orfeó Català i és a aquesta entitat i als seus ideals que va consagrar la seva vida artística.

Així, l'any 1919, el mestre Lluís Millet el nomenà director de la secció de nois. En aquest ordre de coses ja havia dirigit el cor infantil Mossèn Cinto, i simultaniejà, més tard, la direcció de diversos orfeons i grups corals: l'Orfeó del Centre Social de Betlem, l'Escola Coral, l'Orfeó Lluís Millet, la Capella de Música de Terrassa, l'Orfeó l'Avenç d'Esplugues de Llobregat, l'Orfeó Castellarenc de Castellar del Vallès i la Schola Cantorum del Seminari de Barcelona.

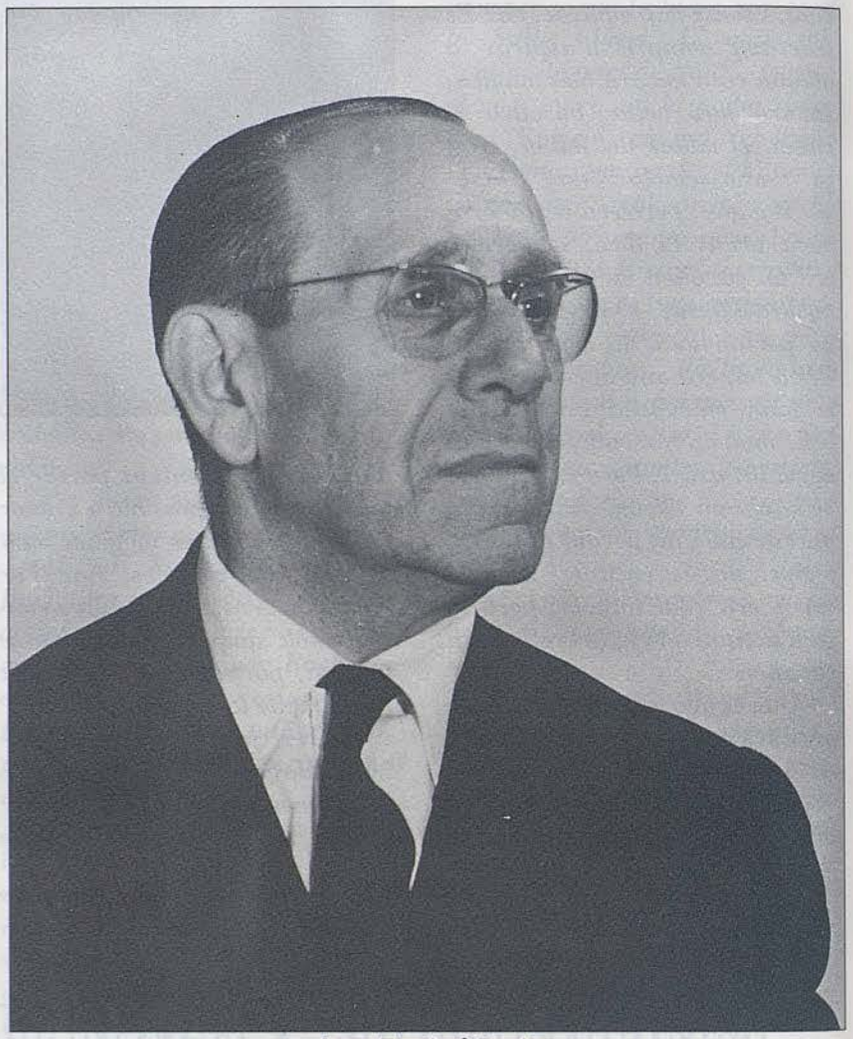

Joan Tomàs i Parés

L'any 1946 va ser nomenat subdirector de l'Orfeó Català. En aquest càrrec va esmerçar tota la seva capacitat, tot el seu entusiasme. Era indubtable la seva vocació i el seu lliurament fou total en tots i cadascun dels aspectes que la vinculació a la institució i a la seva gent li varen demanar.

El mestre Lluís M. Millet s'expressà així en l'escrit commemoratiu del primer aniversari de la seva mort: "Jo vaig trobar-hi un col·laborador incondicional, intel·ligentíssim, amb qui vaig compartir (junt amb el mestre J.J. Llongueres) totes les dificultats (que sempre es troben en tots els camins) i totes les joies, i a qui més d'una vegada vaig demanar consell, fruit sempre de la seva experiència i veterania".

De manera paral·lela a aquells primers fets, i mogut per la gran

estima que demostrà sempre vers la música tradicional, el trobem com a personatge pioner en les feines de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya (OCPC), magna acció etnomusicològica promoguda per la Institució Patxot i dirigida tècnicament pel mestre Francesc Pujol. El mes de juliol de l'any 1922, pocs mesos després d'haver-se constituït formalment l'OCPC, el mestre Tomàs juntament amb el mestre Joan Llongueres varen iniciar una missió de recerca de cançons i de músiques per contrades gironines. Divuit varen ser els treballs de camp que va realitzar per a l'OCPC en companyia de diversos folkloristes. Entre tots, en Joan Amades és el que més va acompanyar i, ben segur, que era el mestre Tomàs qui millor coneixia la història i la procedència de gairebé totes les tonades i cançons que J. Amades va fer servir en les seves edicions.

Certament, el mestre Joan Tomàs va ser qui més materials de música tradicional va recollir en aquelles dates i el seu amor per la cançó del poble és un fet inqüestionable. Les possibilitats de continuar les tasques en aquest camp d'estudis després de la diàspora de l'any 1939 li va venir donada per l'oferiment de succeir el mestre F. Pujol com a cap de la secció de folklore musical de l'Institut Espanyol de Musicologia del CSIC que li féu Mn. Higini Anglès, el seu director. El mestre J. Tomàs hi va estar vinculat durant gairebé vint anys.

En el trienni 1945-1947 va dur a terme diverses missions de recerca per les terres de Conca, Lleó i Sòria, i en aquella institució va publicar dos cançoners, diversos articles i hi va pronunciar conferències. Amb projecció internacional va editar un treball sobre les "Publicaciones de música popular en Cataluña", a l'*Acta Musicológica*, XXXII, Kassel, 1960, portaveu de la Societat Internacional de Musicologia.

Una altra faceta que va ocupar enormement la professionalitat del mestre Tomàs va ser la pedagogia musical. Ultra la vocació didàctica demostrada per exercir com a mestre de cors, no diguem de cors infantils!, s'ocupà com a professor a l'Acadèmia de Música de Barcelona, a l'Escola Blanquerna, a les Escoles del Patronat Ribes, al Col·legi de Sant Ignasi dels pares Jesuïtes de Sarrià i a l'Escola Pere Vila de l'Excm. Ajuntament de Barcelona, havent guanyat brillantment les oposicions per a aquest càrrec l'any 1932.

Tampoc era estrany trobar-lo acompanyant a l'orgue o dirigint cants litúrgics a la capella de música de Sant Pacià, al Centre Sant Lluís Gonçaga o a Sant Felip Neri.

Cal afegir encara a totes aquestes activitats la seva creativitat personal, reflectida en la dedicació que tingué a la composició musical. Cançons per a cant i piano, harmonitzacions de cançons tradicionals per a veu i piano o per a cors a veus iguals o mixtes, cançons infantils, dos poemes corals; *Cançó de les noies maques* i *Migdia etern*, sobre textos de J. Llongueres i Mn. Joan Putí, respectivament, i *Pastoral*, amb text de Domènec Puga i *El colmenero divino*, amb text de Tirso de Molina, ambdues per a cors, solistes i orquestra, són prova i exponent d'un llenguatge afable i entenedor.

No sabria acabar aquesta ressenya sense esmentar la gran vàlua personal i l'altruisme que en el seu tarannà trobàrem sempre tots els qui d'una manera o altra el vàrem tractar. Una llarga llista de virtuts, un dens inventari exponent de capacitat de tolerància i un prolongat registre d'ocasions, en què la humilitat i la modèstia fossin la característica principal d'una actitud, no serien prou per definir la seva qualitat humana.

Potser cal finir aquests mots agraint el fet que ell hagués estat així, regraciant enormement el fet d'haver-lo tractat i conegut i que en tants aspectes hagués estat per a molts de nosaltres un gran mestre.

escola de pedagogia musical
MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES I ESPECIALISTES DE MÚSICA
1996-1997

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

* * * *

❑ Cursos monogràfics
❑ Informàtica musical

* * * *

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
pla de Formació Permanent

Informació:
c/ Portal Nou, 13
08221 Terrassa.
Telèfon (93) 783 79 72,
Fax: 784 05 00
de 9 a 13 hores

Alaire o com una escenografia es menja una dansa

per JOAQUIM VILÀ I FOLCH

FOTO: S. BALCELLS

L'última producció de la temporada passada a l'Espai de Dansa i Música de la Generalitat de Catalunya va ser *Alaire*, espectacle presentat per la Companyia d'Andrés Corchero (coreografia i direcció escènica: Andrés Corchero; escenografia, escultures i vestuari: Jordi Rocosa; música original de Jordi Riera; ballarins: Rosa Muñoz, Estela Lloves i Andrés Corchero. Barcelona, l'Espai, 20 de juny). La presentació de la idea ve signada per Corchero i Rocosa en el programa de mà: *Alaire és un projecte d'investigació continuada entre Andrés Corchero (coreògraf), Jordi Rocosa (artista plàstic) i Rosa Muñoz (coreògrafa). És un treball de col·laboració entre dues disciplines artístiques: la dansa i l'escultura i el resultat d'un treball de recerca que pretén relacionar dos tipus de dinàmiques: la material i la corporal.*

Normalment, quan dos artistes, de camps o de procedències diferents, afronten un treball en comú pretenen partir de zero i autoinspirar-se a partir de les troballes (més de les de l'altre que no pas de les pròpies). A l'hora de la veritat, però, cada artista imposa la seva personalitat i la seva pròpia recerca i el resultat final depèn, essencialment, de l'equilibri de les dues propostes. Això ho sap ben bé Andrés Corchero, ja que en uns dels seus treballs anteriors –els creats en col·laboració amb Feliu Formosa– ens posava a la balança poesia i gestualitat, tot aconseguint una estabilitat i una harmonia gairebé perfectes. Eren dos treballs paral·lels, cadascun amb una fortíssima personalitat que confluïen, se sobreposaven, es confonien en una sola línia emocional i artística. Corchero ha canviat la poesia per la plàstica; el discurs conceptual i sonor de la poesia ha estat canviat pel discurs estètic i visual de la plàstica. Els resultats han estat molt diferents. Abans, de la poesia i el gest, en sorgia un discurs nou i diferent; ara, hi ha un esforç perquè el gest, més mòbil, més adaptable, més dúctil, complementi, doni alè i vida a la proposta plàstica, menys dinàmica i més encarcarada. El resultat –la disposició en el diàleg dels elements– no és pas el mateix: hi ha un element més sòlid que domina –la plàstica– i un altre que s'esforça a treure'n profit: el gest. L'un és al servei de l'altre. Hi ha servitud, no hi ha equilibri.

Jordi Rocosa –tot i que aquí apareix només com a artista plàstic– té una forta personalitat teatral, dramatúrgica, i una història feta de plantejaments i realitzacions artístiques valentes i agosarades. Les seves intervencions són fàcilment emmarcables en dues èpoques: en la primera dominava el cos humà, la seva potencialitat, en un concepte més visceral; en la segona, domina clarament l'objecte concret –estàtic o en moviment– sublimat per una contemplació que li dóna una dimensió decididament poètica. Sempre, però, en qualsevol de les dues èpoques hi ha una especial atenció al moviment. És per això que la conjunció Andrés Corchero-Jordi Rocosa podia ser especialment fructífera. Jordi Rocosa ha dotat els seus elements plàstics d'una bona colla de moviments, a l'espera de la intervenció de Corchero, però el

coreògraf no ha anat gaire enllà.

Quan *Alaire* es trobava en fase d'elaboració, se'n van presentar uns fragments a Cornellà de Llobregat, a l'interior del Castell del Borni, en la inauguració d'una exposició antològica de Jordi Rocosa. En aquella actuació, les pedres, el marc insòlit del castell, la presència emotiva d'un ambient recuperat –l'interior del castell havia estat fins en aquell moment un espai desconegut per als cornellanencs– es va menjar l'escenografia de Rocosa i la coreografia de Corchero. Ara, a l'Espai, la presència dominant dels elements escènics de Rocosa es mengen, també, la coreografia de Corchero.

Andrés Corchero i Rosa Muñoz, amb l'ajut i la col·laboració d'Estela Lloves, intenten fer un discurs personal amb els objectes. Intenten establir-hi un diàleg. Però és el discurs plàstic el que domina i la seva proposta no és recollida pels ballarins. Hi ha moments en què sembla que finalment arribarà a establir-se un diàleg equilibrat entre tots els elements, però de seguida comprovem que el joc coreogràfic perd força i no pot mantenir una conversa enriquidora. L'aire, l'alè del vent, fent moure cossos i escultures, que hauria de ser el punt de convergència, no arriba a fer-se mai present i, així, es perd la dansa, i es perd el poema i resten, imposants, les formes de Jordi Rocosa.

Penso que ens trobem davant d'un error doble, molt comú en el món de la dansa contemporània catalana: la manca d'un guió dramatúrgic sòlid i l'absència d'un director escènic que pugui allunyar-se objectivament del producte. No n'hi ha prou d'elaborar un espectacle a partir d'improvisacions i de troballes "maques", hi ha d'haver la rigorositat d'una dramatúrgia coherent. La sobreposició de les funcions de coreògraf, director escènic i primer ballarí limiten extraordinàriament la visió global del producte resultant i funciona, només, en comptades ocasions. Quan, com en aquest cas, hi ha elements no estrictament coreogràfics d'una forta presència dramàtica, les relacions són molt més difícils d'establir des del mateix escenari i demana una visió més externa que els pugui lligar tots sòlidament. Aquest doble error, tan evident, no acaba de fer-se conscient d'una manera clara en els nostres ballarins i coreògrafs. Massa vegades sortim dels espectacles amb una pregunta que ens burxa amb insistència: *És que no hi ha ningú que vegi abans l'espectacle? És que no hi ha ningú que els pugui dir que això no funciona?* Per què?

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:
Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

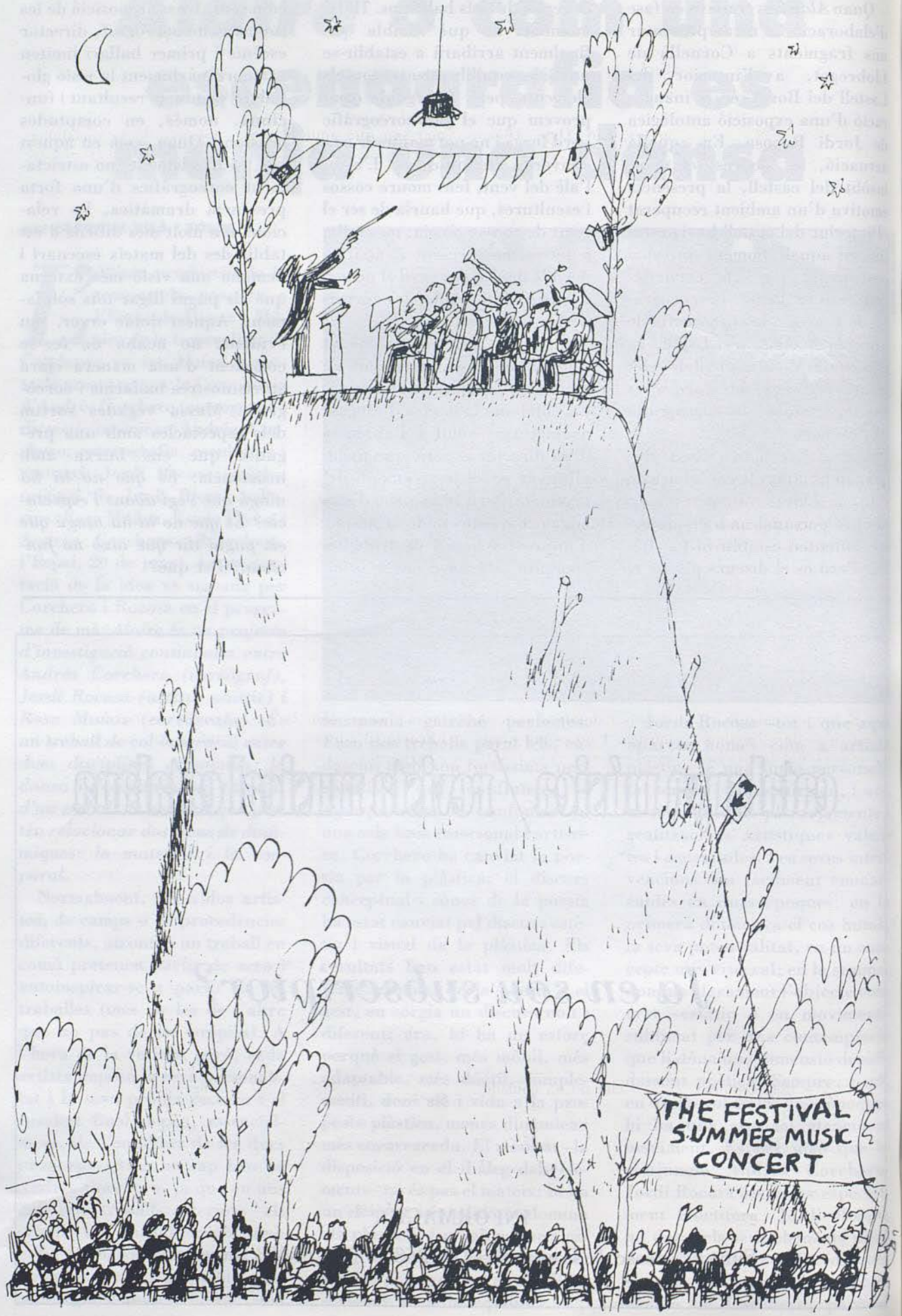
THE FESTIVAL
SUMMER MUSIC
CONCERT

Rimbau, Joan: *La discoteca ideal del jazz*
Enciclopedias Planeta.

Es dóna molt sovint que l'autor d'un llibre no és qui en decideix el títol. Si és aquest el cas de l'obra que ens ocupa, això podria ser un atenuant de responsabilitats per a l'autor de *La discoteca ideal del jazz*, selecció discogràfica que, per la seva parcialitat, manca d'informació i pels greus oblits que hi trobem està molt lluny de ser "ideal".

És lògic i normal que en aquest tipus de seleccions el gust personal de l'autor intervingui de manera notable. És inevitable. Però quan les opcions personals no s'equilibren amb una bona dosi d'objectivitat, sigui per manca d'informació o per manca de voluntat, els resultats poden ser francament decebedors. Des del nostre punt de vista, aquest és el cas de la present "discoteca ideal".

Com a primer i principal defecte hi trobem una total manca d'informació sobre alguns dels millors intèrprets dels diversos instruments utilitzats en la música de jazz. Majoritàriament són músics del període anomenat "tradicional" o "clàssic", però també n'hi ha d'altres que pertanyen a èpoques més recents.

En aquesta "discoteca ideal" no mereixen cap apartat (alguns ni tan sols són esmentats) músics tan importants com els trompetes Buck Clayton, Harry "Sweets" Edison, Cootie Williams, Rex Stewart, Jonah Jones, Joe Newman, etc.; els trombonistes Kid Ory, Dicky Wells, Vic Dikenson, J.C. Higginbotham, Al Grey, Bennie Green, etc.; els clarinetistes Johnny Dodds, Barney Bigard, Buster Bailey, etc.; els saxofonistes Chew Barry, Bud Johnson, Ike Quebec, Arnett Cobb, Gene Ammons, Earl Bostic, etc, els pianistes Willie "The Lion" Smith, Ray Bryant, Monty Alexander; els violinistes Stuff Smith i Eddie South; els bateries Sidney Catlett i Cozy Cole; el guitarrista Al Casey; el cantant Jimmy Rushing; les cantants Ethel Waters, Helen Humes i Carrie Smith, etc.; i no fem la llista més llarga per no cansar el lector.

Gairebé tots els esmentats tenen nombrosos discos enregistrats sota el seu propi nom i figuren en tots els diccionaris i les enciclopèdies de jazz com a figures cabdals d'aquesta música. I no es pot argumentar que es tracta d'una qüestió d'espai per tal de no fer una obra excessivament voluminosa, perquè hi trobem intèrprets de categoria inferior als esmentats, o bé que pertanyen a gèneres musicals al marge del jazz, sobretot, els vinculats a la música llatinoamericana. Així, hi podeu trobar apartats dedicats a artistes tan diversos i inesperats com Frank Sinatra, Mel Tormé, George Gershwin (que ningú mai no ha considerat com un músic de jazz), Astrud Gilberto, Jerry González, Tito Rodriguez, Kip Hanrahan, John Zorn, etc.

Hi ha també errors conceptuals. En l'apartat dedicat al Boogie Woogie (pàg. 92), després d'una descripció insubstancial d'aquest estil i d'esmentar-ne alguns pianistes representatius, diu: "Pero sin duda las figuras más importantes son James P. Johnson, Willie "The Lion" Smith y Fats Waller..." quan tot afeccionat mínimament informat sap que aquests són els tres principals representants de l'estil anomenat de *piano stride*.

Evidentment, l'autor no diferencia els dos estils.

En l'apartat dedicat a la bateria (pàg. 67) diu: "Desde su función primaria casi metronómica hasta su carácter de solista actual..." L'autor sembla oblidar que la missió fonamental de la bateria en el jazz és la d'acompanyament dels altres instruments, missió que quan es fa com cal, és a dir, amb *swing*, no en té res, de "metronòmica".

No seguirem. Ens sembla que amb els exemples anteriors n'hi ha prou.

És important i necessari que en aquest país, on la informació sobre la música de jazz és més aviat minsa, es publiquin obres d'iniciació i orientació com pretén ser-ho aquesta. Malauradament, amb la publicació d'aquesta obra s'ha perdut una oportunitat ben bona per ajudar el nostre públic neòfit a iniciar-se en aquest espès i complicat món de la discografia jazzística. Esperem tenir més sort en una propera ocasió. ● **Ricard Gili**

Sociétés musicales et chantantes en Espagne (XIXè-XXè siècles)
Centre National de la Recherche Scientifique. Équipe de Recherche sur les Sociétés et Cultures de l'Espagne Contemporaine. Université de París VIII-St. Denis.

Aquest número monogràfic del "Bulletin d'histoire contemporaine de l'Espagne" agrupa les comunicacions presentades en una Jornada d'Estudis de l'ERESCEC, celebrades a París, en el marc del programa de treball dedicat a "Sociétés musicales et chantantes".

Cal dir, d'entrada, que l'orientació de la Jornada emmarcava la temàtica d'estudi en l'àmbit de la història de la sociabilitat tant com en el de la musicologia *strictu sensu*.

D'ací que els continguts de les comunicacions que s'hi presentaren participessin de la bipolaritat dels dos conceptes; la qual cosa, altrament, els atorga un interès rellevant.

Per infreqüent, cal destacar l'atenció prestada a aquesta faceta, la pràctica de la qual –tot i haver estat objecte d'indiferència per a una determinada línia historiogràfica– ha tingut en no pas pocs àmbits una incidència notabilíssima; més encara: en el segle XIX fou un revulsiu d'opcions plurals: de les socials i econòmiques fins a les estrictament educatives i musicals.

Aquesta línia d'investigació ens sembla molt idònia en ordre a comprendre les bases de la progressiva extensió dels moviments corals associatius i la seva influència en l'entorn respectiu. Les comunicacions reproduïdes en el volum són estructurades en tres grans blocs: "La sociabilitat musical en la segona meitat del segle XIX" (treballs de Marie-Claude Lécuyer i Manuel Morales), "El moviment coral a Catalunya" (aportacions de Jaume Carbonell, Eliseu Trenc i Àngel Duarte) i "Socialisme i música" (comunicacions de Jean-Louis Guereña i Michel Ralle).

El conjunt dels treballs –alguns dels quals amb originals aportacions (com ara els lligams ente l'orfeonisme i l'educació popular, l'interclassisme de les agrupacions, el repertori, la institucionalització dels himnes, etc.)– configura un interessantíssim volum, que ha d'esdevenir punt de referència indiscutible en la matèria. ● **A.**

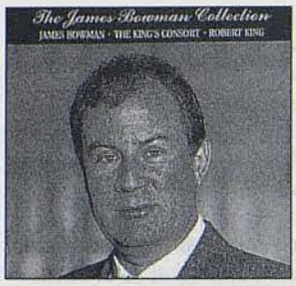

The James Bowman Collection

James Bowman (Contratenor). The Kings Consort · Dir.: Robert King. Hyperion King 3

Si ja fa uns mesos, en aquestes mateixes pàgines comentàvem el disc compacte de la firma Decca titulat *James Bowman, un retrat*, en el qual podíem sentir unes petites mostres dels diferents enregistraments que aquest cèlebre contratenor anglès va fer per a la firma discogràfica entre el 1969 i el 1991, el que us comentem ara ve a ser més o menys el mateix però de la firma Hyperion. Òbviament, també es tracta d'enregistraments menys antics i tot ells fets al costat del prestigiós grup *The King's Consort* que dirigeix Robert King. El disc està format per 21 fragments, amb una durada total de 78 minuts, amb predomini, especialment, d'obres dels autors més interpretats per Bowman, com ara Händel, Purcell i Bach. Podem afegir-hi, que entre les obres incloses predominen les de caràcter més líric que no les virtuosístiques.

Quant a la veu de James Bowman, què podem dir de nou que no se sàpiga ja? Bowman ha estat una de les veus més habituals en els enregistraments, especialment de grups anglesos des dels anys 60, moment en què el va descobrir Benjamin Britten i en què va col·laborar amb l'Early Music Consort of London, sota la direcció del mític David Munrow. Conscientment o inconscientment tots hem sentit la seva veu... i ben segur que més d'una ocasió i de dues. A més, qui l'ha pogut veure en viu remarca el gran magnetisme que Bowman té sobre l'escena. El mateix Robert King, en el llibret que acompanya aquest enregistrament, ens parla de l'admiració que sentia per aquest contratenor a principis de la dècada dels 70 i que poc es podia pensar que 20 anys després acabaria treballant amb ell de manera regular.

En definitiva, en aquest disc podreu sentir les versions magistrals que Bowman fa de pàgines esplèndides com "O solitude" i "An evening Hymn" de Purcell, "Or la tromba" de l'òpera *Rinaldo* o l'impressionant "Eternal Source of light divine", les dues de Händel... i un afegit, l'únic enregistrament expressament per a aquest disc..., l'expressiva i dolorosa ària del penediment de sant Pere "Erbarme dich" de la *Passió segons sant Mateu* de Bach, que a més és la primera de l'enregistrament. Un nou retrat d'un dels més grans contratenors del segle XX. ● **Joan Vives**

J. S. BACH: Ouverturen (4 Suites BMW 1066-69)

Akademie Für Alte Musik, Berlín. Harmonia Mundi France · HMC 901578.79

Si, per una banda, és cert que pot sorprendre que encara vagin apareixent noves versions discogràfiques d'obres del gran repertori, no és menys cert que, per l'altra, desperten l'interès d'una bona quantitat de públic. Un públic, a més, heterogeni..., format per melòmans, estudiants, músics, col·leccionistes i un llarg etcètera.

Aquest cop ens trobem davant d'una nova versió, presentada per la firma Harmonia Mundi France, de les *Suites* per a orquestra de Johann Sebastian Bach, catalogades en el Bach Werke Verzaichnis (Catàleg d'obres de Bach) entre els números 1066 i 1069.

Es tracta d'un enregistrament protagonitzat per l'Akademie für Alte Musik de Berlín i realitzat el setembre de 1995.

L'esmentada Akademie va sorgir el 1984 en l'àmbit de l'antiga RDA, encara que ja feia un parell d'anys que tot un seguit de músics d'orquestres diverses, especialment del Berlín Est, s'havien agrupat per fer música, especialment barroca, amb criteris històrics. Va ser el 1984 quan van oferir el seu primer gran concert a la Schauspielhaus berlinenca.

La seva versió de les *Suites* de Bach no desmereix en absolut l'alt nivell de qualitat interpretativa que caracteritza en general el catàleg d'Harmonia Mundi, molt especialment del repertori qualificat genèricament d'antic. Es tracta d'una versió àgil, dinàmica, amb bon gust i no gens radical; un bon antídot contra els discòfils que després de sentir les versions que d'aquestes *Suites* havien fet Karajan, Richter i altres, van pensar que la música de Bach era insuportablement feixuga.

Cal remarcar, però, que com ja hem dit, no es tracta d'una versió que arribi als extrems de contundència i radicalitat, per exemple, de la de Musica Antiqua Köln amb Reinhard Goebel. En aquella versió, especialment en la *Suite número 2*, cada compàs comportava una microdinàmica, una articulació subtilment diferent, o un ornament degudament ajustat. El resultat era contundent i molt personal, fet que comporta grans admiradors i alhora grans detractors. Malgrat tot, és un referent obligat quan es parla dels enregistraments d'aquell conjunt.

L'Akademie für Alte Musik de Berlín, sense renunciar a la fermesa que acostuma a caracteritzar –en general– les interpretacions alemanyes, ha sabut oferir una versió en què ha estat molt acurada, més enllà d'elements bàsics com conjunció i afinació, la dinàmica i la direcció o projecció general de totes les veus, trets que en alguns moments ens fan veure molt de prop la dimensió més expressiva i apassionada de l'autor dels *Concerts de Brandenburg*. ● **J.V.B.**

Cantiques de l'Orient

Soeur Marie Keyrouz & l'Ensemble de la Paix. Harmonia Mundi France · HMC 901577

Quan encara recordem, per les seves característiques tan inhabituals, els tres enregistraments anteriors de Sor Marie Keyrouz SBC, ens arriba ara el quart, publicat novament per Harmonia Mundi France i enregistrat el setembre de 1995. Al costat d'aquesta membre de l'orde libanès de les germanes de Sant Basili, hi trobem novament el conjunt vocal-instrumental anomenat Ensemble de la Paix.

Sor Marie Keyrouz continua amb la seva seductora trajectòria per la música oriental. Un camí encetat amb les gravacions anteriors de música religiosa tradicional bizantina, maronita, melxita –respectivament– i que ara ens porta un enregistrament d'esperit potser més genèric. *Cants de l'Orient* és el títol i està

format per 7 cants amb textos en àrab. La mateixa intèrpret explica, en el llibret que acompanya l'enregistrament, que en la selecció proposada hi ha una doble orientació... *d'una part ser una mostra de la més alta tradició oriental, on poesia i música estan al servei del culte i de la fe [...] i de l'altra, atendre la major part de públic possible, no només creients, cristians, practicants, sinó també ateus i agnòstics...* El cert és que la primera impressió que tenim en sentir aquest nou disc d'esperit arabitzant, de Sor Marie Keyrouz, sobretot comparant-lo amb els anteriors, és que som davant d'una proposta brillant que s'allunya de la sobrietat de les anteriors. Només cal observar la major quantitat d'instruments emprats i una major assiduïtat de la seva participació, factor clau en el color resultant de la proposta.

Malgrat tot, aquests elements no aconsegueixen ofegar ni un bri el magnetisme de la veu d'aquesta libanesa, que en el seu moment va ser una mena de petita "revelació" i que ho continuarà essent, molt especialment per a qui encara no hagi tingut l'oportunitat de sentir-la.

Per als qui ho havíem fet, sembla important que enregistraments com els seus surtin de l'àmbit estricte de les modes i ens permetin conèixer un repertori molt més llunyà culturalment que no geogràficament, com una nova oportunitat de travessar aquest tan sovint esmentat *pont de mar blava* que ens separa. ● **J.V.B.**

Canciones, romances, sonetos
De Juan del Encina a Lope de Vega.
La Colombina · ACCENT.
ACC 95111 D

La música profana del Segle d'Or espanyol va deixar un llegat d'una riquesa artística extraordinària. Francisco Guerrero, Juan Vásquez, Juan del Encina i Mateo Romero han esdevingut els autors seleccionats pel quartet vocal La Colombina, integrat per la soprano Maria Cristina Kiher, el contralt Claudio Cavina, el tenor Josep Benet i el barítton Josep Cabré.

Les interpretacions de les obres recollides en aquest compacte tenen un doble atractiu; per una banda, recollir tot el vessant popular, el sentit comunicatiu que han d'aportar aquestes *Canciones, romances, sonetos*, bé si parlen d'amor, de soledat o de les seves paraules surten aspectes merament de caire descriptiu. Però per poder oferir versions carregades d'espontaneïtat com és aquest cas, resulta imprescindible realitzar un treball a consciència de tot el que significa meticulositat, equilibri entre les veus i estudi aprofundit de qüestions enfocades a ornamentacions, fraseig i rítmica. Són versions en què sobretot predomina el melodisme, en què una veritable devoció envers la música interpretada ajuda a transportar-nos al riquíssim panorama musical i poètic dels segles XVI i XVII, gràcies al rigor i l'esplèndida combinació vocal mostrada pels quatre integrants de La Colombina. ● **Lluís Trullén**

Schubert, Doppler, Gerhard...
Frank Martin, Montsalvatge, Godard.
Anton Serra, flauta; Montserrat Casabó, piano.
Segell Ars Harmonica

Són notables els esforços que menen els intèrprets catalans per perpetuar en el disc els seus delers artístics. Lluitant en un àmbit poc favorable pel que fa a suport, hom ha de recórrer no sols als mèrits artístics propis, sinó també a la capacitat de gestió i promoció per posar en marxa o ampliar un fet que avui esdevé gairebé imprescindible: disposar d'un mínim de patrimoni discogràfic.

Anton Serra és un jove i destacat flautista barceloní. La seva trajectòria discent té en la figura del reconegut flautista suís Jean Paul Haering la referència més destacada, encara que també ha seguit cursos amb Jean-Pierre Rampal, Auréle Nicolet i Hans Jürgen Mörhing. Després d'una dilatada trajectòria a l'estranger, on va ser primer flauta de l'Orquestre de la Ville de Friburg, ha estat premiat a Barcelona i Stressa com a integrant de conjunts de cambra. Retornat a Barcelona, comparteix la seva tasca concertística amb la docent a l'Escola Marshall, al Conservatori Josep Maria Ruera de Granollers i a l'Escola de Música Robert Gerhard de Valls.

Per la seva part, Montserrat Casabó és una distingida pianista, deixebla, entre d'altres, de Frank Marshall i també, pel que fa a harmonia i composició, de Xavier Montsalvatge. Ambdós fa temps que formen un duo estable que s'ha prodigat arreu del país.

Els resultats d'aquesta dilatada tasca conjunta es fan evidents en aquest disc que aplega un conjunt d'obres de característiques força dissemblants, ja que ens menen des de la bella i molt coneguda *Sonata "Arpegione"* als contemporanis Gerhard i Frank Martin, juntament amb Xavier Montsalvatge, de qui hom interpreta la bella *Serenata a Lydia*, passant per la *Romance en fa Opus 50* de Beethoven i la *Suite en morceaux Opus 116* de Benjamin Godard. Aquest eclecticisme del contingut del CD és alhora un inconvenient i també un atractiu, ja que si per una part comporta salts estètics notables, per l'altra permet constatar la categoria interpretativa d'aquest duo, que es mou amb una notable solvència i autoritat en tots. I insistim-hi, amb l'autenticitat molt d'agrair que comporta un treball en equip habitual, fet que massa sovint trobem a faltar en determinades iniciatives discogràfiques.

El disc, a més, té l'interès de confirmar fins a quin punt la flauta té unes enormes possibilitats des del punt de vista cambrístic i d'una manera especial en la seva relació amb el piano. Disc per als amants de la música de cambra, i d'una manera especial de la flauta, enriqueix el patrimoni, cada vegada més ampli, de discografia catalana. Un patrimoni que caldria que fos objecte d'un suport més fluid i d'unes possibilitats de projecció molt superiors. ● **J.C.C.**

JAUME PADRÓS: *Policromies Llibre d'alquímies. Epígrafes sonorizados. Zapateado. Cancionero del lugar. Poemas de fragua*
Gail McGowan, soprano. Hugo Noth, acordió. Günter Kamp, percussions. Evelyne Kamp, Harald Streicher i Wolfgang Wagenhaüser, piano. Orpheus Quartett.
Hohner HR 08.099.277
DDD

Del barceloni Jaume Padrós, arriba aquest enregistrament que ens el fa present des de la seva residència a la ciutat d'Ulm. Conté sis obres, amb un total de vint-i-quatre números, dels quals el més llarg –"Rito" que s'integra als *Poemas de fragua*, és un homenatge a Rosa Sa-

bater– dura poc més de quatre minuts. Qualitat epigramàtica, doncs, en la música de Padrós, com si volgués fer bona la màxima xinesa que la perfecció en l'obra s'assoleix quan no hi ha res a treure i no quan no hi queda res per afegir-hi.

Música succinta, concisa, depurada, rica en contrastos, que tracta l'atonalisme com a tonalitat lliure, radicalment "determinada" en oposició a l'aleatorietat preconitzada pels compositors experimentalistes. Mostra invariablement una voluntat d'estructuració que denuncia la inconsistència formal d'una gran part de la música que es compon en la darrera meitat del nostre segle, quasi sempre brillant i feble sovint perquè no és res més que una juxtaposició d'efectismes. Evidentment, aquest no és el cas de Padrós, a qui atrau la rítmica, que tracta el piano sense comptar amb ell per a la melodia i a qui esperona la curiositat de saber fins on es pot arribar en la conjunció d'instruments.

L'acordió adquireix un relleu en la producció de Padrós que deriva de la coneixença directa dels seus límits en mans del gran intèrpret que és Hugo Noth. Apareix en les *Policromies* amb un piano, als *Epígrafes sonorizados* fent pinya amb un quartet i creant un entorn màgic a la veu humana en el *Cancionero del lugar*; de veritat, una obra interessantísima.

Sona imprevisiblement, com un instrument de corda, de vent o de percussió, i només per copsar aquesta versatilitat ja val la pena escoltar l'enregistrament. Si s'hi afegeix l'entitat de les obres i l'esforç aplicat en la presentació del compacte (bilingüe alemany/espanyol en les abundants notes explicatives), l'audició és des de tots els punts de vista recomanable. ● **Xavier Casanovas-Danés**

Miguel Álvarez-Argudo, piano

Obres de Brotons, Cano, Soler, Ramos, Narce, Mira, Sanz, Sardà, Calandín, Marco, Aracil. Fundació Música Contemporània

Nascut a València l'any 1964, Miguel Álvarez-Argudo dedica la seva trajectòria interpretativa a recórrer les produccions pianístiques realitzades al llarg dels últims cinquanta anys per compositors del nostre país.

Álvarez-Argudo pot considerar-se com un veritable especialista de la interpretació de la música d'avantguarda creada per autors com Brotons, Soler, Barce, Sardà, Marco o Aracil, que integren entre d'altres autors seleccionats el centre d'aquest enregistrament. El compacte recull un total de dotze obres pertanyents a onze compositors. La bellíssima *Elegia per la Mort* de Shostakòvitx, la complexitat rítmica de la qual és portadora la *Jàcara núm. 2* de Cano, el meditatiu *Nocturn núm. 7* de Soler, de qui també pot escoltar-se el *Sonet 295 del Michelangelo*, el món emblemàtic plantejat per Ramon Ramos en *Touche*, tenen com a complement obres tan dinàmiques com el *Tango para Yvar* de Ramon Barce, impulsives com *Fintas* de Rafael Mira i la sensualitat que emana d'una obra com *Ise monogatari I* d'Enrique Sanz. Obres de notables dimensions com *Rakme II* de Sardà o *Voci del fiume* d'Emilio Calandín precedeixen les dues últimes obres del compacte, l'interessantíssim *Soleà* de Tomàs Marco i la monteverdiana *Ottavia sola* d'Alfredo Aracil.

Álvarez-Argudo juga amb la multitud d'efectes que sorgeixen de les obres, amb la varietat de caràcters, amb els contrastos de rítmica i diversitat de combinacions de passatges melòdics, sempre vigilant l'harmonia i, per sobre de tot, la intenció musical d'unes partitures d'un interès evident i summament importants per conèixer un ventall representatiu de la producció pianística sorgida al nostre país els últims anys. ● **LL.T.**

Rosebud

Manel Camp i Matthew Simon. Acústic Jazz Quintet. Fresh Sound New Talent. 011 CD

El nom de Manel Camp és sinònim de musicalitat, d'aromes mediterrànies i delicades inspiracions jazzístiques. La seva llarga carrera com a pianista i compositor li ha permès afermar un estil personal que sobressurt tant en les seves creacions en solitari com en les diverses formacions que ha liderat.

Rosebud conserva intacte el depurat estil de Manel Camp, però alhora demostra una clara voluntat d'anar més enllà i assolir noves sonoritats. El domini d'un estil permet als músics experimentats, com Manel Camp, inventar variacions i innovacions a partir d'una base consolidada. Això és el que s'amaga sota el nom d'Acustic Jazz Quintet. Però en aquest projecte Camp no està sol. Matthew Simon és un trompetista musicalment afí a la finor estilística de Camp. Amb ell i la resta d'excellents músics (X. Figuerola, saxo tenor, H. Fumero, baix i N. Mercader, percussió), la inspiració es multiplica. "Desassossec", el primer tema, ja és una mostra de les possibilitats del quintet. Jazz meridional, rítmic, amable sense esdevenir apegalós, modern sense voler ser experimental. L'acurada tècnica del quintet no cau en l'exhibicionisme, sinó que està al servei d'una meditada i fluida espontaneïtat.

"Rosebud", una peça editada per primer cop per Quaderns de Taller de Manresa, és una demostració de la capacitat del quintet d'ampliar fronteres. L'ambició pròpia de la formació mai no ofega, però, la subtilesa, el detall i la delicadesa que caracteritza la música de Manel Camp i Matthew Simon. El millor exemple de la sensibilitat i escrupolositat d'ambdós músics és "Un perfil a l'horitzó", un magnífic duet de jazz puntillista i lluminós. Tot plegat, un CD inspirat i nou sorgit de la maduresa musical de cinc músics amb molts anys d'ofici. ● **David Picó S.**

Coratge

Manel Camp, piano. Edicions Albert Moraleda. 95327

Coratge. Cal tenir-ne per no renunciar, per no defallir, per no deixar-se engolir per l'oblit, la mandra o les dificultats. Cal coratge per donar el primer pas. Manel Camp va donar-lo ara fa vint-i-cinc anys. Però la seva experiència li ha demostrat que encara en cal més per continuar, per mantenir-se, per evolucionar. Pianista tossut i constant com pocs, Camp ha arribat a un punt dolç, musicalment parlant. Aquest nou CD n'és la prova.

Coratge és un tast, melós, delicat i substancial, de la imaginació de Manel Camp al piano. La peça que dóna nom al treball és una magnífica composició impressionista, jazzística i rítmica que sovint hem pogut escoltar a dos pianos conjuntament amb Ludovica Mosca. A "Primavera perduda", inspirada en el Maig del 68, hi trobem notes de dinamisme, intensitat, lirisme i girs melòdics farcits de nostàlgia i d'esperança. Camp passa de la fragilitat més oscil·lant a la construcció rítmica, mantenint l'estil, la personalitat i la coherència. També hi trobem moments més interioritzats, com "Anhels" o "Imatges suggestives".

Des dels anys de Fusioon, Manel Camp ha esdevingut un compositor sensible i brillant, i un pianista de gran lucidesa. No cal coratge, només una mica d'inquietud i oïda musical per disfrutar de la inspiració de Manel Camp. ● **D.P.S.**

TEMPORADA 1996-97

Director titular
Lawrence Foster

Principal director invitat
Franz-Paul Decker

VENDA D'ABONAMENTS

Abonaments: es podran adquirir abonaments per a totes les sèries, per correu, abans de l'1 de setembre. Els que no s'hagin venut per correu es posaran a la venda els dies 12 i 13 de setembre de 1996 a la seu de l'Orquestra, Via Laietana, 41, pral. Barcelona, de 9 a 21h. Es poden adquirir abonaments des de 6.800 ptes.

Venda de localitats: les entrades per a tots els concerts de la temporada seran a la venda a partir del dia 14 d'octubre a les taquilles del Palau de la Música Catalana.

Venda de localitats per telèfon: a partir del 18 d'octubre es podran reservar localitats per a tots el concerts de la temporada, trucant a les taquilles del Palau de la Música, tel. (93) 268 10 00.

Telèfon d'informació: (93) 317 10 96

OBC

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA
"L'ORQUESTRA"

Institut de Cultura
Ajuntament de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Dates	Director	Solista	Autors	Obres
19 i 20 d'octubre	Evelino Pido	Cristina Ortiz, *piano*	Haydn Ravel Shostakòvitx	Simfonia núm. 49 "La Passione" Concert per a piano i orquestra en Sol Major Simfonia núm. 1 op. 10
25, 26 i 27 d'octubre	Eliahu Inbal		Mahler	Simfonia núm. 6
2 i 3 de novembre	Leopold Hager	Ignaz Solzenistzin, *piano*	Haydn Mozart Schumann	Simfonia núm. 69 "Laudon" Concert per a piano i orquestra núm. 23 K 488 Simfonia núm. 1 op. 38
8, 9 i 10 de novembre	Lawrence Foster	Barbara Hendricks, *soprano*	Beethoven Berlioz Gerhard Stravinsky	Simfonia núm. 8 op. 93 Nuits d'été op. 7 Danses de Don Quixot L'ocell de foc (versió 1919)
15, 16 i 17 de novembre	Orquesta Nacional de España Gerd Albrecht	André Watts, *piano*	Beethoven Schumann	Concert per a piano i orquestra núm. 5 op. 73 Simfonia núm. 2 op. 61
29 i 30 de novembre 1 de desembre	Lawrence Foster	Peter Frankl, *piano* Didier Henry, *narrador*	Dutilleux Mozart Bonet Txaikovski	Timbres, espace et mouvement Concert per a piano i orquestra núm. 25 K 503 Le Cimetière Marin Tema i variación (Suite núm. 3)
14 i 15 de desembre	Lawrence Foster	**Centenari del poeta Joan Alavedra** Solistes a determinar Orfeó Català (dir.: Jordi Casas)	Casals	El Pessebre
20, 21 i 22 de desembre	Eliahu Inbal	Silvia Marcovici, *violí*	Lalo Berlioz	Simfonia Espanyola, op. 21 Simfonia Fantàstica, op. 14
10, 11 i 12 de gener	Evelino Pido	Evelyn Glennie, *percussió*	Prokofiev McMillan Schubert	Simfonia Clàssica op. 25 Veni, veni Emmanuel Simfonia núm. 9 D 944 "La Gran"
17, 18 i 19 de gener	Miguel Angel Gómez Martínez	Ricardo Casero, *trombó*	Haydn Brotons Dvorak	Simfonia núm. 31 "Hornsignal" Concert per a trombó i orquestra (Estrena) Simfonia núm. 8 op. 88
31 de gener 1 i 2 de febrer	David Shallon	Angel Jesús García, *violí*	Brahms Rozsa Bartók	Sis danses Hongareses Concert per a violí i orquestra op. 24 Concert per a orquestra
7, 8 i 9 de febrer	Pedro Alcalde	Kolja Blacher, *violí*	Homs Beethoven Prokofiev	Dos Soliloquis Concert per a violí i orquestra op. 61 Simfonia núm. 3 op. 44
14, 15 i 16 de febrer	Lawrence Foster	Vicent Ellegiers, *violoncel* Mercè Pons, *narradora*	Bernstein Tilson Thomas Corigliano	Tres meditacions per a violoncel i orquestra Del diari d'Anna Frank Simfonía
22 i 23 de febrer	Lawrence Foster	Karan Armstrong, *soprano*	Strauss Weill Mahler Haydn	Vals de l'Emperador Els set pecats capitals 3 Cançons de "Des Knaben Wunderhorn" Simfonia núm. 95
28 de febrer 1 i 2 de març	Josep Pons	Maria Rosa Llorens, *piano* Coral Càrmina (dir.: A. Cañamero)	Puértolas Stravinski Messiaen Bruckner	Barcelona 2001 (Estrena) Simfonia per a instruments de vent Oiseaux Exotiques Missa núm. 2 en mi menor
7, 8 i 9 de març	Franz-Paul Decker	Disa English, *oboè*	Piazzola Benejam Rimski Korsakov	Tangazo Concert per a oboè i orquestra (Estrena) Scheherazade op. 35
15 i 16 de març	Franz-Paul Decker	**Centenari Manuel Blancafort** Emili Brugalla, *piano*	Blancafort Blancafort Brahms	Preludi,ària i giga Concert Ibèric per a piano i orquestra Quartet amb piano op. 25
4, 5 i 6 d'abril	Franz-Paul Decker	Bernadette Greevy, *mezzo*	Bach Hartmann Wagner Mendessohn	Concert de Brandenburg núm.3 BWV 1048 Simfonia núm. 1 per a veu i orquetra Wesendonk Lieder Simfonia núm. 5 op. 107 "Reforma"
12 i 13 d'abril	Franz-Paul Decker		Wagner Bruckner	Sigfried Idyll Simfonia núm. 6
18, 19 i 20 d'abril	Lawrence Foster	Elena Bashkirova, *piano* Brigitte Engerer, *piano*	Haynd Mozart Strauss	Simfonia núm. 6 "Le matin" Concert per a dos pianos i orquestra núm. 10 K 365 Vida d'heroi op. 40
25, 26 i 27 d'abril	Lawrence Foster	Sarah Chang, *violí*	Berlioz Txaikovski Mendelssohn	Rob Roy. Obertura Concert per a violí i orquestra op. 35 Simfonia núm. 3, op. 56 "Escocesa"
2, 3 i 4 de maig	Dmitri Kitajenko	David B. Thompson, *trompa*	Kalínnikov Glier Ravel	Simfonia núm 1 Concert per a trompa i orquestra op. 91 La Valse
9, 10 i 11 de maig	Gilbert Varga	David Golub, *piano*	Haydn Mozart Falla Debussy	Simfonia núm. 22 "El Filòsof" Concert per a piano i orquestra núm. 14 K 449 Noches en los jardines de España La Mer
16, 17 i 18 de maig	Lawrence Foster	Sara Wolfensohn, *piano*	Montsalvatge Mozart Falla	Desintegració Morfològica de la Chacona de Bach Concert per a piano i orquestra núm. 21 K 467 El sombrero de tres picos

Singular
I PLURAL

La Pedrera ha estat, des de sempre, un edifici singular. Únic. Però des de fa uns anys és un dels

més plurals del món. Perquè és Patrimoni de la Humanitat. De tothom.

I a Caixa de Catalunya, que estem treballant per a la seva restauració, això ens omple de

satisfacció. Perquè serà un èxit de tots. Per a tothom.

La Pedrera (1906-1912), obra d'Antoni Gaudí.
Declarada bé del Patrimoni Mundial per la UNESCO (1984).
Propietat de Caixa de Catalunya.

CAIXA DE CATALUNYA